

Paulus onze apostel

Alle teksten komen uit de Statenvertaling van 1977 of eerdere uitgaven

--Voorwoord. (door: C. R. Stam).

--Inleiding

- 1- Paulus onze apostel een man met openbaring. (door: Dov Avnon). blz. - 3
- 2 - Paulus onze apostel; de bediening van de Geest. (door: Dov Avnon). blz. - 9
- 3 - Paulus verdedigt zijn apostelschap. (door: C. R. Stam). blz. - 17

Hoofdstuk 1: PAULUS HET VOORBEELD; DE VERBORGENHEID ONTHULD. (blz.25).

Hoofdstuk 2: APOSTOLISCHE AUTORITEIT; DE TWAALF APOSTELN EN PAULUS. (blz.31).

Hoofdstuk 3: IK HOORDE EEN STEM. (blz.36).

Hoofdstuk 4: EEN NIEUW GEBOUW , HET FUNDAMENT GELEGD. (blz.42).

Hoofdstuk 5: PAULUS EN DE WATERDOOP; WERD PAULUS GEZONDEN OM TE DOPEN? (blz.48).

Hoofdstuk 6: HET UNIEKE VAN PAULUS ZIJN APOSTELSCHAP BEVESTIGD. (blz.56).

Hoofdstuk 7: DE DRAAGWIJDTE VAN PAULUS ZIJN BEDIENING; HET GOEDE NIEUWS VOOR ALLE VOLKEN. (blz.60).

Hoofdstuk 8: OPSTAND TEGEN PAULUS ZIJN GEZAG; PAULUS EN DE KERKVADERS. (blz.65).

Hoofdstuk 9: DR.X, DE 12 APOSTELN EN PAULUS; DE "FOUTEN" VAN PETRUS EN PAULUS. (blz.65).

Hoofdstuk 10: BEROEMDE PAULUS ZICH OP ZIJN VERDEDIGING VAN ZIJN APOSTELSCHAP. (blz.77).

Hoofdstuk 11: EEN KWESTIE VAN BEDELINGEN. (blz.83).

Hoofdstuk 12: PAULUS ZIJN BEDIENING IN GEVANGENSCHAP. (blz.91).

Hoofdstuk 13: PAULUS EN ZIJN VOORGANGERS; EEN STUDIE OVER DE BREDERE ASPEKTEN VAN ZIJN BOODSCHAP EN BEDIENING. (blz.102).

Hoofdstuk 14: HET VERLATEN VAN DE BOODSCHAP VAN PAULUS, HET RESULTAAT VAN ONGEHOORZAAMHEID. (blz.112).

Voorwoord

Deze uitgave over Paulus, zijn Apostelschap en boodschap, valt enigszins in dezelfde categorie als ons recente boek over Onze Grote Opdracht. Net als met Onze Grote Opdracht, werden wij in toenemende mate bepaald bij het feit, dat, hoewel wij reeksen artikelen hadden geschreven in het Searchlight en in brochures over Paulus, en de verschillende aspecten van zijn bediening, we geen samengesteld boek over dit onderwerp hadden. Wij kennen echter onder de honderden over Paulus geschreven boeken, geen enkel dat samenvattend gaat over zijn apostelschap en zijn boodschap vanuit de bedelingen. Daarom is de uitgave van zo'n boek noodzakelijk, want het is het gebrek aan kennis over Paulus als de Apostel van de Genade, en gemis aan kennis over het bijzondere karakter van zijn bediening, dat de hoofdoorzaak is van de theologische verwarring en scheiding, die de Gemeente reeds eeuwen heeft geteisterd.

De samenstellende delen van dit boek zijn meest genomen uit artikelen die over een tijdsduur van 44 jaren geschreven werden, waarvan de grondreden nimmer met succes werd weerlegd; ofschoon de argumenten die tegen sommige gedeelten werden aangevoerd, gediend hebben om "genade-gelovigen" te bevestigen in hun overtuiging van Paulus zijn, door God gegeven, onderscheiden bediening, separaat en apart van die van de twaalven. Niettemin, slechts door Gods genade hebben deze artikelen verder licht en begrip gebracht, vanuit het Woord, aan menig oprechte gelovige. Dit betekent dat Paulus, zijn Apostelschap en boodschap, onder Gods leiding, de lezers behulpzaam kan zijn in hun verstaan van de Schrift in een tijd dat dit werkelijk nodig is.

Wij maken geen aanspraak op een superieure kennis van Gods Woord of op enige speciale gave om Zijn waarheden aan anderen over te brengen. Wij erkennen echter oprecht, dat elk licht of elke zegen, door het lezen van dit boek verkregen, van God afkomstig is. Aldus bidden wij ernstig dat de Heilige Geest harten zal openen om enige waarheid, die dit boek aanbiedt, te ontvangen en om te onderscheiden waar mogelijk een fout is ingeslopen. Wij vragen niemand om ons te geloven, maar eerder om onze woorden te vergelijken met Gods Woord, om onze redeneringen ernstig te onderzoeken in het licht van de Schrift, recht gesneden.

Bij het naar de drukker gaan van dit boek, vertrouwen wij dat de feiten die worden aangetoond als Paulus, Zijn Apostelschap en boodschap, een rijke zegen moge brengen in de harten van onze lezers, zoals zij dat ook in het hart van de schrijver doen.

Cornelius R. Stam †

Inleiding.

De bekering van Saulus van Tarsen.

Enige tijd na de dood en de opstanding van Christus heeft er een zeer belangrijke gebeurtenis plaats gevonden, namelijk de bekering van Saulus van Tarsen, later bekend als Paulus de Apostel. En toch is deze belangrijke gebeurtenis nimmer door de historici onderkend.

De betekenis van Paulus zijn plaats in de geschiedenis, en in Gods plan, is geheel uit het zicht van de kerken verdwenen. Als resultaat hiervan wordt Paulus, zelfs door Christen-gelovigen, als "een apostel" beschouwd, soms zelfs als één van de Twaalven. Niettemin werd hij geroepen, geheel los van de twaalven, ver van Jeruzalem, op de weg naar Damascus. Ook was hij geen volgeling van Christus zoals zij dat wel waren (Matt.19:28); eerder was hij het die, vlak voor zijn bekering, "nog dreiging en moord blies tegen de discipelen van de Heere" (Hand.9:1). En bij zijn bekering, werd hij onmiddellijk aangewezen als dienaar. (Hand.26:16,17; vergelijk Hand.20:24).

De bekering van Paulus wordt vaker beschreven dan welke bekeringen dan ook. In drie verschillende hoofdstukken, in Handelingen, wordt hier verslag over gedaan. De apostel is zichzelf terdege bewust van het belang van zijn bekering, in verband met het evangelie der genade Gods, dat hij er telkens weer in zijn brieven naar verwijst.

Van Paulus leren we wat de Heere Jezus Christus op Golgotha volbracht, want Paulus was zelf, zoals hij getuigt, de grootste der zondaren, gered door de oneindige genade van God (1Tim.13-16), genade die slechts rechtvaardig kon worden verleend "door de verzoening welke is in Christus Jezus" (Rom.3:24).

De redenering dat Paulus zijn oprechtheid, bij zijn tegenstand tot Christus, enig excuus zou zijn voor zijn moorden en lastering, is ongegrond, want zo neemt "wat ge oprecht gelooft" de plaats in van wat God in Zijn Woord heeft gezegd, en de mens dus niet langer verantwoordelijk zou zijn om de geopenbaarde wil van God te gehoorzamen. Wij oogsten de vruchten van deze Goddeloze filosofie elke dag om ons heen

Maar het vreemde is, dat sommigen die deze filosofie verafschuwen, een uitzondering menen te mogen maken in het geval van Saulus van Tarsen. Bij een poging om te bewijzen dat hij niet de grootste der zondaars was, wijzen zij op zijn oprechtheid en maken van hem tenslotte nog een goed mens ook! En dat terwijl zij weten dat God zelfs de beste daden van degenen die Christus afwijzen, verwerpt.

Het is een feit, dat Paulus kon en moet hebben geweten dat Jezus de Christus was, maar hij wilde dat niet weten. Hij had zichzelf bedrogen, door te denken dat hij: "vele dingen moest doen tegen de naam van Jezus van Nazareth."

De diepe haat van Saul tegen Christus had hem een hoge positie bezorgd in Israël, en hij "de Gemeente van God vervolgde en verwoestte" en "in het Jodendom toenam boven velen van zijn leeftijdgenoten" (Gal.1:13,14).

In het licht van dit alles moet God een zeer speciaal doel gehad hebben om hem te redden. Dit is het waar het in dit boek over gaat. Het is geschreven om, aan een verdoemde wereld, aan te tonen, vanuit de Schrift, dat God Paulus opwekte om zowel boodschapper als het levende bewijs van Zijn genade te zijn.

1)--PAULUS, ONZE APOSTEL: EEN MAN MET EEN OPENBARING

Door: D. Avnon

Een duidelijke Bijbelse waarheid is, dat God door al de eeuwen heen mensen heeft gebruikt om Zijn plan bekend te maken "...tot de vadersen gesproken hebbende door de profeten" (Hebr.1:1). Het was pas in de laatste dagen, dat God sprak door Zijn Zoon. Daarna heeft Hij wederom de twaalf discipelen gebruikt, om Zijn plan onder de mensen bekend te maken. Sinds het begin van de bedeling van Genade (met de bekering van de "een jongeling, genaamd Saulus" (Hand. 7:58; 8:1; 9:3-6) heeft de Opgevaren Heere Jezus Christus de bedeling van Genade éérst aan de apostel Paulus bekendgemaakt en via hem, aan ons.

PAULUS, ONZE APOSTEL

Waarom is er zo veel weerstand onder Gods kinderen als het over de aparte bediening van de apostel Paulus gaat? Wij krijgen vaak te horen: "U gelooft niet in Christus, maar in Paulus". "U geeft Paulus meer eer, dan Christus". "U verkondigt een afwijkende leer", enz... Het is ons al lang duidelijk geworden, als men binnen het z.g. christendom bepaalde waarheden verwerpt, dat niet altijd komt omdat men het niet in de schrift kan vinden. Vaak zitten predikanten, herders en evangelisten vast aan een bepaald kerkelijk dogma, hetgeen in het licht van het Woord 'rechtgesneden' onjuist kan zijn. Eigen belang, het ambt, de eer en praktische consequenties spelen een grote rol bij het kunnen en willen aannemen van een nieuwe Waarheid.

Dat Paulus onze apostel is, is geen uitvinding van de "Genade Bijbel Stichting". Wij behoren hem te volgen, omdat God dat in Zijn Woord zegt!

1Kor.11:1: "Weest mijn navolgers, gelijk ook ik van Christus".

1Kor.4:15: "Want al hadt gij tienduizend leermeesters in Christus, zo hebt gij toch niet vele vaders; want in Christus Jezus heb ik u door het Evangelie geteeld".

1Kor.4:16: "Zo vermaan ik u dan: Weest mijn navolgers".

Als wij het Woord der Waarheid gaan onderzoeken, komen wij er achter, dat Paulus onmogelijk één van de 12 discipelen kon zijn. (Hand 1:21-25). Op het moment, dat Matthias als twaalfde discipel werd gekozen, was Paulus nog niet bekeerd!

De waarheden, die wij verkondigen, zijn duidelijk in de Schrift te vinden. De Heere heeft een nieuwe apostel geroepen op het moment dat het volk Israël God drie keer had verworpen! Ten eerste verwerpt het volk de Vader, zie 1 Sam. 8:7;12:18, ten tweede de Zoon (aan het kruis) en ten derde de Heilige Geest, toen zij Stefanus hebben gedood. (Hand. 7:59).

Hand.9:15-16: "15 Maar de Heere zeide tot hem: Ga heen; want deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijn Naam te dragen voor de heidenen, en de koningen, en de kinderen Israëls. 16 Want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet om Mijn Naam".

Hand.22:14-15: "En hij zeide: De God van onze vaders heeft u te voren verordineerd, om Zijn wil te kennen, en de Rechtvaardige te zien, en de stem uit Zijn mond te horen. 15 Want gij zult Hem tot getuige zijn bij alle mensen, van wat gij gezien en gehoord hebt".

Het is een opmerkelijke feit dat men, onder deze bedeling van Genade, eerder bereid is Mozes en de "WET" te volgen, dan Paulus en de "GENADE". Zelfs de autoriteit van Mozes werd in die tijd soms betwist!

“Num.12:1-9: ...Heeft dan de Heere maar alleen door Mozes gesproken?..... En de Heere hoorde het”.

God werkte altijd al via mensen en gebruikte altijd sleutelfiguren om Zijn Waarheden bekend te maken. Uiteraard gaat het ons niet om de mens Paulus, maar om de bekeerde Paulus. Via hem kon de Heere werken en Zijn boodschap van genade bekend maken.

“Hand. 20:24: Maar ik acht op geen ding, noch houd mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en de dienst, welke ik van de Heere Jezus ontvangen heb, om te betuigen het Evangelie der genade Gods”.

Waarom zouden wij dan een dwaalleer verkondigen? De Bijbel leert ons dat Paulus een aparte bediening had. Elke Bijbelgelovige is het met ons eens, dat we in de brief aan de Romeinen de basis vinden van ons geloof, namelijk: Rechtvaardigheid, uitsluitend op basis van Gods genade, het werk van Christus aan het kruis, de opstanding en ons geloof hierin. Dat is toch geen afwijkende leer?. En juist deze brief begint met de woorden:

“Rom.1:1: Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God”.

Paulus moest de mensen telkens opnieuw overtuigen van het feit, dat hij de apostel voor de heidenen was.

"Rom.15:8-18: “8 En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen; 15 Maar ik heb u eensdeels te stoutmoediger geschreven, broeders, u als weer dit indachtig makende, om de genade, die mij door God gegeven is; 16 Opdat ik een dienaar van Jezus Christus zij onder de heidenen, het Evangelie van God bedienende, opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door de Heilige Geest”.

Paulus de Jood.

Ooit heeft een bekende Rabbi eens gezegd: "Wij Joden hebben niets tegen jullie Jezus, daar Hij leerde dat men de WET VAN MOZES moest onderhouden. (Matth. 5:18.) Het is Paulus, die ons dwars zit", einde citaat. In de woorden van deze man zit een kern van waarheid, die veel christenen niet kunnen weerleggen. De Heere Jezus Christus kwam, toen Hij op aarde was, alleen voor het volk Israë! (Matth. 15:24.) Om, volgens het Profetisch woord, eerst het Joodse volk uit hun zonden te redden en hen vervolgens te bevrijden van hun vijanden. (Matth. 1:21; Luk. 1:71).

In het Evangelie dat de Heere Jezus Christus later vanuit de Hemel aan de apostel Paulus heeft geopenbaard, wordt de verborgenheid van het kruis onthuld. En wordt geleerd, dat Christus het einde van de wet is!

"Rom.10:4: Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een ieder, die gelooft”.

Het is niet voor niets, dat een Jood (Paulus) de verborgenheid aan de heidenen bekend moest maken! Paulus was Jood en Romeins burger. (Hand. 22:25,26). Het is mede dankzij zijn grondige kennis van de Joodse leer, dat hij kon spreken over de nieuwe ontwikkelingen in

Gods openbaring. "Ik ben een Joods man, en te Tarsen in Cilicië geboren, opgevoed in deze stad, aan de voeten van Gamaliël onderwezen..." (Hand. 22:3,4). (Het is van groot belang om als getrouw Bijbelgelovige Handelingen 21 en 22 grondig te bestuderen!). Het feit dat Paulus Jood en tevens Romeins burger was, illustreert en benadrukt de kern van zijn boodschap, namelijk: Joden en heidenen in één Lichaam.

"Ef.2:12-17: Dat gij in die tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld. 13 Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus. 14 Want Hij is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en de middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, 15 Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens zou scheppen, vrede makende; 16 En opdat Hij die beiden met God in één lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap daaraan gedood hebbende".

Paulus bezat een gedegen kennis van de Joodse leer. Des te meer kwam hij tot de ontdekking dat het voor hem tot nadeel werd omdat er geen rechtvaardigheid door de WET van MOZES komt, maar alleen uit genade door het geloof.

"Fil.3:1-9:3 Want wij zijn de besnijding, wij, die God in de Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen"....." 8 Ja gewis, ik acht ook alle dingen schande te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schande gerekend heb, en acht die DREK te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen".

Er is in onze tijd veel menselijke verering rondom de zogenaamde "Joden in het vlees". Zelf leefde ik, vanwege mijn Joodse achtergrond, ook vanuit die gedachte. Maar er is, voor een gelovige uit de Joden, niets beter, dan te weten, dat er -IN CHRISTUS- géén verschil is! (Gal. 3:27-29; 1 Kor. 12:12,13). Te weten dat het hebben van een relatie met de levende God niet het veranderen van Godsdienst betekent! Uiteindelijk is er, onder de huidige bedeling van Genade, maar één godsdienst voor alle mensen die de Heere Jezus Christus hebben aangenomen als hun persoonlijke Verlosser:

"Rom. 12:1-2: 1 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst. 2 En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij".

Welke Christus heeft Paulus verkondigd?

Voor veel gelovigen is Jezus uit Nazareth belangrijker dan de opgestane en opgevaren Jezus, Die vanuit de hemel aan de apostel Paulus een nieuw Evangelie heeft geopenbaard. In één van zijn woorden aan Timothëus zei Paulus het volgende:

"1Tim.2:8: Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit den zade David, naar mijn Evangelie".

Paulus verkondigde dus de opgestane Heer, dezelfde Persoon als uit Nazareth. Dit was omdat er nu een nieuw Evangelie (goed nieuws) werd verkondigd wat niet over het aardse koninkrijk handelde. Daarom zei Paulus:

"2Kor.5:16: Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees".

Tegenwoordig spreekt men meestal over Jezus uit Nazareth, de man die veel wonderen deed. Veel van de liederen, die gezongen worden, gaan meer over Zijn aardse bediening dan de Hemelse. Als u mij zou vragen wat ik eigenlijk predik, is mijn antwoord altijd:

"Rom.16:25: Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar mijn Evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest".

Wij geloven toch dat Christus alles heeft overwonnen? Waarom ervaren dan zoveel medegelovigen geen overwinning over de zonden? Eén van de redenen is dat men geen Woorden hoort die hen kunnen bevestigen. In plaats daarvan heeft men in deze tijd de neiging om twee teksten uit de Bijbel te nemen en die te verpakken in menselijk wijsheid. Alleen als er *"de openbaring der verborgenheid"* wordt verkondigt, wordt de gelovige bevestigd en opgebouwd! **"MIJN EVANGELIE"**! Wie durft er in de Bijbel nog meer *"Mijn Evangelie"* te zeggen?

DE OPENBARING VAN HET GEHEIMENIS.

Velen beweren dat Paulus één van de twaalf discipelen was. Anderen beweren dat Paulus zijn Evangelie van de twaalf discipelen ontvangen heeft. Waarom zou men dit beweren en anderen, die het tegendeel leren, bekritisieren. De Schrift leert ons dat de apostel Paulus *"een ander Evangelie"* verkondigde dan de apostel Petrus op de Pinksterdag.

"Hand. 2:38:...bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden...".

Paulus zei in dat verband enige tijd later:

"Hand.13:38: Zo zij u dan bekend.....dat door Dezen u vergeving der zonden verkondigd wordt".

Christus heeft Paulus ook niet gezonden om te dopen!

"1 Kor. 1:17: Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld wordt".

Vergelijk deze woorden eens met Markus 16:16-18 en Mattheüs 28:19. Het is niet ons idee dat Paulus een aparte bediening had, maar de Schrift zegt het.

"Gal.1:11-16: 11 Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. 12 Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.....".

Zelfs de twaalf discipelen, die de Heere Jezus op aarde hebben gezien, moesten uiteindelijk erkennen dat de apostel Paulus een aparte bediening had.

"Gal.2:6-10: En van hen, die geacht waren, wat te zijn, hoedanigen zij eertijds waren, verschilt mij niet; God neemt de persoon des mensen niet aan; want die geacht waren, hebben mij niets toegebracht. 7 Maar daarentegen, toen zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis; 8 (Want Die in Petrus krachtig werkte tot het apostelschap der besnijdenis, Die werkte ook krachtig in mij onder de heidenen); 9 En toen Jakobus, en Céfás, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechterhand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan; 10 Alleen, dat wij de armen zouden gedenken; hetwelk ik zelf ook benaarstigd heb te doen.

"Ef.3:2: Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods"!

Wij leven al bijna 2000 jaar onder de bedeling der genade en toch kennen velen het begrip "bedeling" niet. Er zijn zelfs gelovigen die zeggen dat er in de Schrift niet over bedelingen wordt gesproken. Maar als er wel door gelovigen over wordt gesproken, beschouwt men dit als het verkondigen van valse leer!

"Ef.3:1-6: 1 Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt. 2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid (gelijk ik met weinige woorden te voren geschreven heb; 4 Waaraan gij, dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus), 5 Welke in andere eeuwen de kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door de Geest; 6 Namelijk dat de heidenen medeërfgenen zijn, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten van Zijn belofte in Christus, door het Evangelie".

WELK EVANGELIE HEEFT PAULUS VERKONDIGD?

Om op deze vraag een goed antwoord te kunnen geven, moet u zelf de brieven van de apostel Paulus gaan bestuderen. (vanaf de brief aan de Romeinen tot en met de brief aan Filemon). Het was voor deze schrijver een verlichting als "jonge gelovige in Christus" te weten dat er een duidelijk verschil is tussen het Goede Nieuws over het Koninkrijk (zoals het in de z.g. vier Evangeliën wordt verkondigd) en het Goede Nieuws over Gods genade. (zoals het in de tweede helft van het boek Handelingen wordt verkondigd en in de brieven van de apostel Paulus).

"Rom. 1:16-17: 16 Want ik schaam mij het Evangelie van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een ieder, die gelooft, eerst de Jood, en ook de Griek. 17 Want de rechtvaardigheid Gods wordt erin geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.

"Rom. 4:5: Doch hem, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid".

"Ef.2:8-9: Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme".

Het Goede Nieuws dat Paulus verkondigde was: "Alleen door geloof kan een zondig mens gerechtvaardigd worden voor God. Zelfs in z.g. evangelische kringen blijkt dat men weinig weet over wat iemand precies moet geloven om behouden te worden. Wij leven in een tijd waarin velen de nadruk leggen op de liefde van God. Het is van groot belang die teksten in de Bijbel te kennen die ons precies vertellen over: WAT ik moet geloven om de volle zekerheid te hebben dat ik een kind van God ben, gered uit Zijn genade.

"1 Kor. 15:1-4: Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, waarin gij ook staat; Waardoor gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt. Want ik heb u ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derde dage, naar de Schriften".

En:

"Rom.4:25: Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking".

Tenslotte nog dit! Er kan veel geschreven worden over de bediening van de apostel Paulus. Wij willen niet de indruk wekken dat het hier om theorie gaat. Als wij van mening zijn om Paulus te moeten volgen, met andere woorden: De Heere Jezus Christus, bedoelen wij te zeggen dat het niet alleen gaat om het WETEN, maar ook om het te LEVEN! Het blijft Gods opdracht en niet de onze, om de apostel Paulus en de goddelijke instructies voor deze bedeling van genade te volgen.

"Fil. 4:8-9: 8 Voorts, broeders, al wat waarachtig is, al wat eerbaar is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat liefelijk is, al wat wel luidt, zo er enige deugd is, en zo er enige lof is, bedenkt dat; 9 Hetgeen gij ook geleerd, en ontvangen, en gehoord, en in mij gezien hebt, doet dat; en de God des vredes zal met u zijn".

2)-DE BEDIENING VAN DE GEEST

Door: D. Avnon

"2 Kor.3:7-8: 7 En indien de bediening des doods in letters bestaande, en in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, alzo dat de kinderen Israëls het aangezicht van Mozes niet sterk konden aanzien, om de heerlijkheid van zijn aangezicht, die te niet gedaan zou worden, 8 Hoe zal niet veel meer de bediening des Geestes in heerlijkheid zijn?"

Wij zouden onszelf als getrouwe Bijbel gelovigen telkens weer af moeten vragen: Wat is onze opdracht in deze bedeling van genade? In het land der gelovigen schijnt iedereen te focussen op specifieke onderwerpen. De genade-gelovige op Paulus, de Charismatisch gelovige op wonderen en tekenen, de z.g. Maranatha predikers hebben het telkens over de eindtijd en de z.g. reformatorische kerken spreken aan de ene kant over hel en verdoemenis en aan de andere, de "lichte" kant, zijn ze bezig de wereld te verbeteren. En ga zo maar door.

Iedere student van het Woord is het hopelijk met de schrijver eens, dat het onderwerp van de gehele Bijbel is: DE GEHOORZAAMHEID VAN DE MENS aan de eisen van God. Als u dat in gedachten heeft, dan zult u ook begrijpen dat de speciale openbaring, die de Heere Jezus Christus aan de apostel Paulus heeft gegeven voor deze bedeling van genade, van groot belang is als sleutel voor een gezond geestelijk leven, dus gehoorzaamheid aan God. Alleen de bediening van de GEEST is in staat de gelovige te bekrachtigen en hem te leren hoe hij samen met God in deze donkere wereld kan wandelen.

DE BEDIENING VAN DE GEEST

In het onderwerp over "De bediening van de Geest" spreken wij over Gods Geest en Zijn werk in de gelovige in deze bedeling van genade. Deze schrijver wordt telkens opnieuw uitgenodigd om grote manifestaties te bezoeken onder de kreet "Kom en ervaar de kracht en de volheid van de Geest". Het besluit om er niet naar toe te gaan is niet omdat wij niet in de kracht van Gods Geest geloven maar omdat wij ervan overtuigd zijn, dat daar niet over de werking van Gods Geest onder de bedeling van genade wordt gesproken! Paulus is de apostel die de Heer aangewezen heeft om aan ons over de bediening van de Geest te vertellen. Er zijn velen die zeggen "HET IS NIET VOOR DEZE TIJD" en toch hebben zij moeite om te zeggen wat het dan wel is en hoe Gods Geest in de gelovige, in deze bedeling van genade, werkt.

Wij bieden u dit artikel aan met de bedoeling om duidelijk te laten zien dat, als de specifieke bediening van de apostel Paulus niet wordt onderscheiden, u niet opgebouwd en bekrachtigd kunt worden (Rom. 16:25). Het is alleen door de "De bediening van de Geest" dat wij in staat zijn om vrucht te dragen in onze geestelijk leven. (Rom. 7:4)

"Jesaja 1:12-16: 12 Wanneer gij voor Mijn aangezicht komt te verschijnen, wie heeft zulks van uw hand geëist, dat gij Mijn voorhoven betreden zoudt? 13 Brengt niet meer vergeefs offer, het reukwerk is Mij een gruwel; de nieuwe maanden, en sabbatten, en het bijeenroepen der vergaderingen kan Ik niet aan, het is ongerechtigheid, zelfs de verbodsdagen. 14 Uw nieuwe maanden en uw gezette hoogtijden haat Mijn ziel, zij zijn Mij tot een last; Ik ben moede geworden, die te dragen. 15 En als gij uw handen uitbreidt, verberg Ik Mijn ogen voor u; ook wanneer gij het gebed vermenigvuldigt, hoor Ik niet; want uw handen zijn vol bloed. 16 Wast u, reinigt u, doet de boosheid van uw handelingen van voor Mijn ogen weg, laat af van kwaad te doen".

Wij kunnen iets leren, uit dit gedeelte van de Schrift, dat eigenlijk over het volk Israël gaat. De les is, dat men heel goed is in het doen van werken. Neem b.v. de doop, de besnijdenis, de goede werken, het naar de kerk gaan etc. Maar wat de Heere in eerste instantie wil is gehoorzaamheid! Wat in onze tijd betekent: Eerst Zijn genade en Zijn volbrachte werk aan het kruis aanvaarden.

VERZEGELD MET DE GEEST

"Ef.1:13-14: 13 In Wie ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte; 14 Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing, tot prijs van Zijn heerlijkheid".

Elk persoon, die door het bloed Christus is geheiligd, weet en gelooft dat er één God is, die is geopenbaard als Vader, Zoon en Heilige Geest. Wanneer wij meer over de werking van Gods Geest, tijdens de prediking van het Koninkrijk, willen weten, kunnen wij de 4 Evangeliën en het begin van het boek Handelingen lezen (zie ook Heb. 2:1-4). In deze tijd van genade is de eerste werking van Gods Geest in de gelovige de VERZEGELING. De vraag die wij als eerste aan iemand moeten stellen is "HEEFT U GODS GEEST?"

*"Rom. 8:9-10: 9 Doch gij zijt niet in het vlees, maar in de Geest, indien tenminste de Geest Gods in u woont. Maar zo iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe".
10 En indien Christus in u is, zo is wel het lichaam dood om de zonden; maar de geest is leven om de gerechtigheid".*

"Rom. 8:15: Want gij hebt niet ontvangen de Geest der dienstbaarheid weer tot vreze, maar gij hebt ontvangen de Geest der aanneming tot kinderen, door Wie wij roepen: Abba, Vader!".

"Gal. 4:6: En aangezien gij kinderen (of: "zonen") zijt, zo heeft God de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!".

De zekerheid dat Gods Geest in ons aanwezig is, is niet een kwestie van gevoel, maar van weten! De Schrift leert ons heel duidelijk van: "wanneer en tot wanneer" wij door de Geest verzegeld zijn. "...nadat gij geloofd hebt" tot "...de dag der verlossing" (Ef. 4:30). Het is n.l. de aanwezigheid van Gods Geest in u Die bepaalt of u wel of geen kind van God bent. De zekerheid dat u de Geest HEEFT, is niet omdat u in andere talen kunt spreken of wonderen kunt verrichten maar uitsluitend uit genade, omdat u dat GELOOFT.

DE HEILIGE GEEST DOOPT

Wij hebben eenheid met God omdat wij hebben geloofd:

"1 Kor. 12:13: Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot één Geest gedrenkt"

Sinds wij geloofd hebben, heeft de Heilige Geest ons in het lichaam van Christus gedoopt. Het is geen werk van een predikant, die ons met water heeft besprenkeld of ondergedompeld. Sinds wij deze kostbare waarheid weten, begrijpen wij ook hoe satan onder de gelovigen actief is. Het is een traditie van mensen die de doop in water eisen als de voorwaarde voor het kerkelijk lidmaatschap. Het is een traditie, die mensen valse hoop geeft, als ouders hun kinderen laten dopen of besnijden, met de bedoeling dat zij een verbond (lees: relatie) met God zullen hebben (Hand. 15:1). Wat kan er nu nog beter zijn dan alleen Gods Geest te vertrouwen als de enige Die ons in het lichaam van Christus heeft gedoopt. Het is geen mensenwerk, maar het werk van God uit Zijn genade.

LEVEN DOOR DE GEEST

"Gal. 5:25: Indien wij door de Geest leven, zo laat ons ook door de Geest wandelen".

“Leven door de wet (regels)”. Bijna iedereen weet wat dat is. In de Bijbel vinden wij o.a. 5 verschillende wetten.

- 1) De wet met de geboden (Exodus 20:1-17).
- 2) De wet van de zonde (Rom. 7:16-20).
- 3) De wet van God (Rom. 7:22).
- 4) De wet van mijn gemoed (Rom. 7:23).
- 5) De wet van de Geest (Rom. 8:2).

Als genade-gelovigen horen wij vaak zeggen: "Jullie hebben het makkelijk zonder de wet". Zonder welke wet? (zie ook 1 Kor. 9:21) Ja, zonder de wet der geboden die God aan het volk Israël gaf, maar we hebben wél te maken met de wet (regels) van de Geest! Uit de Schrift leren wij dat wij door de Geest leven. Dat is onze roeping in Christus. Wij zijn verzegeld en gedoopt, maar nu behoren wij ook te wandelen in de Geest. Leven door de Geest is onze roeping in Christus erkennen. Wij waren dood door de zonde (Ef. 2:1,2). Gods Geest heeft ons levend gemaakt. Ook hier is de eerste stap: Gods genade erkennen.

WANDELEN DOOR DE GEEST

"Gal. 5:16-17: 16 En ik zeg: Wandelt door de Geest en volbrengt de begeerlijkheid van het vlees niet. 17 Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, wat gij wildet".

God heeft Adam naar Zijn Beeld geschapen. Toen kwam de zonde en heeft dat beeld verwoest. Nu zijn wij door de Persoon van Christus, Die Gods Beeld is (Kol. 1:15), geschapen om goede werken te doen (Ef. 2:10). Eerst nu, sinds Gods Geest in ons woont, kunnen en behoren wij in de Geest te wandelen. Het hele doel, waarom God Zijn Zoon heeft gestuurd, staat duidelijk in de volgende tekst:

"Titus 2:14: Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken".

Met het volk wordt hier niet ISRAËL bedoeld. In deze bedeling van genade, zijn Joden en niet-Joden in één lichaam, het volk met wie God bezig is. (De Gemeente als volk is niet i.p.v. het volk Israël gekomen).

HET “STELLEN” VAN UW LEDEN

Onder “het gereedschap” verstaan wij al de middelen die God ons, in deze bedeling van genade, heeft gegeven om in staat te zijn voor Zijn glorie te leven.

"Rom. 6:13: En stelt uw leden niet der zonde tot wapenen der ongerechtigheid; maar stelt uzelf Gode, als uit de doden levend geworden zijnde, en stelt uw leden Gode tot wapenen der gerechtigheid"

Wij benadrukken vaak de waarheid van de één-doop omdat wij ervan overtuigd zijn, dat alleen het geloof in de werking Gods, de doop in zijn dood (Rom. 6:4), ons de kracht kan geven om ons lichaam in dienst van God te stellen. Hier wordt de Bijbelgelovige gedwongen

een keuze te maken. Wie gaat hij dienen? De zonde of God! Wij weten dat, ook al zijn wij IN CHRISTUS, wij zondigen. Maar de zonde hoeft niet over ons te heersen.

VERVULD MET DE GEEST

"Ef. 5:16-19: 16 De tijd uitkopen, daar de dagen boos zijn. 17 Daarom, weest niet onverstandig, maar verstaat, welke de wil des Heeren is. 18 En wordt niet dronken in wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met de Geest; 19 Sprekende onder elkander met psalmen, en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende en psalmende de Heere in uw hart".

"Kol. 3:16: Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid; leert en vermaant elkander, met psalmen en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende de Heere met aangenaamheid in uw hart".

Wat is eigenlijk "het vervuld worden met Gods Geest?". Tijdens Pinksteren, toen Gods Geest de gelovigen vervulde, was het resultaat kracht van boven. Kracht om o.a. in andere talen te kunnen spreken of zoals de Heer zei, de tekenen die de gelovigen zullen volgen (Mark. 16:16). Wij leven nu onder een andere bedeling en de wijsheid over hoe Gods Geest in deze tijd werkt, kunnen wij alleen in de brieven van de apostel Paulus lezen.

In ons dagelijks leven, leven wij uit geloof. Wij weten dat de Heer van ons houdt en dat wij in Hem volmaakt zijn. Maar onze wandel is niet volmaakt en onze gedachten en gevoelens zijn nog steeds hier op aarde met al de goede en slechte kanten van het leven. Het is alleen door de Heilige Geest dat wij de begeerten van ons "vles" kunnen overwinnen. Om dit te kunnen bereiken moeten wij "VERVULD WORDEN MET DE GEEST", met Gods Woord dat rijkelijk in ons moet wonen. Voor velen is het lezen in de Bijbel moeilijk. Anderen luisteren alleen naar preken. Maar degenen die het Woord bestuderen kunnen getuigen van de kracht die dat geeft. Lees dus de Bijbel en snijdt het Woord recht. (2Tim.2:15). Wordt vernieuwd, dat is een opdracht (Rom. 12:1-2). Dan zult u ook de kracht van Gods Geest in uw dagelijks leven ervaren.

"vervuld worden met de vruchten van gerechtigheid" (Fil.1:11).

"vervuld met de kennis van Zijn wil" (Kol.1:9).

"vervuld met al de volheid van God" (Ef.3:19).

"Wordt vervuld met de Geest" (Ef.5:18).

GELEID DOOR DE GEEST

"Rom.8:14: Want zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods".

"Gal.5:18: Maar indien gij door de Geest geleid wordt, zo zijt gij niet onder de wet".

Gelovigen zijn uit genade, door het geloof, verzegeld met Gods Geest. Nu wij de Geest hebben en wij hebben gezien wat vervuld worden met de Geest betekent, behoren wij ook door de Geest geleid te worden. Met andere woorden, Gods Geest openbaart Zich uitsluitend

via Zijn Woord. Geleid worden door Gods Geest is eigenlijk: Het verlangen en het doen wat God in Zijn Woord zegt met betrekking tot deze bedeling van genade. Het valt niet altijd mee om in het midden van deze donkere wereld telkens weer op te staan om als kinderen van het licht te leven. Dat is echter wel de bedoeling en als wij Gods Woord, door de Geest, gebruiken, zullen wij geen kinderen meer zijn, maar zonen; volwassen kinderen van God die niet meer onder de WET VAN DE ZONDE zijn.

Wij zijn van nature zondig en dit zullen wij tot onze dood of tot de opname van de Gemeente blijven. Maar veel van Gods kinderen, die door het bloed van onze Heer en Heiland Jezus Christus van de zonde bevrijd zijn, wandelen naar de begeerlijkheid van hun vlees en niet als overwinnaars. Zij zijn dus onder de wet van de zonde en daardoor geestelijk dood, zonder vruchten van de Geest.

"Gal.5:19-21: 19 De werken van het vlees nu zijn openbaar; welke zijn overspel, hoererij, onreinheid, ontuchtigheid, 20 Afgoderij, venijngeving, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen, 21 Nijd, moord, dronkenschappen, brasserijen en dergelijke; van welke ik u te voren zeg, gelijk ik ook te voren gezegd heb, dat die zulke dingen doen, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven".

Het beërven van Gods Koninkrijk heeft niets, zoals velen denken, te maken met het verliezen van onze behoudenis, maar handelt over de erfenis die ons nog te wachten staat. Zoals voor alle kinderen Gods die in dit leven door de Geest worden geleid. (zie ook Rom. 14:10-13, 2 kor. 5:10, 1 Kor. 3:10-14).

HET BEDROEVEN VAN DE HEILIGE GEEST

"Ef. 4:30: En bedroeft de Heilige Geest Gods niet, door Welke gij verzegeld zijt tot de dag der verlossing".

Tijdens ons leven met de Heer kan zelfs de gelovige, die over het algemeen door Gods Geest geleid wordt, momenten kennen dat hij of zij de Geest bedroeven. Wij zeggen vaak dat de oude mens telkens weer probeert om uit het graf te komen, waar hij alreeds met Christus begraven was. Het bedroeven van Gods Geest is eigenlijk: Het niet doen wat de Heer had gedaan in die bepaalde situatie.

Het bedroeven van Gods Geest heeft in eerste instantie niet met ons gevoel te maken, het kan wel, maar hoeft niet:

"Heb.5:12-13: 12 Want gij, daar gij leraars behoortet te zijn van wege de tijd, hebt wederom van node, dat men u lere, welke de eerste beginselen zijn der woorden Gods; en gij zijt geworden, als die melk van node hebben, en niet vaste spijs. 13 Want een iegelijk, die der melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid want hij is EEN KIND. Maar de volmaakten is de vaste spijs, die door gewooneheid de zinnen geoefend hebben, tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads".

Het is alleen door het beoefenen van geestelijkheid, dat wij zullen groeien en steeds meer in staat zullen zijn om onderscheid te maken tussen GOED en KWAAD. Dit onderscheid, en wanneer bedroef ik de Geest, is niet het resultaat van een religieus leven, maar van een geestelijk leven, waarin de gelovige door Gods Woord wordt vernieuwd.

"Ef. 4:17-24: 17 Ik zeg dan dit, en betuig het in de Heere, dat gij niet meer wandelt, zoals de andere heidenen wandelen in de ijdelheid van hun gemoed. 18 Verduisterd in het verstand, vervreemd zijnde van het leven Gods, door de onwetendheid, die in hen is, door de verharding van hun hart; 19 Die, ongevoelig geworden zijnde, zichzelf hebben overgegeven tot ontuchtigheid, om alle onreinheid begerig te bedrijven. 20 Doch gij hebt Christus alzo niet geleerd; 21 Indien gij naar Hem gehoord hebt, en door Hem geleerd zijt, gelijk de waarheid in Jezus is; 22 Te weten dat gij zoudt afleggen, aangaande de vorige wandeling, de oude mens, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding; 23 En dat gij zoudt vernieuwd worden in de geest van uw gemoed, 24 En de nieuwe mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid".

DE VRUCHT VAN DE GEEST

"Gal.5:22-26: 22 Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. 23 Tegen de zodanigen is de wet niet. 24 Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruisigd met de bewegingen en begeerlijkheden. 25 Indien wij door de Geest leven, zo laat ons ook door de Geest wandelen. 26 Laat ons niet zijn zoekers van ijdele eer, elkander tergende, elkander benijdende".

"Ef. 5:9: (Want de vrucht des Geestes is in alle goedheid, en rechtvaardigheid, en waarheid)".

In ons dagelijks leven als gelovigen hebben wij altijd de keuze om in de Geest te wandelen of in de begeerlijkheid van het vlees. Als er over vrucht gesproken wordt, denken velen aan de volgende tekst:

"Joh.15:2: Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; en al Wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage".

Onder deze bedeling van genade spreken wij over vrucht dragen, omdat WIJ ALREEDS KINDEREN VAN GOD ZIJN, en niet omdat wij het nog moeten worden. Als wij in ons dagelijks leven uit geloof leven, betekent dat o.a. God op Zijn Woord nemen en dan kweekt de Geest vrucht in ons.

Het is niet vanzelfsprekend dat men aan ons kan zien dat wij in Christus geloven. Dat moeten wij ook laten zien. Wat men vaak over het hoofd ziet, is dat ook "geloof" één van de vruchten van de Geest is. Wij kunnen niet zelf geloof produceren, maar als wij in de Geest wandelen, zal de Geest het geloof in ons produceren. Als wij niet in de Geest wandelen, hebben wij geen vrucht. Wij blijven wel behouden (1 Kor 3:14,15), maar voor de rest zijn wij net zoals de mensen in de wereld. Onthoudt dat het niet om uw vrucht of eventuele blijdschap gaat of omdat u een goede dag heeft gehad, maar om de blijdschap die de Geest in ons geeft, zelfs als het eigenlijk geen leuke dag was!

DE ONDERSTEUNING VAN DE GEEST

"Rom.8:26-27: 26 En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met

onuitsprekelijke zuchtingen. 27 En Die de harten doorzoekt, weet welke de mening van de Geest is, omdat Hij naar God voor de heiligen bidt”.

Paulus spreekt in zijn brieven over verschillende geesten:

"de geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid" (Ef. 2:2).

"de Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis; " (Ef. 1:17).

"de Geest des geloofs hebben, gelijk er geschreven is..." (2 Kor. 4:13).

"de geest der vreesachtigheid,....." (2 Tim. 1:7).

De Heilige Geest is een Persoon. Hij voelt, Hij denkt, Hij wordt bedroefd etc. De ondersteuning van Gods Geest in ons dagelijkse leven is d.m.v. Gods Woord dat rijkelijk in ons woont of zou moeten wonen. Er zijn veel mensen die voor alles en nog wat bidden, zonder rekening te houden met hetgeen God doet in deze tijd. God, onder deze bedeling van genade, belooft ons geen antwoord op alles wat wij vragen, maar wel:

"Fil.4:7: En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus".

"Ef.3:20: Hem nu, Die machtig is meer dan overvloedig te doen, boven al wat wij bidden of denken, naar de kracht, die in ons werkt".

De kracht die in ons werkt is de kracht van Gods Geest die in de gelovige woont, maar gevoed wordt door Gods Woord, de Bijbel. Eén van de redenen dat men in deze tijd, vooral onder gelovigen, veel over moeilijkheden praat, is het feit dat men de ondersteuning van de Geest niet ervaart. De ervaring heeft niet met ons gevoel te maken, alhoewel het ons gevoel uiteraard kan beïnvloeden (zie Gal. 5:22). Deze ervaring is het direct resultaat van het lezen in Gods Woord. Gods Woord dat krachtig genoeg is om ons verstand te vernieuwen. Helaas lezen velen amper in Gods Woord en nemen genoeg met het luisteren of consumeren.

HET DOVEN VAN DE GEEST

"1Thess.5:18-19: 18 Dankt God in alles; want dit is de wil van God in Christus Jezus over u. 19 Blust de Geest niet uit".

Er is een nauw verband tussen het God in alles danken en het niet blussen van de Geest. Wij geloven n.l. dat het blussen van de Geest, in deze bedeling van genade, betekent: Gods Woord, de Bijbel, dicht doen! Het is alleen Gods Geest die ons van zonden kan overtuigen (Joh. 16:9) en in onze tijd gebeurt dat door middel van de Bijbel en niet op basis van gevoel of een persoonlijke openbaring.

Tenslotte, geachte lezer, onze opgestane en opgevaren Heer heeft aan de Apostel Paulus Zijn wil en plan voor deze bedeling van genade bekend gemaakt, o.a. over de bediening van de Geest. Daarom is het van levensbelang, als u de Bijbel leest voor uw geestelijke groei, de specifieke bediening van de apostel Paulus te onderscheiden,.

God Heeft volbracht:

- DE HEILIGE GEEST DOOPT - De gelovige wordt ʻn met Christus.
VERZEGELD MET DE GEEST - De gelovige blijft een kind van God.
LEVEN DOOR DE GEEST - De gelovige is geestelijk.

De verantwoordelijkheid als gelovige:

- WANDELEN DOOR DE GEEST - De gelovige wandelt.
HET STELLEN - De gelovige stelt zijn lichaam.
GELEID DOOR DE GEEST - De gelovige laat zich door het Woord leiden.

Het gereedschap:

- VERVULD MET DE GEEST - De gelovige laat het Woord rijkelijk in zich wonen.

Het resultaat:

- DE VRUCHT VAN DE GEEST - De Geest draagt vrucht in ons leven
ONDERSTEUNING VAN DE GEEST - De Geest helpt ons in alle dagelijkse situaties.

Het kan ook anders gaan:

- BEDROEVEN VAN DE HEILIGE GEEST - Wanneer wij vallen.
DOVEN VAN DE GEEST - Wanneer wij definitief hebben besloten niet naar het Woord te luisteren.

3)-PAULUS VERDEDIGT ZIJN APOSTELSCHAP.

Door C.R. Stam

"Rom.1:13-17: 13 Doch ik wil niet, dat u onbekend zij, broeders, dat ik menigmaal voorgenomen heb tot u te komen (en ben tot nog toe verhinderd geweest), opdat ik ook onder u enige vrucht zou hebben, gelijk als ook onder de andere heidenen. 14 Beiden Grieken en Barbaren, beiden wijzen en onwijzen ben ik een schuldenaar. 15 Alzo hetgeen in mij is, dat is volvaardig, om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen. 16 Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek. 17 Want de rechtvaardigheid Gods wordt in

hetzelve geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven”.

God wilde niet dat Zijn volk onwetend zou zijn - speciaal niet met betrekking tot Zijn geopenbaard programma. Tot zes maal toe vinden we in Paulus zijn brieven: *"ik wil niet, dat u onbekend zij "*. Vijf keer op een bepaalde manier in relatie met zijn boodschap, "de verborgenheid", en drie ervan hebben te doen met één enkel aspect van de verborgenheid: Gods programma voor de huidige bedeling. Niet leuk om te zeggen, maar die zaken waarvan God zegt, "Ik wil niet dat jullie onwetend zouden zijn", zijn juist de zaken die bij Gods kinderen het minst bekend zijn. Naar welke waarheid verwijst dan de Apostel in deze passage, als hij zegt: *"ik wil niet dat u onbekend zij"*? Wij geloven dat hij bedoelt, de geldigheid van zijn bediening onder de heidenen.

EERST DE JOOD

De bovenstaande passage is bekend bij alle Bijbelstudenten, en V.16 is van alle het meest bekend - en wijdverbreid het meest misverstaan. Uit dit vers wordt de conclusie getrokken dat de Jood voorop staat in Gods programma voor evangelisatie tijdens de huidige bedeling. Het "eerst de Jood" is inderdaad het wachtwoord van menige organisatie tot zending onder de Joden.

De auteur heeft vele Joodse vrienden en in zijn hart een zeer speciale plaats voor de Jood, maar hier moeten we allen bij het onderwerp blijven, en dan zien wat deze passage, in de context, werkelijk zegt. Wij weten dat de Jood op de eerste plaats was in Gods programma. Het grootste deel van het zogenaamde Oude Testament heeft te doen met Israël. Vanuit beiden, Oud en Nieuw Testament, is het duidelijk dat Israël Gods uitverkoren volk is, en dat Hij grote dingen voor haar in petto heeft.

Toen het koninkrijk van de Messias op aarde werd geproclameerd door Johannes de Doper, Christus, en de twaalven, werd het alleen aan Israël verkondigd. In de eerste "grote opdracht" aan de twaalven onderrichtte Hij hen **niet** naar de heidenen te gaan, zelfs niet naar de Samaritanen, toen Hij zei:

"Matt.10:5-6: 5 Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen. 6 Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israels. Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis van Israel".

Wat Hemzelf betreft, zei Hij:

"Matt.15:24:Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israels".

Was dit omdat Hij de heidenen haatte, of onvoldoende liefde voor hen had? Nee, het was omdat Hij de verbonden, en profetieën van de Oud Testamentische Geschriften begreep. Hij kende uit Gen. 22:17-18 en honderd en één andere Oud Testamentische passages, dat het Gods bedoeling was, de volkeren te zegenen **door** Israël.

Dit verklaart waarom Hij zei, toen een heidense vrouw naar de Heer kwam om hulp:

"Mark.7:27: Laat eerst de kinderen verzadigd worden..."

Het verklaart ook waarom, zelfs na Zijn opstanding, Hij Zijn discipelen beval wat er moest gebeuren:

"Luk.24:47: En in Zijn Naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem"

In het begin van Handelingen vinden we dat de twaalven dit ook doen. In Hand. 3:25-26 verklaart Petrus aan de "mannen van Israel":

"Hand.3:25-26: 25 Gijlieden zijt kinderen der profeten, en des verbonds, hetwelk God met onze vaderen opgericht heeft, zeggende tot Abraham: En in uw zade zullen alle geslachten der aarde gezegend worden. 26 God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelve eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden"

Paulus bevestigt, enige jaren later, de verklaring van Petrus toen hij tot de Joden te Antiochië, in Pisidië, zei:

"Hand.13:46:Het was nodig, dat EERST tot u het Woord Gods gesproken zou worden;"

Waarom was dit noodzakelijk? Eenvoudig omdat volgens het verbond en de profetieën, en volgens de woorden van de Heer Jezus Christus, de heidenen zouden worden, en eenmaal zullen worden, gezegend door een verlost Israel, met Christus als Koning.

Zoals we echter gezien hebben, verwierp Israël de Koning en Zijn koninkrijk, ook na Zijn opstanding en na het uitstorten van de Heilige Geest dat gepaard ging met wonderbare kracht. Toen was het dat God Saulus redde, de leider van de opstand, en hem uitzond om overal "het evangelie van Gods genade" te verkondigen aan alle mensen.

OOK VANDAAG: "EERST DE JOOD"?

Dit alles heeft een grote draagkracht in Rom.1:16:

"Rom.1:16: 1:16 Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek"

Sommigen die de Joden liefhebben, zoals ook de schrijver, hebben deze passage uitgelegd dat het betekende dat het evangelie van Gods genade nu "eerst tot de Jood" gezonden dient te worden. Dit is in de kern van de zaak, en in het licht van de context, een abuis. "De bedeling van Gods genade" is in de eerste plaats tot niemand "EERST". Zij is onbeperkt, zoals Gods afdoening van de zonde onbeperkt was. Zo wordt zij ook aan allen gelijkelijk aangeboden,

"Rom.10:12: Want er is geen onderscheid, noch van Jood noch van Griek; want eenzelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen"

Maar laat ons teruggaan naar Rom.1:16 en deze tekst bezien in het licht van zowel de eigenlijke tekst als de verdere context.

Zoals we gezien hebben, was de gemeente in Rome samengesteld uit voornamelijk heidenen (Rom.11:13). Daarom schrijft de Apostel dan ook in:

"Rom.1:13: Doch ik wil niet, dat u onbekend zij, broeders, dat ik menigmaal voorgenomen heb tot u te komen (en ben tot nog toe verhinderd geweest), opdat ik ook ONDER U enige vrucht zou hebben, GELIJK ALS OOK ONDER DE ANDERE HEIDENEN".

Paulus wenste niet dat de gelovigen in Rome onkundig waren van het feit, dat zijn apostelschap fundamenteel tot de heidenen was, en dat hij dikwijls had getracht om hen in Rome ook in zijn reisplannen op te nemen, maar deze plannen waren verhinderd geworden. Dan doorgaand over zijn apostelschap voor de heidenen, schrijft hij:

"Rom.1:14: Beiden Grieken en Barbaren, beiden wijzen en onwijzen ben ik een schuldenaar".

Let wel, hij noemt hier niet eens de Joden, maar alleen de "Grieken" en de "Barbaren". Dit niet omdat hij zich geen schuldenaar ten opzichte van de Joden vindt. Dat had hij reeds volledig bewezen te zijn. Het was eerder omdat hij, hoewel zelf een Hebreëer, zichzelf "ook een schuldenaar van de heidenen" voelde. God had hem uitgezonden met een boodschap van genade voor allen, en hij voelde zich verplicht deze aan allen te verkondigen: Heidenen zowel als Joden. Toen hij eindelijk in boeien te Rome aankwam, schreef hij vanuit zijn gevangenis aan andere heidengelovigen als:

"Ef.3:1:de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt".

Zo zegt hij dan hier: "ik ben een schuldenaar", en gaat voort met te verklaren dat hij bereid is zijn schuld af te doen, zijn verplichting na te komen:

"Rom.1:15: Alzo hetgeen in mij is, dat is volvaardig, om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen".

In het licht van dit alles dienen we vers 16 te lezen:

"Rom.1:16: Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek".

De Joden, als volk, hadden Christus verworpen, maar Paulus schaamde zich niet voor Hem; ook schaamde hij zich niet het goede nieuws over Hem te verkondigen. Dit goede nieuws, zegt hij, "*..... is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek*".

Er dient, in het licht van het bovenstaande, op te worden gelet dat de nadruk hier niet ligt op de woorden "eerst de Jood", het was eerst naar de Jood gegaan. De nadruk ligt dus meer op de woorden "ook de Griek"

Paulus beschouwde zichzelf als een "schuldenaar", en hij was "klaar", om met alles wat in hem was, deze schuld te delgen, want hij had datgene waarmee hij deze kon inlossen! Hij schaamde zich niet over onbekwaamheid om te betalen, want de boodschap die hij droeg was, en is nog steeds, "*.....een kracht Gods tot zaligheid EEN IEGELIJK, DIE GELOOFT,....*".

GEEN ONDERSCHIED

Als Rom.1:16 leert dat "het evangelie van Christus" eerst naar de Joden dient te gaan, is het in volstrekte tegenstelling met de brief, van de Apostel aan de Romeinen, als geheel.

Zijn dit feiten waardoor wij zending onder Joden zullen doen ophouden? Geenszins! Wij, gelovigen uit de heidenen, dienen onze schuld ten opzichte van de Joden te erkennen, en nog meer te doen om de wonderbare boodschap van genade aan hen te brengen. Dit zullen we verder beschouwen als we bij Rom.11:30-31 komen, waar de Apostel ons de ware basis geeft voor zendingswerk onder de Joden.

Ondertussen dienen de Joden een belangrijk feit onder ogen te zien. Tijdens de huidige bedeling van genade, hebben zij geen prioriteit bij God, het volk is "Lo-Ammi" dat wil zeggen: "niet Gods volk". Zij dienen, net als wij, God te naderen als arme, verloren zondaren, vertrouwend op redding die in Christus Jezus is, Die stierf voor onze zonden (1Kor.15:1-4) en opgestaan is voor onze rechtvaardigmaking. (Rom.4:25)..

GODS RECHTVAARDIGHEID

"Rom.1:17: Want de rechtvaardigheid van God wordt daarin geopenbaard".

De Brief aan de Romeinen heeft veel te zeggen over Gods rechtvaardigheid. In feite is dit het basisthema; al het andere draait hierom. Het is spijtig, maar "rechtvaardigheid" is voor velen een gewichtige theologische term, waarover een gewoon mens zich niet druk behoeft te maken. Maar integendeel, iedere man en vrouw, ja, iedere jongen en elk meisje dat tot de jaren van onderscheid gekomen is, behoort te begrijpen wat de Bijbel leert over Gods rechtvaardigheid. "Rechtvaardigheid" is een ander woord voor gerechtigheid. God doet alleen en altijd wat recht en goed is. Hij kan niet en nimmer doen wat niet recht en goed is. Zo vergeeft God niet zo maar zondaren en neemt hen aan in Zijn gunst omdat Hij hen liefheeft of medelijden met hen heeft, want dit zou niet recht zijn; het zou niet juist zijn. Bij het geven van de wet zei Mozes:

"Deut. 25:1: Wanneer er tussen lieden twist zal zijn, en zij tot het gerecht zullen toetreden, dat zij hen richten, zo zullen zij de rechtvaardige rechtvaardig spreken, en de onrechtvaardige verdoemen".

Zo zegt Spreuken17:15:

"Wie de goddeloze rechtvaardigt, en de rechtvaardige verdoemt, zijn de Heere een gruwel, ja, die beiden."

Bildad, hoewel zelf een "miserabele trooster", herhaalde dit grondprincipe, toen hij tot Job zei:

"Job 8:20: Zie, God zal de oprechte niet verwerpen; Hij vat ook de boosdoeners niet bij de hand".

En Job bevestigde dit, want verbitterd zijnde antwoordde hij:

"Job 9:2: Waarlijk, ik weet, dat het zo is; want hoe zou de mens rechtvaardig zijn bij God?"

Ja, hier ligt het probleem: Hoe kan God, Die alleen doet wat recht is, zondaren rechtvaardigen en hen rechtvaardig noemen? Hoe? De Brief aan de Romeinen legt uit hoe! Haar boodschap van genade is Gods antwoord op deze netelige vraag.

DE PARADOX VAN GENADE

In "het evangelie van Gods genade" vinden we een treffende paradox: God Zelf veroordeelt de Gerechtige en rechtvaardigt de slechte; laat de Volmaakte in de steek, en helpt boosdoeners. Zie het vlekkeloos Lam op Golgotha als Hij roept:

"Matth.27:46: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?"

Judas, in laaghartig verraad, kuste Hem; slechte mensen spuwen Hem in het gelaat, geselen Hem, kronen Hem met doornen, en nagelen Hem aan het kruis! En God, de Rechter van allen, doet niets om hen te stoppen! Hij Zelf trekt Zijn zwaard uit de schede, en verslaat de enige Persoon Die in de geschiedenis waarlijk zeggen kon:

"Hebr. 10:9: Zie, Ik kom, om Uw wil te doen, o God!"

En dit is niet alles, want aan de andere kant redt God Saulus van Tarsen, de bitterste vijand van Christus, "een lasteraar, en een vervolger, en onrechtvaardige" zijn handen druipen als het ware van het bloed, het bloed van de martelaren. Hem betoont God "genade...zeer overvloedig" en "alle lankmoedigheid" (1 Tim.1:13-16). Inderdaad zendt Hij hem uit om aan alle mensen te verkondigen, dat:

"Rom.4:5: Doch degene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid"

Hoe kan dit nu rechtvaardig zijn? Het antwoord is, dat Degene die smartelijk stierf op Golgotha, God Zelf was, geopenbaard in het vlees. Daar, op Golgotha:

"2Kor.5:19: Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende;"

Het was de Rechter Zelf, Die van de troon naar het kruis afdaalde om de zondaar te vertegenwoordigen, en voor hem de volle schuld, voor al zijn zonden, voldeed. En wie zal zeggen dat dit onrechtvaardig is? Onrechtvaardig? Het is genade! Onder de wet zien we God, die barmhartigheid doet:

"Ex.20:6:aan duizenden dergenen, die Mij liefhebben, en Mijn geboden onderhouden.

Maar genade is oneindig veel meer; het zijn de rijkdommen van Gods genade, en liefde aan "de kinderen der ongehoorzaamheid...de kinderen des toorns" (Ef.2:2-7), Die de straf voor hun zonden Zelf inlost.

DE KRACHT VAN HET EVANGELIE

Waarom is het evangelie van Christus "de kracht van God tot redding [zaligheid]"? Waarin ligt haar kracht om te redden? Het antwoord is: In het kruis. Daar is het waar God afrekende met de zonde. De Apostel stelt dit zeer helder in:

"1Kor.1-17-18: 17 Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen;....., opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde. 18 Want het woord des kruises is wel dengenen, die verloren gaan, dwaasheid; maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods".

"1Kor.1:23-24: Doch wij prediken Christus, den Gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en den Grieken een dwaasheid; 24 Maar hun, die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, prediken wij Christus, de kracht Gods, en de wijsheid Gods".

Zo kon de Apostel in Rom.1:16-17 zeggen:

"Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft,..... 17 Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard.....".

IETS OM VERHEUGT OVER TE ZIJN

In werkelijkheid dragen de woorden, "ik schaam mij niet" een veel grotere kracht uit in het origineel. Paulus was verheugd over het evangelie dat hij verkondigde, omdat het de rechtvaardigheid van God openbaarde. Als de lezer zegt: "Ik dacht dat de liefde van God in het evangelie geopenbaard werd"? Dan antwoorden wij dat inderdaad de liefde van God is geopenbaard in het evangelie, en de Apostel was daar ten diepste dankbaar voor. Maar wat hem zo blij maakte in het evangelie was het feit, dat het God openbaart, rechtvaardig handelend met de zonde.

"Ik schaam mij des Evangelies van Christus niet;.....Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard".

God heeft zijn standaard van gerechtigheid niet verlaagd of, zo te zeggen, "de drempels verlaagd". De Apostel protesteert tegen elke gedachte van die aard:

"Rom.3:31: Doen wij dan de wet te niet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet".

Het goede nieuws waarmee Paulus werd uitgezonden was dan ook de geschiedenis van het glorieuze, volmaakte werk van Christus ter wille van zondaren. Dat was het waarover hij zo verblijd was. Dit was het waar hij overal van opgaf, waar hij ook ging, zoals in:

" Gal.6:14: Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus;.....".

Moge dit ook ons motto zijn, want wij zouden inderdaad trots moeten zijn om tegen zondaren te zeggen: "Voor uw zonden is betaald door de Heere Jezus Christus. U kunt gered worden "uit genade, door het geloof". (Ef.2:8).

UIT GELOOF TOT GELOOF

We moeten deze passage niet afsluiten, zonder de woorden "uit geloof tot geloof", in Rom.1:17, te hebben besproken. "Gods rechtvaardigheid" zegt hij, wordt geopenbaard in het evangelie, "uit geloof tot geloof, zoals geschreven is:

*"Rom.1:17: Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard **uit geloof tot geloof**; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven".*

Veel commentatoren hebben een probleem met deze uitdrukking. De meeste commentaren, waar de schrijver kennis van heeft genomen, zeggen dat de woorden "uit geloof tot geloof" hier blijkbaar bedoelen: "van een bepaalde graad van geloof naar de volgende". Dit heeft echter geen logische aansluiting met de woorden die onmiddellijk daarvoor en daarna staan geschreven. Paulus zijn evangelie openbaart de gerechtigheid Gods "uit geloof tot geloof", zoals beschreven, "*de rechtvaardige zal uit het geloof leven.*" Wij denken dat deze verwarring is ontstaan omdat zo weinigen begrijpen wat "het geloof van Christus" betekent.

Objectief beschouwd, is geloof eenvoudig een ander iemand vertrouwen, hetzij in wat iemand gezegd of in wat iemand gedaan heeft. Maar subjectief geloof, is het karakter dat iemand geloofwaardig maakt. Objectief geloof is verbonden met wat iemand doet; subjectief geloof betreft wat hij is. Elk woordenboek zal deze twee definities van het woord "geloof" geven, en dit geldt ook voor het Griekse equivalent, pistis. De Schriften spreken ook van "het geloof", d.i., dat wat geloofd moet worden (1 Cor. 16:13), maar voor het ogenblik volstaan we in onze discussie met de tweevoudige betekenis zoals hierboven aangetoond.

In Rom.3:22, Gal.2:16, Gal.3:22 en Phil.3:9 vinden we "het geloof van Christus" en het geloof van de gelovige in Christus in hetzelfde vers genoemd, waarbij dan wordt aangetoond dat het één het ander completeert. Wat jammer dan dat in de moderne versies van de Bijbel deze kostbare uitdrukking "het geloof van Christus" veranderd is in "het geloof in Christus". Werpt het bovenstaande niet een klaar licht op de uitdrukking "uit geloof tot geloof" in Rom.1:17? In het evangelie dat Paulus bekend maakte, "de rechtvaardigheid Gods [wordt] geopenbaard uit geloof tot geloof", d.i. uit Zijn geloof [subjectief] tot ons geloof [objectief], wordt Zijn geloofwaardigheid geopenbaard als een beroep op ons vertrouwen. Deze interpretatie klopt inderdaad met de woorden die voorafgaan en die volgen. Het evangelie van Paulus openbaart Gods rechtvaardigheid "uit geloof tot geloof, zoals geschreven staat, "*de rechtvaardige zal uit het geloof leven*", d.i. vanuit het principe van vertrouwen, vertrouwen in Hem, Die ons altijd trouw blijft.

ONZE ZWAKHEID EN GODS KRACHT

Toen onze Heer op aarde was, genas Hij veel zieken en kreupelen. De gelovigen op Pinksteren genazen ook velen in de naam van Jezus, terwijl zij aan Israel Zijn terugkeer uit de hemel aankondigden, op voorwaarde dat zij zich bekeerden (Hand.3:19-21).

Al degenen die genezen werden, bleven echter nog onderhevig aan lichamelijke zwakheden of ziekten en stierven tenslotte. Dit geschiedde omdat de Heere Jezus werd verworpen als Koning, niet alleen in Zijn vleeswording, maar ook in Zijn opstanding. Rom. 8:22-23 verklaart de oorzaak, zoals we dat in onze dagen nog zien:

"Rom.8:22-23: Want wij weten, dat het ganse schepsel te zamen zucht, en te zamen als in barensnood is tot nu toe. 23 En niet alleen dit, maar ook wij zelve, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelve, zeg ik, zuchten in onszelven, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams".

Maar christenen in "deze tegenwoordige boze eeuw" hebben dikwijls lichamelijke zwakheden nodig om hen dichter tot God te trekken in gebed en geloof. Paulus zelf zei:

"2Kor.12:7-9:opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen. 8 Hierover heb ik den Heere driemaal gebeden, opdat hij van mij zou wijken. 9 En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.....".

De reactie van de Apostel hierop toont aan hoe goed hij begreep dat lijden en zwakheden een belangrijk deel zijn van het discipelschap van een christen.

"2Kor.12:9-10: En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone. 10 Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig".

"2Kor.4:16-17: Daarom vertragen wij niet; maar hoewel onze uitwendige mens verdorven wordt, zo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag. 17 Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbij gaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid".

HOOFDSTUK I

PAULUS HET VOORBEELD - DE VERBORGENHEID ONTHULD.

De bekering van Paulus kenmerkte het begin van de onthulling van het geheim van God's bedoeling en genade. Met name het feit dat nog een apostel, geheel afgescheiden van de twaalven, werd opgewekt, wijst er duidelijk op, dat God een nieuwe bedeling ging invoegen: "de bedeling der genade Gods". (Ef.3:1-4). Dr. I.R. Dean zegt hierover:

"Waarom was het nodig voor Paulus om een nieuwe openbaring van het evangelie te ontvangen, als hij hetzelfde evangelie moest prediken dat Johannes de Doper en Christus en Zijn discipelen gepredikt hadden? Waarin ligt het verschil?

"Johannes de Doper, Christus en Zijn discipelen boden Israël de Messias aan...Paulus zijn evangelie biedt Israël niet de Messias aan; God biedt thans niemand de Messias aan".

Dean had gelijk, want veel meer dan de Messias aan te bieden, biedt God aan alle mensen, door genade, verzoening aan, in een wereld, waar de Messias, de Koning werd, en nog steeds wordt, afgewezen.

"Rom.11:32: Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn".

ONTIJDIG GEBOREN

Er dient meer te worden gezegd over de bekering van Saulus. In 1Kor.15:8 noemt hij zichzelf "een ontijdig geborene". Hier schijnt hij zijn eigen bekering te vergelijken met de toekomstige bekering van Israel, want de term beduidt in het Grieks een "misdracht", of een ontijdige geboorte.

Maar waren er dan niet vele Joodse gelovigen gered tijdens de aardse bediening van onze Heer, en met Pinksteren? Werden deze dan niet ook "buiten" of vóór de bestemde tijd geboren? Ja, maar tussentijds had er iets belangrijks plaats gevonden.

De Joodse discipelen waren gered gedurende, wat Christus noemde, de dag van Israel en de tijd van hun bezoeking (Luk.19:41-44). Onze Heer noemde dit ook "het aangename jaar van de Heer" voor Israel (Luk.4:19). Bovendien werd dit "aangename jaar van de Heer" verlengd door de tussenkomst van onze Heer vanaf het kruis (Luk.23:34; vergelijk.Luk.13:8).

De Apostelen wisten niet dat Pinksteren, toen het koninkrijk feitelijk werd aangeboden, niet de "bestemde tijd" was voor Israël's bekering, want onze Heer had nagelaten hen dit te vertellen (zie Hand.1:6,7).

Maar bij het vermoorden van Stefanus, en de "grote vervolging" die daarop volgde, werd het duidelijk dat Israël Christus niet wilde aannemen. Met deze opstandige daad beantwoordde het volk de vraag van de apostelen, aan Christus, met betrekking tot de vestiging van Zijn koninkrijk. Nu moet Israël's bekering een toekomstige dag afwachten; de "bestemde tijd" was nog komende, ofschoon allen dit nog niet begrepen.

Daarom spreekt Paulus van zichzelf als te zijn geboren vóór de "bestemde tijd". Israël zal worden wedergeboren op de bestemde tijd, terwijl wij, evenals Paulus, geboren zijn "op" of "vóór" de bestemde tijd. Laat ons dit wat eenvoudiger stellen:

Wanneer is de bestemde tijd voor Israël, als volk, om te worden gered: in het verleden, thans, of toekomstig? Het antwoord is vanzelfsprekend toekomstig. Wanneer is het de bestemde tijd voor de heidenen om te worden gered? Het antwoord vanuit de profetie luidt dat dit eveneens toekomstig is, want de heidenen worden gered, overeenkomstig verbond en profetie, door een verzoend Israël (Jes.60:1-3;Luk.2:30-32). Wanneer Joden thans worden gered, geschiedt dat dan "ter bestemde tijd", profetisch gesproken, of "vóór de bestemde tijd"? Natuurlijk "vóór de bestemde tijd, en uit genade. En wanneer heidenen vandaag worden gered, worden zij dan gered "op de bestemde tijd" of "vóór de bestemde tijd"? Het antwoord is eveneens vóór de bestemde tijd", want volgens de profetie zou het behoud van de heidenen zijn - en zal zijn - het gevolg van Israël's bekering, terwijl thans Joden en heidenen worden gered op één en dezelfde basis.

Dus wanneer Joden en heidenen vandaag gered worden, en verzoend met God in één lichaam, worden zij gered vóór de "bestemde tijd", niet op basis van enig verbond wat God met hen heeft gemaakt, maar uit genade; niet volgens de profetie, maar naar de verborgenheid, geopenbaard aan en door de Apostel Paulus.

Sommigen blijven erbij dat Paulus zijn bekering "een voorbeeld" was van Israël's bekering, maar dat hij dat niet zegt. Hij zegt, door inspiratie van de Geest, dat Christus, in zijn geval:

"1Tim.1:16:..... al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven.

GEVEN WIJ PAULUS NIET DE VERSCHULDIGDE ERKENNING?

Geven wij dan in onze prediking en ons schrijven teveel aandacht aan Paulus? Erkennen wij hem teveel? Is het waar dat wij dikwijls verwijzen naar Paulus in onze prediking en dikwijls onze besprekingen baseren op wat hij zegt in zijn brieven? Inderdaad, er is maar één persoon waarover wij meer spreken dan over Paulus, en dat is, de Persoon van de Heere Jezus Christus. Maar er is een geldige reden waarom wij zo dikwijls Paulus aanhalen, een weinig minder dan dat wij spreken over Christus.

PAULUS HET VOORBEELD

Niet alleen dat onze Heer aan Paulus de boodschap en het programma voor ons voor vandaag de dag toevertrouwde, Hij stelde hem als een voorbeeld voor ons ter navolging (1) in redding, (2) in dienst, en (3) in gedrag. Laat ons dit aantonen vanuit de Schrift. Modernisten en Liberalen hebben jaren achtereen geleerd dat Christus ons beeld of voorbeeld is en dat we moeten wandelen "in Zijn voetstappen", en Hem moeten volgen om gered en gezegend te worden. Maar dit is in tegenspraak met de Schrift.

PAULUS, ONS VOORBEELD BIJ REDDING

Hoe kan de Heere Jezus Christus ons voorbeeld tot redding zijn? Hij leefde een volmaakt leven, dus kon Zijn volmaaktheid alleen maar de aandacht plaatsen op onze onvolmaaktheid. Zijn heiligheid kon alleen maar de aandacht plaatsen op onze zonden en onwaardigheid. Zijn leven zou ons veroordelen; het is Zijn dood die ons redt. Hierom verkondigt Paulus ons "het evangelie ...waardoor gij gered zijt...hoe Christus stierf voor onze zonden" (1Cor.15:1-3).

Maar verder kon onze Heer geen voorbeeld zijn ter redding, omdat Hij leefde onder een andere bedeling. Hij leefde onder de Wet zoals wij lezen in Gal.4:4, en vele andere passages. Hij werd besneden op de achtste dag. Hij bezocht elke Sabbath (zevende dag) de synagoge. Hij hield de wettische feesten. Dienen wij Hem in al deze dingen te volgen?

Neen! De Heere Jezus Christus staat alleen. Hij is de Zoon van God, God de Zoon, onze Redder. Het is waar dat Hij, toen Hij op aarde was, zei: "Volg Mij", maar in plaats van Hem te volgen, riepen zij "Weg met Hem!" en nagelden Hem aan het kruis, zonden Hem terug naar de hemel als een verwerpene uit Zijn eigen wereld. En hier is het, dat Paulus verschijnt.

Onze Heer wist dat Hij zou worden afgewezen. De Schriften hadden dit reeds lang tevoren voorzeggd. En aldus onderbrak de verworpen Heer, in wonderbare liefde en barmhartigheid, het profetisch programma, en in plaats van de wereld onmiddellijk te oordelen redde Hij Paulus van Tarsen. Zo voegde Hij niet alleen "de bedeling van God's genade" in, maar zette Paulus in als het voorbeeld van onze redding - een arme, onwaardige zondaar, gered omdat "de genade van onze Heer meer dan overvloedig was". Hoe kon de Apostel dit duidelijker stellen dan hij doet in:

"1Tim.1:13-16: 13 Die te voren een gods lasteraar was, en een vervolger, en een verdrukker; maar mij is barmhartigheid geschied, dewijl ik het ontwetende gedaan heb in mijn ongelovigheid. 14 Doch de genade onzes Heeren is zeer overvloedig geweest, met geloof en liefde, die er is in Christus Jezus. 15 Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben. 16 Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven".

Hier dient de lezer nauwkeurig Rom.5:20,21 te beschouwen om te zien dat Paulus, in zijn bekering, het inbrengen van een nieuwe bedeling vertegenwoordigde, waarin genade heerst.

"Rom.5:20-21: 20 Maar de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde; en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest; 21 Opdat, gelijk de zonde geheerst heeft tot den dood, alzo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere".

Hij was niet in alle opzichten ons voorbeeld, maar wel in de genade, betoond aan hem als zondaar (1Tim.1:14,16).

Zoals we hebben gezien, kon de Heere Jezus Christus niet ons voorbeeld ter redding zijn, maar Paulus is een ideaal voorbeeld: een zondaar - een grote zondaar - gered door "genade ...zeer overvloedig"! Zo dienen we Paulus te nemen als ons voorbeeld om te worden gered, en Christus als onze Redder. Wij dienen, als het ware, onze plaats in te nemen met Paulus, door te zeggen: "Ik ben ook een zondaar - een erge zondaar" die op Christus vertrouwt als mijn Redder. Als wij dat doen, mogen we ons verheugen in de waarheid van:

"Ef.1:7: In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade".

Het was deze boodschap van overvloedige, onvergelykelijke genade voor zondaars, waardoor Paulus zijn leven, verkondigend en verdedigend, opbrandde.

PAULUS, ONS VOORBEELD IN DIENEN

Zoals Paulus ons voorbeeld is ter redding, zo is hij dit ook in het dienen. Zie wat Ef.3:8-9 daarover zegt:

"Ef.3:8: Mij, den allermiste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus,

Waarom koos God iemand die "de allerminste van al de heiligen" was, om deze hoge plaats te vervullen? Dat vertelt ons vers 9:

“Ef.3:9: En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus; Mij, de allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het evangelie de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen”.

De betekenis is, eenvoudig gesteld, dat Paulus, als de allerminste van al de heiligen, werd gekozen om onder de heidenen "de onnaspeurlijke rijkdom van Christus" te verkondigen, en alle mensen te tonen "wat is de gemeenschap van de verborgenheid" en hen te tonen welk soort mensen God hiervoor gebruikt. Paulus werd gered aan om te tonen dat God zondaren wil redden, zo werd hij, die de "allerminste van al de heiligen" was, door God gebruikt om aan te tonen dat God de minste heiligen wil gebruiken.

Opmerking: In 1Tim.1:15 en 16 wordt het woord “voornaamste” gebruikt, dat wil niet zeggen dat Paulus de grootste zondaar aller tijden is. De “voornaamste” betekent hier: “de eerste”. De eerste zondaar die op deze manier werd gered. Paulus is het voorbeeld van hen die in Hem geloven zullen ten eeuwige leven. (vers 16b).

Hoe dikwijls hebben christenen gezegd; "Hij zou mij niet kunnen gebruiken". Maar Hij kan het wel. Gebruikte Hij Paulus niet, de allerminste van alle heiligen, om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen? Maar, zal de lezer vragen: "Gelooft u dat Paulus werkelijk "de allerminste van al de heiligen" was? Wel, God's geïnspireerde Woord zegt dat hij de allerminste van alle heiligen was. Is Gods Woord waar? Paulus schreef deze dingen niet slechts uit bescheidenheid, maar vanuit goddelijke inspiratie. "Maar", zult ge zeggen, "Zie, hoe God hem gebruikte!" Jawel, maar dit was "geschonken genade". (vers 8; vergelijk Gal.2:9).

Verklaart 1Kor.1:27 niet dat God de zwakke dingen van deze wereld heeft gekozen, om de machtige te beschamen; en wat niets is, opdat Hij wat iets is te niet zou doen? En lees de laatste verzen van Rom.7 en zie hoe de apostel worstelde met zijn eigen oude natuur en riep: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?"

In het volgende vers roept hij echter:

"Rom.7:25: Ik dank God, door Jezus Christus, onzen Heere”.

Als God Saulus redde om iedere zondaar te verzekeren dat hij gered kan worden, zo gebruikte Hij Paulus, de allerminste van alle heiligen, om elk gered persoon te verzekeren dat God wacht om hem te gebruiken.

Welk een genade dat we "deze schat" in "aarden vaten" hebben:

"2Kor.4:7: Maar wij hebben dezen schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons”.

Laat geen enkel kind van God dan bezwaar maken om Hem te dienen met de woorden: "mij kan Hij niet gebruiken".

PAULUS, ONS VOORBEELD IN GEDRAG

God koos Paulus om een voorbeeld te zijn, ook in gedrag. Wij kunnen Christus niet volgen want Hij is de Volmaakte. Maar Paulus is een ideaal voorbeeld om na te volgen. Hoor hem zelf spreken:

"Fil.3:12-14: 12 Niet dat ik het alrede gekregen heb, of alrede volmaakt ben; maar ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben. 13 Broeders, ik acht niet, dat ik zelf het gegrepen heb. 14 Maar een ding doe ik, vergetende, hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit, tot den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus".

En hij voegt eraan toe:

"Fil.3:17: Weest mede mijn navolgers, broeders, en merkt op degenen, die alzo wandelen, gelijk gij ons tot een voorbeeld hebt.

Wij kunnen Christus niet volgen als ons voorbeeld, zij het moreel of naar bedeling. Maar Paulus vormt een perfect voorbeeld ter navolging voor wat betreft ons gedrag. Hij erkende vrijmoedig zijn eigen gebrek. Maar hij had een geheim! Vergetende hetgeen achter is strekte hij zich uit naar hetgeen voor hem is, hij was vast besloten om te "vergeten de dingen die achter hem waren... zich uitstrekkend naar hetgeen vóór hem ligt", te streven naar dat gezegende doel - "de roeping die van boven is".

En dit is voor ons ook het geheim. Wanneer God ons uit genade een plaats geeft aan Zijn rechterhand en ons zegent met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus (Ef.1:3). dan dienen wij, door geloof, deze positie in te nemen en ons deze zegeningen toe te eigenen. Wat een grote overwinning om dit gezegende geheim te leren kennen!

Als God ons inderdaad een plaats in de hemelse gewesten gegeven heeft, mogen we - ja moeten we die plaats innemen. En als God ons met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten gezegend heeft, zou het dan niet beledigend zijn voor Zijn liefde en genade, als wij Hem niet op Zijn Woord namen en deze ons toeëigenen?

En aldus heeft God ons een grote Redder gegeven, om ons te redden en te zegenen, en een zeer geëigend voorbeeld om na te volgen, Paulus, in dienen en in gedrag.

"Ef.1:3: Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus".

HOOFDSTUK 2

APOSTOLISCHE AUTORITEIT

DE TWAALF APOSTELN EN PAULUS

Wij, leden van het Lichaam van Christus, zullen ons pas verheugen over eenheid in de leer wanneer we het belangrijke feit erkennen, dat, bij Israël's afwijzing van de Messias en Zijn koninkrijk, er na de twaalf apostelen nog een andere apostel kwam die, als een

vertegenwoordiger van de afgewezen maar verheerlijkte Heer, de tegenwoordige "bedeling van de genade van God" inbracht. (Ef.3:1-4).

DE TWAALF APOSTELEN

Ieder zondagschoolkind weet dat onze Heer, toen Hij op aarde was, twaalf apostelen koos om Hem te begeleiden in Zijn bediening. Maar hoeveel predikers, op de kansel, begrijpen waarom Hij er twaalf koos, of wat dat betekende?

Wat wij allen zouden moeten begrijpen is, dat onze Heer, toen Hij op aarde was, "het evangelie van het koninkrijk" verkondigde, het goede nieuws van het herstel van Israël's koninkrijk op aarde, maar in groter glorie, en dat in dat koninkrijk de twaalf apostelen met Hem zouden zitten op twaalf tronen als rechters over de twaalf stammen van Israël. (Matt.19:28; Luk.22:28-30).

Onze Heere vertelde Zijn discipelen, dat dit koninkrijk niet zou worden gevestigd, dan nadat Hij eerst geleden, gestorven en weer opgestaan was, want de profeten hadden duidelijk: "het lijden van Christus en de glorie die daarna zou volgen", voorzegd. (1Petr.1:11).

Toen de apostelen Hem, na Zijn opstanding vroegen, "Zult Gij in deze tijd het koninkrijk voor Israël weer oprichten?" (Hand.1:6), wijzigde Hij in geen enkel opzicht Zijn belofte, maar zei alleen: "het is niet aan u de tijden en gelegenheden te weten..." (Hand.1:7) want, menselijk gesproken, was het antwoord op hun vraag nog onzeker. Het hing af van Israël's antwoord op de kwijtschelding waarover onze Heer had gebeden vanaf het kruis (Luk.23:34), en aangekondigd op Pinksteren (Hand.2:38,39; 3:19-21; cf.Luk.13:6-9).

APOSTOLISCHE VOLMACHTEN

Met het oog op Zijn komende hemelvaart, gaf onze Heer aan de apostelen ambtelijke volmachten, om die in Zijn afwezigheid uit te oefenen. Onder meer zei Hij tot hen:

"Matt.16:19: En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn".

"Matt.18:18: Voorwaar zeg Ik u: Al wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen".

"Joh.20:23: Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden".

Wat is er onder de Protestanten over deze verzen al veel geredeneerd; en hoevele pogingen zijn ondernomen om ze weg te redeneren! Maar met de Rooms Katholieke aanspraken hierover, waren hun argumenten weinig steekhoudend.

Moeten we dan terugkeren naar Rome en onze zielen aan mensen toevertrouwen, mensen die ons alleen maar kunnen zegenen of vloeken zoals zij willen - mensen die niet zoveel over ons weten dan wijzelf? In geen geval!

De oplossing van dit probleem heeft te maken met de "bedeling". Aan de apostelen werd volmacht gegeven om ambtelijk te handelen bij afwezigheid van de Messias, tot de vergeving van zonden toe, doch uiteraard plaatsvervangend. Beval Petrus op Pinksteren zijn toehoorders niet:

"Hand.2:38:.....Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen".

En doopten Petrus, en de anderen, dan niet degenen die zich bekeerd hadden?

Maar, zou dan een sluw iemand de apostelen niet hebben kunnen bedriegen? Nee. Kon Ananias hen bedriegen? Hij werd dood uitgedragen! Maar kon er dan geen fout gemaakt worden? Nee, want "zij waren allen vervuld met de Heilige Geest" (Hand.2:4), en aan hen werden bijzondere, wonderlijke krachten gegeven, met inbegrip van de "gave van kennis"*/

Zoals we weten, viel Judas "vanwege overtreding", maar in gehoorzaamheid aan de Schrift brachten Petrus en de andere apostelen en discipelen weldra het getal van de apostelen weer op twaalf. Als resultaat "werd Matthias... bij de twaalf gerekend...En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest" (Hand.1:15-2:4).**

** De vraag of Paulus de plaats van Judas zou moeten hebben ingenomen wordt uitvoerig elders in dit boek besproken. Maar het feit dat zij allen vervuld werden met de Heilige Geest is bewijs genoeg dat Matthias God's keuze was.

EEN ANDERE APOSTEL

Maar ondanks het feit zich duizenden tot Christus bekeerden onder de bediening van de twaalf, bleef het volk, en in het bijzonder de leidlieden, verhard in hun afwijzing van Christus en Zijn regering. Tenslotte werd Stefanus gestenigd en een grote vervolging ontstond tegen de volgelingen van Christus. In antwoord hierop riep God een andere apostel, Paulus, om een nieuwe en onderscheiden bedeling in te voegen, "de bedeling der genade Gods" (Ef.3:1-3). Aldus begon de "verwerping" van Israel voor een bepaalde tijd (Rom.11:13-15,25).

Dat Paulus een andere boodschap verkondigde, die nimmer tevoren verkondigd was, is duidelijk uit vele van zijn geschriften, maar we citeren hier zijn belangrijke verklaring::

"Gal.2:2: En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik onder de heidenen; en in het bijzonder aan degenen, die in achting waren, opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen of gelopen hebben".

"Gal.2:9: En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan".

In geen geval kan de boven aangehaalde passage zo worden verdraaid dat zij bedoelt dat Paulus naar Jeruzalem ging om "met de apostelen daar te controleren", teneinde zeker te zijn dat zij allen hetzelfde predikten.

De passage vertelt ons dat Paulus ging "door een openbaring". Hij werd door God gezonden. En daar aangekomen, zegt hij, "(Ik) stelde hun voor "het evangelie dat ik predik onder de heidenen". De woorden "het evangelie dat ik predik" bestempelen zeer zeker zijn boodschap als verschillend van de hunne. Maar er is nog meer. Hij zegt: "(Ik ging) in het bijzonder tot hen die in aanzien waren, opdat ik niet misschien tevergeefs zou lopen of gelopen hebben". Waarom zou hij dit doen als zijn boodschap dezelfde was als van hen? Maar om de gebeurtenis te completeren, lezen we verder, dat Jakobus, Cefas (Petrus) en Johannes, ziende de deugdelijkheid van zijn bediening, hem en Barnabas in het openbaar de rechter hand gaven, daarmee plechtig en officieel toestemmend dat Paulus tot de heidenen zou gaan, terwijl zij hun bediening tot Israël zouden beperken.

Zo stemden zij, die oorspronkelijk tot "alle volkeren" en "de gehele wereld" gezonden waren, er mee in dat er een verandering had plaats gevonden. God had Paulus aangewezen om naar de heidenen te gaan met "het evangelie der genade Gods" (Hand.20:24), zodat zij nu hun bediening zouden beperken tot "de besnijdenis". Zo maakten zij zich in feite los van hun "grote opdracht", en werd duidelijk, dat wat zij op aarde plechtig en openbaar hadden ontbonden, ook in de hemel ontbonden werd.

DE AANSPRAKEN VAN PAULUS

Paulus' eigen, door de Geest geïnspireerde aanspraken op het onderscheiden karakter van zijn bediening als de apostel der heidenen, laten geen ruimte voor twijfel in deze zaak. Beschouw het volgende voorbeeld:

“Rom.11:13: Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk”.

“Gal.1:11-12: 11 Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens. 12 Want ik heb ook hetzelve niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus”.

“Ef.3:1-3: 1 Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt. 2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige woorden te voren geschreven heb”.

“Kol.1:25: Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods”.

“1Tim.2:5-7: 5 Want er is een God, er is ook een Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus; 6 Die Zichzelven gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd; 7 Waartoe ik gesteld ben een prediker en apostel (ik zeg de waarheid in Christus, ik lieg niet), een leraar der heidenen, in geloof en waarheid”.

“Tit.1:2-3: 2 In de hoop des eeuwigen levens, welke God, Die niet liegen kan, beloofd heeft, voor de tijden der eeuwen, maar geopenbaard heeft te Zijner tijd; 3 Namelijk Zijn Woord, door de prediking, die mij toebetrouwd is, naar het bevel van God, onze Zaligmaker;.....”.

TWAALF STAMMEN EN ÉÉN LICHAAM

DE TWAALVEN EN PAULUS ALS VERTEGENWOORDIGERS.

Er wordt veelal geleerd, dat de twaalf apostelen de Gemeente van deze bedeling vertegenwoordigen, net zoals de twaalf aartsvaders Israël vertegenwoordigden.

Dit komt gewoonlijk voort uit de traditie dat Pinksteren het begin van het Lichaam van Christus is, maar dat is absoluut zonder enige Schriftuurlijke grond.

In Matth.19:28 wordt duidelijk gesteld dat de twaalf apostelen het volk Israël vertegenwoordigden.

"Matth.19:28: En Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls".

Deze belofte werd zonder voorwaarde door Christus de Koning, aan de twaalf apostelen gegeven, en Hij zal deze zeker vervullen. God had een andere apostel om het lichaam van Christus te vertegenwoordigen. Dat was Paulus. Hen die dit betwijfelen zouden wij de vraag willen stellen: Als de twaalf apostelen de Gemeente van deze bedeling vertegenwoordigden, en als hun boodschap op Pinksteren drie duizend zielen in Het Lichaam van Christus inbracht - waarom dan nog Paulus?

De Schrift leert duidelijk dat, zoals de twaalven Israel vertegenwoordigden (Matt.19:28), zo vertegenwoordigt Paulus het Lichaam van Christus (Kol.1:24-25).

Laten we Paulus eens onderzoekend beschouwen.

Was hij een Jood of een heiden?

U zegt: "Hij was een Hebreër".

Juist, was hij een geboren Hebreër of een genaturaliseerde Hebreër?

O, zegt u: "Hij was een geboren Hebreër, uit de stam van Benjamin.

Was hij dan een echte of zomaar een Hebreër?

U antwoordt opnieuw: "Hij was "een Hebreër uit de Hebreëën".

Maar wacht even, Paulus was ook een Romein!

Na zijn middernachtelijke ervaring te Filippi bracht hij schrik in de harten van de oversten daar, door te zeggen:

"Hand.16:37:Zij hebben ons, die Romeinen zijn, onveroordeeld in het openbaar gezeseld, en in de gevangenis geworpen, en werpen zij ons nu heimelijk daaruit? Niet alzo; maar dat zij zelve komen, en ons uitleiden".

Dus was Paulus zeer zeker ook een Romein!

In Hand.21 vertelt hij aan de hoofdman in Jeruzalem:

"Hand.21:39:Ik ben een Joods man van Tarsen, een burger van geen onvermaarde stad in Cilicie, en ik bid u, laat mij toe tot het volk te spreken.

en in het volgende hoofdstuk zegt hij tegen een hoofdman over honderd:

"Hand.22:25-29: 25 En alzo zij hem met de riemen uitrekten, zeide Paulus tot den hoofdman over honderd, die daar stond: Is het u lieden geoorloofd een Romeins mens, en dien onveroordeeld, te geselen? 26 Als nu de hoofdman over honderd dat hoorde, ging hij toe, en boodschapte het den overste, zeggende: Zie, wat gij te doen hebt; want deze mens is een Romein. 27 En de overste kwam toe, en zeide tot hem: Zeg mij, zijt gij een Romein? En hij zeide: Ja. 28 En de overste antwoordde: Ik heb dit burgerrecht voor een grote som gelds verkregen. En Paulus zeide: Maar ik ben ook een burger geboren. 29 Terstond dan lieten zij van hem af, die hem zouden onderzocht hebben. En de overste werd ook bevreesd, toen hij verstond, dat hij een Romein was, en dat hij hem had gebonden".

Dus was Paulus een echte Hebreër, maar ook een echte Romein; godsdienstig een Hebreër, en politiek een Romein.

Hij was een geboren Hebreër en een geboren Romein.

Wat een passende vertegenwoordiger van de Gemeente van deze bedeling! Een representant van Jood en Heiden in één persoon! Dat is precies wat de Gemeente van vandaag is: een "samengevoegd lichaam", samengesteld uit gelovige Joden en Heidenen. Bovendien was Paulus een vijand van Christus geweest, en nu verzoend door genade, en dat is precies wat de Gemeente van vandaag de dag is:

"Ef.2:14-16: 14 Want Hij is onze vrede, Die deze beiden een gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, 15 Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelve tot een nieuwen mens zou scheppen, vrede makende; 16 En opdat Hij die beiden met God in een lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende".

HOOFDSTUK 3

IK HOORDE EEN STEM

EEN VERKLARING VAN PETRUS EEN VERKLARING VAN PAULUS

2Petr.1:16-18 en Hand.22:7,14,15

PETRUS:

“2Petr.1:16-18:16 Want wij zijn geen kunstelijk verdichte fabelen nagevolgd, als wij u bekend gemaakt hebben de kracht en toekomst van onzen Heere Jezus Christus, maar wij zijn aanschouwers geweest van Zijn majesteit. 17 Want Hij heeft van God den Vader eer en heerlijkheid ontvangen, als zodanig een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem gebracht werd: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb. 18 En deze stem hebben wij gehoord, als zij van de hemel gebracht is geweest, toen wij met Hem op den heiligen berg waren”.

PAULUS:

“Hand.22: 7: En ik viel ter aarde, en ik hoorde een stem, tot mij zeggende: Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?”.

“Hand.22:14-15: 14 En hij zeide: De God onzer vaderen heeft u te voren verordineerd, om Zijn wil te kennen, en den Rechtvaardige te zien, en de stem uit Zijn mond te horen. 15 Want gij zult Hem getuige zijn bij alle mensen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt.

Zowel Petrus als Paulus zagen de verheerlijkte Heer. Beiden hoorden stemmen uit de hemel. En beiden werden gezonden om te getuigen van de dingen die zij hadden gezien en gehoord (Hand.4:20;22:15). En toch was er een duidelijk verschil in de omstandigheden en de betekenis van hun ervaringen.

Petrus zag de Heer in Zijn verheerlijking op aarde; Paulus zag Hem in de heerlijkheid van Zijn genade, aan de rechterhand van de Vader. De stem die Petrus hoorde, beoogde de aanneming van Christus ("Hoor Hem", Matt.17:5); de stem die Paulus hoorde betrof de verwerping van Christus, ("Waarom vervolgt gij Mij?" Hand.9:4). De ervaring van Petrus was een demonstratie van "de kracht en komst" van Christus; die van Paulus was een demonstratie van de genade welke oorzaak was van het uitstel van Zijn komst (om te oordelen en te regeren) (2Petr.3:9,15). De ervaring van Petrus hield harmonisch verband met zijn koninkrijk-bediening; die van Paulus met zijn bediening als de apostel der genade Gods.

PETRUS OP DE BERG DER VERHEERLIJING

In Matt.4:17 lezen we:

"Van toen aan heeft Jezus begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”.

en het tiende hoofdstuk vertelt ons hoe Hij de twaalfen uitzond met dezelfde boodschap.

Hoe werd de nu volgende boodschap door de discipelen ontvangen? Zie:

“Matt.16:21: Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te vertonen, dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem, en veel lijden van de ouderlingen, en overpriesteren, en Schriftgeleerden, en gedood worden, en ten derden dage opgewekt worden”.

Stel u nu de gevoelens van de apostelen voor! Zij waren al ontmoedigd over het uitblijven van antwoord op hun proclamatie van het koninkrijk en nu, terwijl de tegenstand van de oversten beslist gaat worden, begint de Heer te spreken over het feit dat Hij gedood zal worden.

Wat nu te doen met de aanspraken van Zijn koninkrijk? Hij voorspelde weliswaar dat Hij weer zou opstaan op de derde dag, maar dat scheen teveel om te geloven. Luk.18:31-34 vertelt ons tot driemaal toe, dat zij dit niet konden inzien.

“Lukas 18:31-34: 31 En Hij nam de twaalven bij Zich, en zeide tot hen: Ziet, wij gaan op naar Jeruzalem, en het zal alles volbracht worden aan den Zoon des mensen, wat geschreven is door de profeten. 32 Want Hij zal den heidenen overgeleverd worden, en Hij zal bespot worden, en smadelijk behandeld worden, en bespogen worden. 33 En Hem gezeseld hebbende, zullen zij Hem doden; en ten derden dage zal Hij wederopstaan. 34 En zij verstonden geen van deze dingen; en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet, hetgeen gezegd werd”.

Al wat zij toen zagen, was Zijn afwijzing door Israëel, de mogelijkheid van Zijn dood, en de mislukking van hun hoop op het koninkrijk. Let op de reactie van Petrus:

“Matt.16:22: En Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, wees U genadig! dit zal U geenszins geschieden”.

Ongetwijfeld was deze uiting van twijfel en angst één van de redenen voor de transfiguratie van onze Heer (Matth.17:1-5). Die dag werden Petrus, Jakobus en Johannes "ooggetuigen van Zijn majesteit" en hoorden God's stem uit de hemel bevestigen wat zij zagen.

Wat hadden zij dit nodig vlak voor het kruis! Zij hadden tenslotte geen reden om te twijfelen dat Christus in heerlijkheid zou regeren op aarde, overeenkomstig de profetie.

SAULUS OP WEG NAAR DAMASCUS

Zoals we weten, waren Petrus en de andere apostelen niet in staat om Israëel tot bekering of erkenning te brengen, dat Jezus, de Messias (Christus) was. De tegenstand van de oversten tegen hun boodschap werd steeds bitterder, zelfs na Zijn opstanding, totdat tenslotte "het bloed van Stefanus werd gestort" en daarna nog meer, en steeds meer bloed.

Hier is het dat wij voor het eerst lezen van Saulus van Tarsen, want hij was het die de "grote vervolging", die spoedig uitbrak tegen de Pinkstergelovigen, inspireerde en leidde.

Wat betreft de brutale moord op Stefanus lezen we:

"Hand.8:1 en 3: En Saulus had mede een welbehagen aan zijn dood," en in hetzelfde vers, "En er werd te dien dage een grote vervolging tegen de Gemeente, die te Jeruzalem was;3 En Saulus verwoestte de Gemeente,.....”.

In deze bittere vervolging was Saulus van Tarsen ontegenzeggelijk de vertegenwoordiger van Israëel's geest van opstand tegen hun Messias, maar op weg naar Damascus, toen de vervolging op z'n hevigst was, kwam de verworpen Heer Zelf tussenbeide en Saulus zag, net als Petrus, de Heer verheerlijkt - nu in Zijn hemelse glorie - (een licht van de hemel) en hoorde Zijn stem vanaf de rechterhand van de Vader.

Maar hoe verschillend waren de omstandigheden! Petrus had gezien en gehoord dat Jezus inderdaad de Messias was, maar Saulus was Petrus zijn bitterste vijand wegens het

verkondigen van dit feit. Petrus was de leider van de Pinkstergemeente. Saulus was de leider van de hevige vervolging tegen die Gemeente.

Twee dingen dienen te worden opgemerkt over de stem die Saulus hoorde vanuit de hemel. Ten eerste, de verwerping van de Heer door Israël stond nu vast. Vóór de steniging van Stefanus en de opwekking van Saulus als de leider van de opstand, werd aangenomen, of minstens gehoopt, dat Israël zich zou bekeren en de Messias zou aannemen als hun Koning (Hand. 1:6-8; 2:14-21; 36-41; 3:19-21). Maar nu, terwijl Israël een meedogenloze vervolging tegen de Gemeente voerde, met Saulus die de Gemeente * verwoestte, roept de verworpen Heer vanuit de hemel, "*Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?*". Daarna werd het koninkrijk niet meer aan Israël aangeboden.

* Uiteraard de Pinkster Gemeente, niet "de Gemeente die Zijn' (Christus) Lichaam is".

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat, terwijl de Heer Saul als Zijn vijand aanmerkt, Hij toch nog met hem in tedere liefde en genade te doen heeft. In plaats van hem te oordelen redt Hij hem!

Dit is alles scherp tekenend, want sinds Israël zich tegen de Messias had gekeerd, besloot God hen nu allen onder de ongehoorzaamheid, samen met de heidenen, "*opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn*" (Rom. 11:32).

Jaren later, terugziende, spreekt Paulus van zichzelf als van iemand "*die tevoren een gods lasteraar was, en een vervolger, en een verdrukker*", maar gaat verder door te verklaren dat "*de genade onzes Heeren is zeer overvloedig geweest*", eraan toevoegend:

"1Tim. 1:14-16: 14.....met geloof en liefde, die er is in Christus Jezus. 15 Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben. 16 Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven".

Maar let nu nauwkeurig op hoe hij deze verklaring afsluit, want dit hebben de kerken bijna geheel over het hoofd gezien:

"vers 16: Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven.

Het is moeilijk voor deze schrijver om te begrijpen hoe iemand dit Schriftgedeelte kan lezen zonder zich te realiseren dat God iets nieuws begon met de bekering van Saulus. In plaats van Israël en de wereld onmiddellijk te oordelen, toonde God "*de uitnemende rijkdom van Zijn genade*" door de redding van Saulus, en voegde de tegenwoordige "*bedeling der genade Gods*" in.

HET LIJDEN EN DE VERHEERLIJING

Wat Petrus zag en hoorde "op de hoge berg" betrof de glorie waarin hijzelf zou delen bij het regeren met Christus. Wat Paulus echter zag en hoorde, betrof zowel het lijden van de Heer als van hemzelf. Degene die Saulus had gevraagd, in Hand.9:4: "*Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?*" zei tot Ananias, met betrekking tot Saulus, in "*Hand. 9:16: Want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet om Mijn Naam*".

De Heer zou worden afgewezen, maar Paulus, de zondaar, gered uit genade, zou het lijden dragen van Zijn verwerping. Daarom zegt hij in:

“Kol.1:24: Die mij nu verblijde in mijn lijden voor u, en vervulle in mijn vlees de overblijfselen * van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente;

* bedoelt wordt, dat wat nog overblijft - want Christus wordt nog steeds verworpen.

Welzeker bedoelde Paulus hier niet, dat hij iets kon toevoegen aan het volbrachte werk van de Heer tot redding. Het punt is eenvoudig dat Christus nog steeds wordt afgewezen door de wereld, maar in plaats van de tegenstanders onmiddellijk te oordelen, verkoos Hij een Koninklijke Banneling te blijven, en liet Paulus - en ons - hier, achter als ambassadeurs van Zijn genade. Zo werd nu dus Saulus, de vervolger, de vervolgte, een ambassadeur voor Christus in vijandelijk gebied *. De twaalven leden natuurlijk eveneens voor Christus, maar altijd in de hoop dat het volk toch nog hun Messias zouden willen ontvangen, terwijl Paulus verklaart dat hij hier gebleven is om een aanbod van genade en verzoening te verkondigen aan een Christus verwerpende wereld.

* Ef.6:20: noemt Paulus zijn gevangenschap te Rome, "*Waarover ik een gezant ben in een keten*". Hoe kon God duidelijker Zijn genade aan Zijn vijanden laten zien?

Christus wordt nog steeds door Israël en de wereld verworpen, maar wie draagt het lijden van Zijn afwijzing? Dat doen wij - of zouden wij dienen te doen. Wij leven in een wereld die in vijandschap is tegen God en Zijn Zoon. Staande voor de mensen als vertegenwoordigers van Christus, roepen wij:

"2Kor.5:20-21: 20 Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen. 21 Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheids Gods in Hem".

Israël en de wereld zijn beiden van God vervreemd, maar wij zijn hier als ambassadeurs onder vijandige bondgenoten, en smeken hen zich met God te laten verzoenen door Christus, Die voor hen gestorven is.

Gelijk Paulus bidden wij de mensen, en zeggen eigenlijk: "Christus is hier niet; ge hebt Hem niet gewild. Maar wij zijn hier in Zijn plaats om u te vertellen, dat Hij u liefheeft, en voor u stierf, zodat gij met God verzoend kunt worden."

NOGMAALS TWEE STEMMEN

Wij willen dit hoofdstuk niet beëindigen zonder de stemmen te bespreken die beiden, Petrus en Paulus, hoorden toen zij in vervoering waren. Interessant hierbij is, dat Paulus zijn ervaring deze keer de Joden betrof en Petrus zijn ervaring de heidenen! Maar opnieuw zullen we de volmaakte harmonie zien van de Schriften in het onthullen van God's doel.

PETRUS TE JOPPE

Hand.10:9-16.

9 En des anderen daags, terwijl deze reisden, en nabij de stad kwamen, klom Petrus op het dak, om te bidden, omtrent de zesde ure.

10 En hij werd hongerig, en begeerde te eten. En terwijl zij het bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen.

11 En hij zag den hemel geopend, en een zeker vat tot hem nederdalen, gelijk een groot linnen laken, aan de vier hoeken gebonden, en nedergelaten op de aarde;

12 In hetwelk waren al de viervoetige dieren der aarde, en de wilde, en de kruipende dieren, en de vogelen des hemels.

13 En er geschiedde een stem tot hem: Sta op, Petrus! slacht en eet.

14 Maar Petrus zeide: Geenszins, Heere! want ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was.

15 En een stem geschiedde wederom ten tweeden male tot hem: Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken.

16 En dit geschiedde tot drie maal; en het vat werd wederom opgenomen in den hemel.

PAULUS TE JERUZALEM

Hand.22:17-22.

17 En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was, en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was;

18 En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen.

19 En ik zeide: Heere, zij weten, dat ik in de gevangenis wierp, en in de synagogen geselde, die in U geloofden;

20 En toen het bloed van Stefanus, Uw getuige, vergoten werd, dat ik daar ook bij stond, en mede een welbehagen had in zijn dood, en de klederen bewaarde dergenen, die hem doodden.

21 En Hij zeide tot mij: Ga heen; want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden.

22 Zij hoorden hem nu tot dit woord toe; en zij verhieven hun stem, zeggende: Weg van de aarde met zulk een, want het is niet behoorlijk, dat hij leve.

Hier opnieuw hoorden Petrus en Paulus elk een stem, maar deze keer elk in zinsverrukking, en beiden terwijl zij in gebed waren.

De ervaring van Petrus betrof God's doel om tot de heidenen te gaan. Die van Paulus, om zich af te keren van Israel. Beiden spraken God tegen, maar hun beider ervaring benadrukte God's bedoeling, om zich van Israël, tot de volkeren te keren.

Petrus zei, in zijn afkeer van het onreine, dat hij nog nooit iets onheiligs of onreins gegeten had. Paulus, in zijn verlangen om zijn stamgenoten naar het vlees te winnen, zei dat zij allen

wisten dat hij de gelovigen had gevangen genomen en geslagen, en dat hij deel had aan de steniging van Stefanus. Zij zouden zeker naar hem luisteren!

In elk geval bleef de Heer bij de uitvoering van Zijn bedoeling. Tegen Petrus zei Hij: "*Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken*" en gebood hem om naar het heidens huisgezin van Cornelius te gaan, "niet twijfelende". Paulus antwoordde Hij: "*Ik zal u ver tot de heidenen afzenden*".

Wij zijn vrij zeker van het feit dat Petrus niet het geheimenis van God's bedoeling en genade voor deze heidenen verkondigde. Hij wist het niet eens. Hij wist inderdaad zelfs niet waarom God hem zond, en verklaarde enkel aan zijn critici:

"Hand.11:17: wie was ik toch, die God konde weren?".

Niettemin was de opdracht aan Petrus één van de eerste stappen in de onthulling van het geheimenis van God's plan om de volken te zegenen, ondanks Israël's verwerping van Christus. Hij maakte dit duidelijk, toen hij later, als hij de bediening van Paulus, tot de heidenen, verdedigde, zei:

"Hand.15:7: gij weet, dat God van over langen tijd onder ons mij verkoren heeft, dat de heidenen door mijn mond het woord des Evangelies zouden horen, en geloven".

Dit is door de Geest geleide strategie, want hoe konden de Joodse broeders onderwerp zijn van Paulus zijn bediening aan de heidenen als hun eigen, door Christus aangewezen leider, Petrus, uitgezonden was om het evangelie aan een heidens huisgezin te verkondigen, en dat onder omstandigheden die duidelijk bevestigden dat het de wil van God was?

Het was toen Petrus een Oud Testamentische profetie aanhaalde, die alleen betrekking had op het geloof in Christus tot vergeving van zonden (Hand.10:43), dat God zijn rede onderbrak en de Heilige Geest over deze heidenen kwam. Een verbazingwekkend incident! Aldus elk aspect van de bekering van Cornelius volledig erkennend, mogen we toch niet de volgende belangrijke feiten over het hoofd zien:

1. Het vond plaats na de bekering van Saulus, die merkwaardigerwijs in het daaropvolgende hoofdstuk wordt vermeld.
2. Petrus werd niet naar Cornelius gezonden onder de zogenaamde "grote opdracht" maar door een speciale boodschap (Hand.10:17,20,28,29).
3. God zond Petrus niet naar Cornelius omdat Israël de Messias had aangenomen, maar omdat Israël, als volk, Hem had verworpen. Met andere woorden, het was niet de volgende stap bij de uitvoering van de "grote opdracht", want de apostelen hadden hun bediening aan Jeruzalem nog niet voltooid (Luk.24:47;Hand.1:8;8:1; Noteer: "met uitzondering van de apostelen").
4. Telkens weer wordt in de geschiedenis van Cornelius benadrukt dat God "geen verschil" had aangebracht tussen Jood en heiden. Dit zal niet meer zo zijn wanneer de "grote opdracht" wordt uitgevoerd (Matt.24:14). Dan zal Christus koning zijn in Jeruzalem, en Israël zal verheven zijn boven alle natiën. Maar voordat het boek Handelingen tot een slot komt, wordt volledig getoond (door de bediening van Paulus), dat er "geen verschil" is tussen Jood en Heiden, niet wat betreft zonde (Rom.3:22,23) of wat betreft God's genade.

5. Het was op basis van Petrus zijn ervaring dat de bediening van Paulus aan de heidenen, werd erkend door de Gemeente te Jeruzalem (Hand.15, vergelijk Gal.2).

Wat Paulus zijn ervaring betreft wordt opnieuw benadrukt dat God doende was om redding te zenden aan de heidenen vanwege Israël's verwerping van Christus. Zoals Paulus ons vertelt, vond dit plaats bij zijn terugkeer naar Jeruzalem, kort na zijn bekering. Aldus wordt getoond dat Israël's verwerping van Christus nu werd bevestigd, want de Heere zei tot hem: "Zij zullen uw getuigenis van Mij, niet aannemen". De oversten van Israël, en het volk als geheel, hadden niet naar de twaalven geluisterd; evenmin zouden zij naar Paulus luisteren. God had 'hen besloten in ongeloof' en was bezig Zijn handelen met hen, als volk, te onderbreken.

Zoals wij hebben gezien, verwierp God Israël, samen met de heidenen, zo dat Hij zou kunnen handelen met Joden en Heidenen als individuen, en in genade. We hebben hierover nog veel meer te zeggen.

HOOFDSTUK 4

EEN NIEUW GEBOUW - HET FUNDAMENT GELEGD

De eerste brief van Paulus aan de Korinthiërs bevat een passage die elke prediker en arbeider in Christus biddend zou moeten lezen. Het is:

"1Kor.3:10-15: 10 Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe, hoe hij daarop bouwe. 11 Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. 12 En indien iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostelijke stenen, hout, hooi, stoppelen; 13 Eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven. 14 Zo iemands werk blijft, dat hij daarop gebouwd heeft, die zal loon ontvangen. 15 Zo iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, doch alzo als door vuur".

Let wel, de Apostel bouwde niet op het fundament dat de twaalven gelegd hadden; hij legde het fundament van de Gemeente, het Lichaam van Christus. De bovenstaande vermaning is dan ook in het bijzonder gericht tot de bouwers van de Gemeente van de tegenwoordige bedeling, het lichaam van Christus.

In vers 9 zegt hij:

"1Kor.3:9: Want wij zijn Gods medearbeiders; Gods akkerwerk, Gods gebouw zijt gij".

Met andere woorden, Paulus en degenen die met hem als arbeiders voor Christus verbonden waren, waren bouwers, omdat de Korinthische gelovigen als lichaam het gebouw waren maakten zij deel uit van dat grotere gebouw, dat wordt genoemd, de Gemeente.

Teneinde de volle betekenis van deze passage te begrijpen, zullen we een andere beschouwen die niet Paulus, maar Petrus als middelpunt heeft.

PETRUS EN DE MESSIAANSE GEMEENTE

"Matth.16:13-19: 13 Als nu Jezus gekomen was in de delen van Cesarea Filippi, vraagde Hij Zijn discipelen, zeggende: Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen, ben? 14 En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elias; en anderen: Jeremia of een van de profeten. 15 Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? 16 En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods. 17 En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon, Bar-jona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. 18 En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen. 19 En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn".

Merk wel op, dat het de belijdenis van Petrus was, die hem de naam "rots" (Gr. Petros, een steen), deed winnen, want het was op deze "Rots" (Gr. Petra, een rotsmassa) dat de Messiaanse Gemeente zou worden gebouwd. Het is een grote fout om het onderscheid tussen deze twee Griekse woorden niet op te merken, en om Petrus zelf het fundament te maken, want we hebben zojuist in 1Kor.3:11 gelezen:

"Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus".

Verder dient te worden opgemerkt dat Petrus hier Jezus beleed als "de Christus (Hebr. de Messias), de Zoon van de levende God."

Gedurende enige tijd hadden Johannes de Doper, onze Heer en de twaalven tot Israël gesproken:

"Matth.3:2: Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen".

Dit was het thema van hun boodschap.* Maar het koninkrijk der hemelen, de Gemeente waarover onze Heer sprak, zou worden opgericht op de aarde, want het Oude Testament staat vol met profetieën aangaande het regeren van de hemelen op de aarde, met Christus als Koning. Verwijzend naar de "Steen", die het laatste van de aardse koninkrijken zal verpletteren, zegt Daniel:

"Dan.2:44: Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een Koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen, en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan".

* In Mattheus wordt dit speciaal opgemerkt van Johannes (3:1-2), en van Christus (4:17), en van de twaalven (10:7).

Dit is het "koninkrijk der hemelen" waartoe de twaalven werden gezonden om het te verkondigen (Matt.10:7), om het in praktijk te brengen (Matt.10:8-10), en om er voor te bidden in het gebed:

"Matt.6:10: Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel also ook op de aarde".

Petrus zijn belijdenis stemt overeen met die van Nathanael:

"Joh.1:49: Rabbi! Gij zijt de Zoon Gods, Gij zijt de Koning Israëls".

en met nog een half dozijn van zulke belijdenissen in de vier evangeliën.

Zo was het dus de belijdenis van Petrus, *"Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods"* waarop deze Gemeente en het koninkrijk zouden worden gebouwd. Dat is dus, dat het zou worden gebouwd op de erkenning van Jezus als God's gezalfde Koning-Messias. (In feite Zijn gezalfde Profeet, Priester en Koning)

DE POSITIE VAN PETRUS

Hier dient niet te gering worden gedacht over de belangrijkheid van Petrus zijn positie bij het bouwen van deze gemeente, want, met het oog op Israël's verwerping van Christus werden op dat moment aan Petrus, als de leider van Israël's twaalf toekomstige richters (Matt.19:28), de sleutels gegeven van het koninkrijk; de macht om toe te laten, of uit te sluiten. In feite wordt aan Petrus, in het bijzijn van de anderen, gezegd:

"Matt.16:19:en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn".

Zo werden aan hem officiële volmachten gegeven totdat Christus Zelf zou terugkeren en de twaalven met Hem zouden richten en regeren.*

* Denk eraan, dat de tegenwoordige bedeling toen nog een "verborgenheid bij God" was.

Voordat onze Heer deze wereld verliet, ging Hij zo ver door te zeggen tot Zijn apostelen:

"Joh.20:22-23: 22Ontvangt den Heiligen Geest. 23 Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden".

Het Protestantisme heeft een moeilijke tijd gehad om deze verzen uit te leggen aan de Rooms Katholieken, en wij zullen laten zien waarom.

Deze hoge ambtelijke volmachten, met in begrip van de vergeving van zonden, dienen te worden gezien in het licht van Hand.2:4 en 38, want onze Heer heeft zeer zeker de volmacht tot vergeving van zonden niet in de handen van falende, dwalende gelovigen gelegd: God wilde door hen werken. *"Hand.2:4: En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest"*.

"Hand.2:38: En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden;"

Zij konden alleen dopen tot vergeving van zonden, omdat zij vervuld waren met de Heilige Geest, volledig onder Zijn controle.

EEN ANDER GEBOUW

Israël bekeerde zich echter niet als volk en de bouw van die Gemeente kon niet doorgaan tot zijn voltooiing. Door de Messias, het Fundament en de Hoeksteen, te verwerpen, bleef het gebouw onvoltooid.

Het was, toen Israel de Heilige Geest had tegengestaan en ook de verrezen Heer als Christus weigerde te erkennen, dat God begon om het mysterie van Zijn verborgen doel en genade te ontvouwen. Zij hadden geweigerd te bouwen op het fundament dat Petrus had gelegd. Nu zou God een ander gebouw oprichten.

De zegening, van de volkeren dóór Israël, werd nu in afwachting gehouden tot een toekomstige tijd (Rom.15:8,9; vergelijk Rom.11:15,25,26). Hij stelde Israël als volk terzijde (Rom.11:15), zodat Hij met de gehele wereld, inclusief de Joden, in genade kon handelen (Rom.11:32),

"Ef.2:16:opdat Hij die beiden met God in een lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende".

Dit is de "ene nieuwe mens" van Ef.2:15, het gebouw welks fundament werd gelegd door de geïnspireerde apostel Paulus (1Kor.3:10), de Gemeente van de tegenwoordige bedeling, "de Gemeente, welke Zijn Lichaam is" (Ef.1:22-23). Om Paulus zijn verbinding met dit nieuwe programma te zien, dient de lezer nauwkeurig Ef.3:1-11 te bestuderen.

In zekere zin heeft God altijd Zijn Gemeente gehad, Zijn uitverkoren volk. Toch moeten we oppassen om de tegenwoordige Gemeente, waarover in de Efezebrief gesproken wordt, niet te verwarren met de Gemeente waarover onze Heer sprak tot Petrus. Dat was een geprofeteerde Gemeente. De tegenwoordige Gemeente was een verborgenheid, een geheim, tot aan de opwekking van Paulus. De omschrijvingen van eerstgenoemde Gemeente worden gevonden in de Oud Testamentische Geschriften. De omschrijving van de huidige Gemeente was:

"Rom.16:25: naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest".

"Kol.1:26: de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten".

"Ef.3:5: Welke in andere eeuwen..... niet is bekend gemaakt.....".

U vraagt: "Bouwden Petrus en Paulus niet op hetzelfde fundament?" Ja, maar die Gemeente werd gebouwd op Jezus Christus als Israël's Messias, terwijl deze Gemeente gebouwd is op Hem, als het verheerlijkte Hoofd van het Lichaam, verworpen op aarde, maar verheven aan God's rechterhand.

Dit onderscheid wordt duidelijk gezien door een vergelijking van Hand.2 met 2Tim.2.

In de eerste passage zegt Petrus duidelijk dat God Christus opwekte uit de dood, om te zitten op de troon van David (Hand.2:29,30 en vers 31-38).

Maar in de tweede passage zegt Paulus:

"2Tim.2:7-9: 7 Merk, hetgeen ik zeg; doch de Heere geve u verstand in alle dingen. 8 Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit den zede Davids, naar mijn Evangelie; 9 Om hetwelk ik verdrukkingen lijde tot de banden toe, als een kwaaddoener; maar het Woord Gods is niet gebonden".

Om te begrijpen wat Paulus bedoelt wanneer hij ons mededeelt dat Christus, het Zaad van David, uit de dood werd opgewekt overeenkomstig zijn Evangelie, dienen we te gaan naar Ef.1 en 2, waar Paulus bidt dat gelovigen moge worden gegeven de geestelijke ontvankelijkheid om te waarderen:

"Ef.1:18-21: 18opdat gij moogt weten, welke zij de hoop van Zijn roeping, en welke de rijkdom zij der heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen; 19 En welke de uitnemende grootheid Zijner kracht zij aan ons, die geloven, naar de werking der sterkte Zijner macht, 20 Die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; en heeft Hem gezet tot Zijn rechter hand in den hemel; 21 Verre boven alle overheid, en macht, en kracht, en heerschappij, en allen naam, die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomstige".

"Ef.2:4-6: 4 Maar God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, 5 Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden), 6 En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus;

De lezer dient de gehele passage vanaf Ef.1:15 tot en met Ef.2:11 te bestuderen om de wonderbare macht van God te zien in het opwekken van Christus uit de doden en Zijn verheffing "ver boven alles", en dan te zien hoe geweldig Zijn macht is "aan ons die geloven" door ons, met Christus, uit de dood op te wekken, en ons een plaats geeft met Hem in de hemelse gewesten!

Petrus zou zeer zeker deze boodschap op Pinksteren hebben gepredikt als hij deze had geweten. Maar hij wist het niet. Op Pinksteren beschuldigde hij zijn toehoorders van de moord, begaan op Golgotha, en predikte Christus als de Redder-Koning, Die God had opgewekt uit de doden om te zitten op de troon van David. Hij riep Israël op tot bekering en tot doop tot vergeving der zonden, zodat de tijden der verkwikking, die zo lang reeds beloofd waren, zouden komen, en dat God Jezus, die zij verworpen hadden, zou kunnen terugzenden (Hand.3:19,20).

De boodschap van Petrus werd begeleid door grote wondertekenen, maar wie zou verlangen naar "Pinkster kracht", wanneer hij gekomen is tot kennis van "de kracht van Zijn opstanding"? (Fil.3:10). Het verwondert niet dat Paulus zei,

"2Tim.2:8: Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit den zede Davids, naar mijn Evangelie".

Het is deze boodschap die door Satan zo wordt gehaat, en waarvoor Paulus werd geroepen om moeiten te lijden als een misdadiger. Het scheen alsof met Israël's verwerping van Christus alle hoop vervlogen was. Het scheen niet alleen alsof de mens zijn eigen redding onmogelijk gemaakt had, maar dat God's beloften gefaald hadden. En toen kwam de openbaring van de verborgenheid!

Voordat Hij deze Christus-verwerpende wereld zou oordelen en Zijn Gezalfde als Koning zou plaatsen, redde Hij de leider van de opstand en zond hem uit met de verkondiging van genade, een aanbod van verzoening tot al Zijn vijanden, alleen uit genade door geloof. Wat op Golgotha werd volbracht, wat de dood en opstanding van onze Heer bewerkt had, werd nu getoond door het redden van Saulus. De redding van Saulus was temeer een meesterstuk van goddelijke strategie, want het beroofde de vijand van zijn leider. Paulus zette al zijn energie en al zijn toewijding in om te werken aan de verkondiging van genade aan een verloren mensheid!

Dit is de climax van goddelijke openbaring. Geen wonder dat Satan dit haat. Het toont de zondigheid van de mensen en de rijkdom van God's genade aan. Het toont de volkomen hulpeloosheid van de mens en de kracht van God. Het verkondigt inderdaad Satan zijn duidelijke nederlaag, zoals we lezen, onder verwijzing naar het kruis, in:

"Kol.2:15: En de overheden en de machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar tentoongesteld, en heeft door hetzelfde over hen getriomfeerd".

PAULUS DE BOUWMEESTER

Paulus was niet aanmatigend toen hij zichzelf de "bouwmeester" van de Gemeente van deze eeuw noemde. Hij maakt het duidelijk dat deze positie hem werd gegeven "overeenkomstig de genade van God." Inderdaad verbindt hij deze unieke positie met de "overvloedige genade" van God, en wanneer hij het benadrukt doet hij dit slechts om de genade van God te verhogen.

Mozes was de bouwmeester van de tabernakel. God gaf hem de beschrijvingen en zei:

"Hebr.8:5:Want zie, zegt Hij, dat gij het alles maakt naar de afbeelding, die u op den berg getoond is".

Maar zoals Mozes de wet vertegenwoordigde, zo vertegenwoordigt Paulus de genade, want aan hem, als een "wijs" bouwmeester, vertrouwde onze Heer de inrichting van de Gemeente, van deze bedeling der genade, toe. Paulus ontving niet het gehele plan in één keer, slechts stap voor stap werd het door de Heer Zelf aan hem geopenbaard.

Geen wonder dat hij waarschuwt:

"1Kor.3:10: Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; Maar een iegelijk zie toe, hoe hij daarop bouwe".

Hoe jammerlijk dat velen, ja de meeste predikers en leraars van het Woord, deze waarschuwing hebben genegeerd. Zij hebben materiaal van Petrus en van Mozes genomen en dat gebouwd op het fundament van genade dat gelegd is door Paulus. Zij spreken over het "bouwen van het koninkrijk" en proberen tevergeefs de boodschap uit te dragen die gegeven was aan de twaalfen. Zij hebben de waterdoop genomen, tongentaal, gezangen en tekenen der tijden van een andere bedeling, en deze ingebracht in "de bedeling der genade Gods" waardoor de Gemeente zo verward en verdeeld is geworden dat niemand meer weet wat men wel of niet moet geloven.

Zijn onze geestelijke leiders niet op de hoogte van de toestand van de Gemeente, of hebben zij vergeten dat zij rekenschap zullen moeten afleggen voor God wanneer het gebouw wordt geïnspecteerd?

Zeker is God niet te blameren voor de toestand van de Gemeente. De bouwers zijn te blameren. De waarheid van de zaak is, dat de meesten van hen zo druk zijn met "de zaak gaande te houden", dat zij weinig tijd over hebben om het Woord te bestuderen.

Er wordt dikwijls beweerd, dat er "zielen gered moeten worden", maar zullen de bouwers van de Gemeente ooit ontdekken dat opgestoken handen, en mensen die naar voren komen, niet de mate van het succes van hun werk bepalen? Zal hun werk blijven? Zal het de vuurproef doorstaan? Dit zijn de vragen die allereerst moeten worden beschouwd (1Kor.3:13-15).

Wanneer we zien op de duizenden die Christus hebben beleden in de grote evangelisatiecampagnes van de laatste decennia dan zou men verwachten dat er zeer velen tot geloof zijn gekomen, maar zo is het niet. Enkelen hebben Christus aangenomen als hun Verlosser en Zaligmaker, dank God, maar grote aantallen van gaan terug in de wereld, en het merendeel is zo zwak en ongeleerd, dat de wereld om hen lacht.

Laat ons het feit onder ogen zien dat de Gemeente de kracht van de Geest heeft verloren. Zij is, in aantal, veel groter dan in de dagen van Paulus, maar ook geestelijk veel zwakker.

De slotsom? Deze wordt gevonden in een passage die dikwijls wordt aangehaald, maar veel te weinig in praktijk gebracht:

"2Tim.2:15: Benaarstig u, om uzelfen Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt".

HOOFDSTUK 5

PAULUS EN DE WATERDOOP - WERD PAULUS GEZONDEN OM TE DOPEN?

"1Kor.1:14-18: 14 Ik dank God, dat ik niemand van ulieden gedoopt heb, dan Krispus en Gajus; 15 Opdat niet iemand zegge, dat ik in mijn naam gedoopt heb. 16 Doch ik heb ook het huisgezin van Stefanus gedoopt; voorts weet ik niet, of ik iemand anders gedoopt heb. 17 Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde. 18 Want het woord des kruises is wel dengenen, die verloren gaan, dwaasheid; maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods".

Veel oprechte gelovigen ervaren grote problemen met deze passage uit de Schrift. Bijzonder moeilijk voor hen is het om vers 17 te geloven, waar Paulus verklaart:

".....Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen...".

Bedoelde hij werkelijk dat dopen geen deel uitmaakte van zijn opdracht? Of bedoelde hij dat hij niet in de eerste plaats was gezonden om te dopen, maar om het evangelie te prediken?

De kwestie van de waterdoop heeft in het verleden meer hitte dan licht gebracht, met het resultaat dat de ware betekenis vervaagd is en gemeenten scherpe afscheidingen hebben gekend over wie er gedoopt moeten worden, en hoe, terwijl zij zich eerst hadden moeten afvragen: Moeten we eigenlijk wel dopen? Is het opgenomen in het plan van God voor de bedeling van genade?

Laat ons nu naar het Woord gaan om antwoord te vinden op deze fundamentele vraag, want de Bijbel geeft ons licht, klaar licht, op dit onderwerp.

Ten eerste is het duidelijk dat Johannes de Doper was gezonden om te dopen, want in Joh.1:33 lezen we:

"... En ik kende Hem niet; maar Die mij gezonden heeft, om te dopen met water.."

Wij weten ook dat de elfen (hun aantal werd later aangevuld tot twaalf) uitgezonden werden om te dopen, want in Matt.28:19 hebben we het verslag van de opdracht van onze Heer aan hen:

"Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopen in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb"

Deze woorden werden gesproken door onze Heer na Zijn opstanding. Zo doopten alleen de twaalven toen zij met Christus werkten op aarde (Joh.4:2); zij werden later uitgezonden, onder hun "grote opdracht", om te leren en te dopen na het vertrek van onze Heer van deze aarde. Zij begonnen deze opdracht uit te voeren op Pinksteren, en doopten ongeveer drie duizend van hun toehoorders op die ene dag. Aan het leren en dopen van de volken kwamen ze echter niet toe omdat Israël, als volk, de Messias niet aannam. In Galaten 2:7-9 wordt duidelijk dat de bediening van Petrus en de zijnen toen werd begrensd tot de besnijdenis.

Maar hier komt Paulus: bekeerd tot Christus na Pinksteren, ver van Jeruzalem, en geheel apart van de twaalven. En waar vinden we, dat deze andere apostel ooit opdracht kreeg om te dopen? Nergens.

Dus moeten we concluderen dat hij terecht bedoelde wat hij zei in 1Kor.1:17:

"... Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen.."

De waterdoop was geen onderdeel van de opdracht van de Heer aan Paulus..

BELANG VAN WATERDOOP ONDER JOHANNES EN DE TWAALVEN.

Zoals we zagen in 1Kor.1:14-16, dankte Paulus God dat hij zo weinigen van de Korinthische gelovigen had gedoopt.

Laat ons dan de Schrift verder beschouwen waarom Paulus, anders dan Johannes en de twaalven, blij was dat hij zo weinigen van de Korinthische gelovigen had gedoopt.

Ten eerste, de belangrijkheid van de waterdoop onder Johannes is duidelijk. Hij werd "de Doper" genoemd, en Mark.1:4 stelt nadrukkelijk:

"Johannes was dopende in de woestijn, en predikende den doop der bekering tot vergeving der zonden".

Let wel, Johannes predikte de doop. Dit is het waarom Petrus later verwees naar "de doop die Johannes predikte" (Hand.10:37) en waarom Paulus, nog later, tot de toehoorders te Antiochië in Pisidië zei, dat

"Hand.13:24: Als Johannes eerst al den volke Israels voor Zijn aankomst, gepredikt had den doop der bekering.

Sommige Bijbelleraren hebben tot de auteur gezegd, "Ik predik geen doop; ik predik Christus". Goed, heel fijn, maar laten we niet het feit over het hoofd zien dat Johannes "de Doper", die onze Heer introduceerde als Israël's Messias, wel de doop predikte. Hij eiste dit als een toonbeeld van ware bekering en een goddelijke vereiste tot "de vergeving der zonden".

Sommigen die vasthouden aan de waterdoop erkennen dat onder Johannes de Doper deze rite een vereiste was tot vergeving der zonden, maar zij denken dat dit werd veranderd na de dood en opstanding van Christus, zodat onder de "grote opdracht" we de "christelijke doop" hebben.

Veranderde er dan iets? Werkte Petrus dan niet onder de "grote opdracht" op Pinksteren, en verkondigde hij dan niet, net als Johannes "de doop tot vergeving der zonden?"

Petrus vertelde zijn toehoorders op Pinksteren niet dat Christus gestorven was voor hun zonden, Hij beschuldigde hen van de moord op Christus en toen zij, die zich bekeerden, vroegen "Wat moeten wij doen?" antwoordde hij:

"Hand.2:38:.... Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden,.....".

In Markus wordt, betreffende de "grote opdracht", duidelijk gezegd:

*"Markus 16:16: Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd * hebben, zal verdoemd worden".*

Dit bevel werd gegeven door Christus na Zijn dood en opstanding.

* Het argument dat de waterdoop tot redding hier niet vereist wordt is, omdat de passage niet zegt: "Hij die niet gelooft, en niet gedoopt is, zal worden verdoemd" hoogst misleidend. Als iemand niet gelooft, waarom zal hij dan gedoopt worden? En als hij, om wat voor reden ook, zonder geloof gedoopt werd, is zo'n doop dan voldoende?

Deze passage is duidelijk genoeg: *"Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden"*. Als een Bijbelleraar deze klare stelling verandert en het laat zeggen: "Hij die gelooft en gered is behoort daarna te worden gedoopt", zou het dan niet redelijk zijn om te vragen of hij dan ook niet andere belangrijke Schriftpassages zou veranderen om deze in zijn leerplan te doen passen? Welke zekerheid hebben we in het vertrouwen op Gods Woord wanneer iedere theoloog het zo kan maken dat de Schrift zegt wat hij denkt dat zij behoort te zeggen?

In dit geval zegt zij, "Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden", en Petrus, werkend onder deze opdracht, en vervuld met de Heilige Geest, zei: "Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden".

Bedenk eens ernstig: Zouden Johannes de Doper en Petrus hun door God gegeven opdracht hebben gehoorzaamd, wanneer zij slechts enkelen gedoopt hadden en dan gezegd zouden hebben dat zij daar dankbaar voor waren? Zeker niet, want voor hun toehoorders was waterdoop een zaak van eeuwig leven of dood; aldus was hun bevolen om te prediken en te dopen. In Luk.7:29,30 lezen we:

"Lukas 7:29-30: 29 En al het volk, Hem horende, en de tollenaars, die met den doop van Johannes gedoopt waren, rechtvaardigden God. 30 Maar de Farizeen en de wetgeleerden hebben den raad Gods tegen zichzelf verworpen, van hem niet gedoopt zijnde".

Zo belangrijk was het ritueel van waterdoop vanaf Johannes de Doper tot voorbij Pinksteren.

PAULUS EN WATERDOOP

Maar hier spreekt Paulus, de andere Apostel, tot de Korinthische gelovigen dat hij God dankt, slechts weinigen van hen te hebben gedoopt (1Kor.1:14-16). Was hij toen nalatig in de vervulling van zijn goddelijke opdracht? Nee, want hem was niet bevolen om te dopen (vers 17). Johannes de Doper en de twaalven waren trouw aan hun opdracht, maar nu had God een andere apostel opgewekt, om een andere bedeling in te voegen, waarin de waterdoop geen plaats zou hebben (Ef.3:1-4).

Sommigen zouden hiertegen kunnen inbrengen: Maar hij doopte toch enigen van hen, waar of niet? Dat is waar, maar stop even en bedenk dat hij ook in tongen sprak, de zieken genas, duivels uitwierp, Timotheus besneed. Maar dit alles behoorde tot de bedeling waaronder hij werd gered en waarvan hij zich geleidelijk aan terugtrok toen de Heer aan hem verscheen in de ene openbaring na de andere (Hand.26:16; 2Kor.12:1).

EEN KWESTIE VAN INSPIRATIE

Het is interessant op te merken dat de Apostel eerst zegt, in 1Kor.1:14-15:

" 14 Ik dank God, dat ik niemand van ulieden gedoopt heb, dan Krispus en Gajus; 15 Opdat niet iemand zegge, dat ik in mijn naam gedoopt heb".

Let wel: niemand dan deze twee, Krispus en Gajus.

Dan vervolgt hij in vers 16:

"Doch ik heb ook het huisgezin van Stefanus gedoopt;".

Dit verschilt van vers 14! Eerst zegt hij twee, en niet meer, en dan vervolgt hij met een heel gezin! En dit is niet alles, want nu voorzichtig wordende, vervolgt hij, "verder weet ik niet of ik iemand anders gedoopt heb" (vers 16).

Laten we dit gehele beeld eens klaar bezien:

1. Ik doopte alleen Krispus en Gajus, niemand anders.
2. Ik doopte ook het huisgezin van Stefanus.
3. Ik weet niet, of ik iemand anders gedoopt heb.

Lijkt dit op het eerste gezicht niet vreemd en ook niet goddelijk geïnspireerd? De Apostel lijkt niet zeker van zichzelf te zijn. Maar juist hier ontmoeten we het wonder van het geïnspireerde Woord, want de Bijbel, het geschreven Woord is, evenals Christus, het levende Woord, geheel menselijk en geheel goddelijk. Paulus schreef natuurlijk als een man tot zijn vrienden, niet zeker wetend hoe velen van hen hij gedoopt had, maar hier spreekt ook God, en vertelt ons dat waterdoop toen haar belangrijkheid ging verliezen.

Paulus was dankbaar dat hij zo weinigen van de Korinthiërs had gedoopt; hij was niet eens zeker hoeveel hij had gedoopt, maar hij wist alleen dat het slechts weinigen waren.

Maar waarom was hij blij dat hij slechts weinigen gedoopt had, en waarom was hij zelfs niet zeker hoeveel? Wij vinden hiervoor een klaar antwoord in het volgende vers. Lees het aandachtig. Lees het in gebed:

"1Kor.1:17: Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen;.....".

En hij vervolgt:

".....niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde".*

"1Kor.1:18: Want het woord van het kruis is wel voor hen die verloren gaan, dwaasheid; maar voor ons die behouden worden, is het een kracht van God".

** "1Kor.1:22-23: 22 Overmits de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken; 23 Doch wij prediken Christus, den Gekruisigde,.....".*

Hij wilde dat noch "teken" noch "wijsheid" de aandacht zou doen aftrekken van Christus, den Gekruisigde.

Dat is de reden waarom het ritueel van de waterdoop voorbij en uit God's programma genomen is. Het "evangelie van het koninkrijk" met zijn oproep tot bekering en doop was vervangen door "de prediking van het kruis", het goede nieuws. Toen Israël de Koning en Zijn koninkrijk afwees, en alles rijp was voor de uitgieting van God's toorn in de "grote verdrukking", onderbrak God, in liefde en barmhartigheid, het profetisch programma, door Zijn vijand op aarde, Saulus van Tarsen, te redden, en hem uit te zenden als de heraut en levend voorbeeld van Zijn grenzeloze liefde. Aldus werd de bedeling van "de verborgenheid", "de bedeling der genade Gods" ingevoegd (Ef.3:2-3).

DE PREDIKING VAN HET KRUIS - EEN KRACHT GODS

Heeft de lezer ooit opgemerkt hoeveel gelovigen gewillig zijn om 1Kor.1:18 aan te halen, maar dat weinigen de verzen 17 en 18 samen noemen? Deze verzen behoren tezamen, want zo zeker als het voegwoord "want" in vers 17 ons terug verwijst naar de voorgaande verzen, zo zeker wijst het voegwoord "want" in vers 18, ons terug naar vers 17.

"1Kor.1:17: Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde".

Wijst dit er niet op dat Paulus zijn "evangelie der genade Gods" gebaseerd is op het volbrachte werk van Christus op Golgotha? De Apostel wilde dat niets, noch religieuze rituelen, noch "wijsheid van woorden", iemand van deze boodschap vandaan zou houden, want in de verkondiging van het kruis was het dat de kracht van redding lag. Waarom? Omdat het kruis God's gerechtigheid aantoont (zo wel als Zijn liefde) in het voldoen van de straf voor onze zonde. Dit wordt zo prachtig naar voren gebracht in Rom.1:16-17, waar hij zegt:

"Rom.1:16-17: 16 Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek. 17 Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard....."

De liefde van God werd ook geopenbaard in het evangelie, en hiervoor is de Apostel zeer dankbaar, maar wat hem zo trots (Ik schaam mij niet") maakte op het evangelie, was, dat God's rechtvaardigheid (Letterlijk: gerechtigheid) daarin werd geopenbaard. Hij ging niet naar de verlorenen om te zeggen: "Bekeert u, en God zal u vergeven". Hij zei eigenlijk: "Ik heb wonderbaar nieuws voor u! Voor uw zonden is betaald! Dit is het goede nieuws van God's genade voor zondaars.

Geen wonder dat Paulus schreef aan de gelovigen in Galatië:

"Gal.6:14: Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus;"

Hij kon roemen in het volbrachte werk op Golgotha. Hij kon roemen - en zo ook wij - dat God gerechtelijk had gehandeld met onze zonden; dat redding gebaseerd is op het vaste fundament van een betaalde boete, zodat niemand in de hemel tegen ons kan zeggen: "Wat! Jij hier?". Wij zullen allen weten hoe wij daar gekomen zijn en zullen voor eeuwig juichen in de gezegende Heiland, die alle schuld en straf droeg, opdat wij zouden worden gerechtvaardigd uit Zijn genade.

Er kan nog veel meer gezegd worden over de kracht van het kruis, want Paulus heeft nog meer te vertellen, over het bloed, de dood, het kruis van Christus, dan enig ander Bijbelschrijver, ja, dan heel de rest samen.

Zo werd de deur wijd geopend en het aanbod van genade, zonder onderscheid, aangeboden aan alle mensen (1Tim.2:4-7; Hebr.2:9; 1Joh.2:2).

Welk een rijke boodschap mogen wij aan de arme wereld brengen! Nadat de boodschap van het koninkrijk door het uitverkoren volk werd afgewezen, redde God Paulus en zond hem uit, niet om bekering en waterdoop tot vergeving van zonden te prediken, maar om de genade, die

uitvloeit van Golgotha, te verkondigen. Geen wonder dat hij hier de nadruk op legde, "*opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde*", zelfs niet door "*wijsheid van woorden*", hij zei:

"1Kor.1:17-18: 17 Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde. 18 Want het woord des kruises is wel dengenen, die verloren gaan, dwaasheid; maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods"*.

* t.w. zijn evangelie, "de prediking van het kruis" en "het evangelie der genade Gods" en niet met wijsheid van woorden.

PAULUS, BESNIJDENIS, DOOP EN HET KRUIS VAN CHRISTUS

BESNIJDENIS WATERDOOP
(Gal.5:11; 6:14). (1Kor.1:17,18).

De Apostel Paulus verklaart duidelijk, speciaal in zijn Brief aan de Galaten, dat, waar het redding betreft, het niet de besnijdenis is, maar Christus die voldoet, en dat, met het oog op Zijn volbrachte werk, de besnijdenis werd weggedaan. En zie nu hoe onze verbondstheologen leren, dat de waterdoop in de plaats van de besnijdenis is gekomen! God zegt, "Geen besnijdenis, maar Christus" (Gal.5:1-3); zij zeggen, "Niet besnijdenis, maar doop -en Christus".

Het is moeilijk voor te stellen waar zo'n theorie vandaan gekomen is, want zij wordt niet ondersteund door enig Bijbelwoord, nog minder vinden we enige steun voor hun praktijk van kinderdoop. Niettemin is dit het traditionele geloof van menigeen geworden, met inbegrip van vele in de Bijbel gelovige Fundamentalisten en Evangelischen.

DE BESNIJDENIS EN HAAR 1900 (voor Christus) JARIGE ACHTERGROND

Het is niet vreemd dat Paulus een geestelijke tegenstrijd had over het onderwerp van de besnijdenis. Reeds 1900 jaren werd dit ritueel –volgend de Schrift- door God's volk (Israël) gepraktiseerd, en langgevestigde gewoonten zijn niet gemakkelijk te beëindigen.

Paulus had echter een nieuwe bedeling ontvangen. Hij had het volbrachte werk van Christus verkondigd en daarmee de afschaffing van de lichamelijke besnijdenis. Toch bleven sommigen, zelfs gelovigen in Christus, terugvallen van de werkelijkheid naar de schaduwen, van de werkelijkheid, naar de rituelen. Zij probeerden zelfs elkander te overtuigen dat besnijdenis "noodzakelijk" was, hoewel zij niet duidelijk konden maken waarvoor zij dachten dat het nodig was, behalve dan dat het, in algemene zin, tot dan toe vereist werd tot redding.

Zo leerden "*sommigen, die afgekomen waren van Judea*" de gelovigen in Antiochië:

"Hand.15:5-7: 5 Maar, zeiden zij, er zijn sommigen opgestaan van die van de sekte der Farizeen, die gelovig zijn geworden, zeggende, dat men hen moet besnijden, en gebieden de wet van Mozes te onderhouden. 6 En de apostelen en de ouderlingen vergaderden te zamen, om op deze zaak te letten. 7 En als daarover grote twisting geschiedde, stond Petrus op en

zeide tot hen: Mannen broeders, gij weet, dat God van over langen tijd onder ons mij verkoren heeft, dat de heidenen door mijn mond het woord des Evangelies zouden horen, en geloven”.

Opnieuw stonden te Jeruzalem in de raad sommigen "van de sekte der Farizeen, die gelovig zijn geworden " op, om te verklaren dat "*men hen (Heidenen) moet besnijden*", en de kwestie werd niet opgelost dan nadat er "*grote twisting geschiedde*".

De Judaïsten hadden ook enkelen van de gelovige Galaten overgehaald dat zij zouden overgaan tot besnijdenis, alhoewel zij reeds gered waren. Als gevolg hiervan hebben we Paulus zijn ernstige, berispende brief, waarin hij hen aantoonde wat er allemaal bij hoort wanneer men het ritueel van de besnijdenis zou toevoegen aan het volbrachte werk van Christus; dat dit logischer wijze Christus zijn werk van geen nut zou maken (Gal.5:2), en hen schuldnaars zou maken om: "*de gehele wet te doen*" (5:3).

Vandaag is er een soortgelijke geestelijke strijd aan de hand, waar het gaat om het ritueel van de waterdoop. Veel ernstige gelovigen houden vast aan dit ritueel, en het is moeilijk om hen in te laten zien hoe dit de waarheid van het volbrachte werk van Christus raakt. We kunnen hen aantonen hoe waterdoop, mits in de goede orde, werd vereist tot redding (Mark.1:4; 16:16; Hand.2:38) en dat, door dit nu toe te voegen, het volbrachte werk van onze Heer wordt geschaad en ons verweekt in wettisme, in dezelfde mate als de besnijdenis dat toen deed. Maar zoals het was in Paulus zijn dagen met de besnijdenis, zo is het ook nu dikwijls moeilijk hen dit te doen zien. Dit komt voor een groot deel, doordat thans de waterdoop, net als in Paulus zijn dagen de besnijdenis, een 1900-jarige achtergrond heeft, waar moeilijk van af is te komen.

Wij bedoelen echter niet dat de waterdoop gedurende 1900 jaren Schriftuurlijk juist is geweest, want wij zijn overtuigd dat Paulus, die heel wel wist dat de waterdoop behoorde bij het Messias-schap van onze Heer (Joh.1:31), verwachtte dat zij spoedig van het toneel zou verdwijnen. Zeker is dat Paulus niet gezonden was om te dopen (1Kor.1:17); hij houdt vol dat er voor heden slechts "één doop" (Ef.4:5) is, door welke wij zijn gedoopt in Christus (Rom.6:3) tot één lichaam (1Kor.12:13).

Toch was er reeds in de tijd van Paulus een grootschalige terugkeer van gelovigen naar wettisme en ritualisme, dat culmineerde in de donkere middeleeuwen, en waarvan de Gemeente nimmer geheel is hersteld.

SLOTVRAAG

Tenslotte dient er één vraag te worden gesteld:

Indien de waterdoop voor de tegenwoordige "bedeling der genade Gods" naar de Schrift is, waar zou u dan in de Bijbel kunnen vinden? In het oude Testament? In de vier "Evangelien" of "Handelingen"? In de Hebreeuwse brieven, of in het boek Openbaring? Uw antwoord is zonder twijfel nee, want als het voor ons vandaag bindend zou zijn, zouden we het moeten kunnen vinden in de brieven van Paulus.

Kunt u ergens in de brieven van Paulus een passage vinden waar hij ook maar iets zegt om te worden gedoopt met water?

Met deze vraag sluiten we dit hoofdstuk af, slechts door onze lezers eraan te herinneren dat het onmogelijk is om aan het volbrachte werk van Christus iets toe te voegen, zonder van Zijn heerlijkheid iets af te doen.

HOOFDSTUK 6

HET UNIEKE VAN PAULUS ZIJN APOSTELSCHAP BEVESTIGD

Onder alle redeneringen, waardoor sommigen Paulus zijn apostelschap afwijzen, dan wel betwisten of geringschatten, komt de volgende vraag het meest naar voren:

“Onze Heer had twaalf apostelen, en tengevolge van Judas zijn ontrouw werd een andere apostel gekozen om het aantal weer op twaalf te brengen. Waarom nog een andere? en waarom was er zoveel te doen om die andere apostel?”.

Die “andere” apostel, Paulus, verkondigde “het evangelie der genade Gods”.

Satan haat genade, en speciaal haatte hij haar grootste voorbeeld, de Apostel Paulus. Stel u de verslagenheid voor van Satan toen, slechts een paar dagen na zijn "succes" van de kruisiging van Christus (Luk.22:3-6), meer dan "500 broeders" overal heengingen, roepend van de daken: "Hij leeft! Hij leeft! Wij hebben Hem gezien!"!

Maar als dit reeds voor Satan verbijsterend was, stel u dan zijn ongenoegen eens voor toen hij ontdekte dat de dood van Christus, de goddelijk-bepaalde genoegdoening voor de zonde was, en op basis waarvan God nu aan alle mensen (Titus 2:11) kon aanbieden: "verzoening door Zijn bloed, vergeving van zonden, overeenkomstig de rijkdom van Zijn genade"!

Zeker, God "*vat de wijzen in hun arglistigheid*" (1Kor.3:19) en Satan, zo ten spot geworden, heeft sindsdien alles gedaan wat hij kon om "*het evangelie der genade Gods*" tegen te staan en te lasteren, en haar hoofdpersoon in diskrediet te brengen. Dit is de reden waarom het nodig was voor Paulus om zijn apostelschap te verdedigen.

PAULUS ZIJN APOSTELSCHAP GELEGALISEERD

In de openingsverzen van de meeste van zijn brieven verklaart hij dat hij een apostel is van Jezus Christus "door roeping," of "door de wil van God".

Verder, als hij in 1Tim.2:7 verwijst naar zijn speciale boodschap, verklaart hij dat hij was "gesteld...als apostel" en in 2Tim.1:11 nogmaals.

Bij het verdedigen van zijn apostelschap gebruikt hij soms, indien nodig, stoutmoedige taal. We halen enkele voorbeelden aan:

“Rom.11:13: Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk”.

"1Kor.9:1-2: 1 Ben ik niet een apostel? Ben ik niet vrij? Heb ik niet Jezus Christus, onze Heere, gezien? Zijt gijlieden niet mijn werk in den Heere? 2 Zo ik anderen geen apostel ben, nochtans ben ik het ulieden; want het zegel mijns apostelschaps zijt gijlieden in den Heere.

Als we de geografische ligging van Korinthe beschouwen, met twee zeehavens, aan iedere zijde één, vol van onzedelijk en los leven; als we dan haar goddeloze cultuur beschouwen is het inderdaad verbazingwekkend dat daar ooit een christelijke gemeente werd gevestigd, en verwondert het u niet dat Paulus deze gemeente het zegel van zijn apostelschap noemt.

"2Kor.11:5: Want ik acht, dat ik nergens minder in ben geweest dan de uitnemendste apostelen".

"2Kor.12:11-12: 11 Ik ben roemende onwijs geworden; gij hebt mij genoodzaakt, want ik behoorde van u geprezen te zijn; want ik ben in geen ding minder geweest dan de uitnemendste apostelen, hoewel ik niets ben. 12 De merktekenen van een apostel zijn onder u betoond in alle lijdzzaamheid, met tekenen, en wonderen, en krachten".

Zij, die onder de indruk zijn van de tekenen en wonderen in het begin van Handelingen, speciaal van Pinksteren, en daardoor Paulus zijn bediening geringschatten, zouden er op moeten letten, dat alle wonderen door Petrus gewerkt, ook door Paulus werden gedaan - en nog meer. En als we in Galaten 2 komen horen we hem van de leiders in Jeruzalem zeggen: *"En van degenen, die geacht waren, wat te zijn"*. En vervolgens noemt hij hen met name in deze volgorde: "Jakobus, Cefas (Petrus), en Johannes". Zonder aarzeling noemt hij hen, *"die geacht waren, wat te zijn"*, omdat Jakobus, niet eens één van de twaalven*, zich de door God gegeven plaats van Petrus had toegeëigend (Hand.15:13-19) en waarmede Petrus had ingestemd. Inderdaad zegt Paulus, kort na het grote Jeruzalem-beraad, toen "sommigen van Jakobus", Petrus zouden hebben overgehaald om zich af te scheiden van de Heidense gelovigen:

"Gal.2:11-14: 11 En toen Petrus te Antiochie gekomen was, wederstond ik hem in het aangezicht, omdat hij te bestraffen was. 12 Want eer sommigen van Jakobus gekomen waren, at hij mede met de heidenen; maar toen zij gekomen waren, onttrok hij zich en scheidde zichzelf af, vrezende degenen, die uit de besnijdenis waren. 13 En ook de andere Joden veinsden met hem; alzo dat ook Barnabas mede afgetrokken werd door hun veinzing. 14 Maar als ik zag, dat zij niet recht wandelden naar de waarheid van het Evangelie, zeide ik tot Petrus in aller tegenwoordigheid: Indien gij, die een Jood zijt, naar heidense wijze leeft, en niet naar Joodse wijze, waarom noodzaakt gij de heidenen naar de Joodse wijze te leven?"

* De Jakobus, die één van de twaalven was, was niet meer, hij was gedood, zie Hand.12:1-2.

Petrus "was op de hoogte", zo te zeggen, want hij was aanwezig te Jeruzalem:

"Gal.2:4: En dat om der ingekropen valse broederen wil, die van bezijden ingekomen waren, om te verspieden onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, opdat zij ons zouden tot dienstbaarheid brengen".

en waarvan Paulus zegt:

"Gal.2:5: Denwelken wij ook niet een uur hebben geweken met onderwerping, opdat de waarheid van het Evangelie bij u zou verblijven".

En Petrus had destijds Paulus hierin ondersteund (Hand.15:7-11).

Zo wordt voor ons, in de Schrift, Paulus zijn apostelschap duidelijk vastgesteld en niet door alleen de genoemde argumenten.

UITLEG VAN ZIJN APOSTELSCHAP

Paulus legt de situatie rond zijn apostelschap uit in Galaten 1 en 2. Wij zullen hem voor zichzelf laten spreken, zoals we dat tot dusver in dit boek gedaan hebben.

“Gal.1:1: Paulus, een apostel, geroepen niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God den Vader, Die Hem uit de doden opgewekt heeft”.

Dit is belangrijk, want het geeft aan dat dit apostelschap niet afkomstig was van mensen, evenmin als dat van Matthias, die voor Judas in de plaats was gekomen - maar meer dan dat, Paulus werd niet aangewezen als apostel door menselijke bemiddeling ("*noch door een mens*"). Dit kon niet worden gezegd van de aanstelling van Matthias, want God gebruikte mensen om hem als apostel aan te stellen (Hand.1:15-26).

En nu werpt hij, als het ware, het certificaat van zijn apostelschap op tafel:

Gal.1:11-12: 11 Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens. 12 Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus”.

Dit moet volledig de argumenten beantwoorden van hen die beweren dat de twaalven en Paulus allen dezelfde boodschap brengen.

Inderdaad brengt hij dit naar voren in vers. 15-17:

*"Gal.1:15-17: 15 Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, 16 Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen, zo ben ik terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed *; 17 En ben niet wederom gegaan naar Jeruzalem, tot degenen, die voor mij apostelen waren; maar ik ging henen naar Arabie, en keerde wederom naar Damaskus.*

* Letterlijk: Ik overlegde niet met vlees en bloed, teweten met mensen.

Dan vinden we hem in hoofdstuk 2, "door openbaring", op weg naar Jeruzalem. En daar zegt hij:

“Gal.2:2: En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik onder de heidenen; en in het bijzonder aan degenen, die in achting waren, opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen of gelopen hebben.

Vraagt u zich af waarom hij deze zin gebruikt, "het evangelie dat ik predik onder de heidenen" of waarom hij dit evangelie "in het bijzonder aan hen die in aanzien waren" voorstelde, als hij toch hetzelfde evangelie predikte als zij?

Bovendien zegt hij in vers 6,7:

"Gal.2:6-7: 6 En van degenen, die geacht waren, wat te zijn, hoedanigen zij eertijds waren, verschilt mij niet; God neemt den persoon des mensen niet aan; want die geacht waren, hebben mij niets toegebracht. 7 Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis".

Hij verstond heel goed, net als zij, het profetisch programma; misschien wel beter dan zij, dus konden zij niets aan hem toevoegen of aanvullen, maar integendeel was hij in staat hun iets toe te brengen: "het evangelie, dat hij predikte onder de heidenen".

En wat waren de resultaten?: Zelfs Jakobus, samen met Petrus en Johannes, werden zo overtuigd door de Geest, dat: "gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap", openlijk toestemmend dat Paulus nu de keuze van God was om naar de heidenen (de voorhuid) te gaan, terwijl zij terug zouden gaan tot hun bediening onder de Joden (de besnijdenis), vers. 7-9.

ROEMEN IN GENADE

Bij het verdedigen van zijn apostelschap verheerlijkt Paulus niet zichzelf, maar de genade van God, want God had de rijkdommen van Zijn genade aan hem geopenbaard, niet slechts door een boodschap, maar door de persoonlijke roeping om die boodschap te verkondigen van:

"1Tim.1:15 Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben".

Als het apostelschap van Paulus (het goddelijk-uitverkoren vat, om die genade te tonen) wordt ontkend, dan vanzelfsprekend ook de boodschap die hij verkondigde. Terwijl hij aldus zijn apostelschap verdedigt, bekent hij vrijmoedig dat hijzelf niets betekent.

In 1Kor.15:9 erkent hij vrijmoedig:

"Want ik ben de minste van de apostelen, die niet waardig ben een apostel genaamd te worden, daarom dat ik de Gemeente Gods vervolgd heb".

Maar hij voegt er aan toe:

"1Kor.15:10: Doch door de genade Gods ben ik, dat ik ben; en Zijn genade, die aan mij bewezen is, is niet ijdel geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods, Die met mij is".

Inderdaad, en in Ef.3:8 gaat hij zelfs nog verder:

"Ef.3:8: Mij, den allermiste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus".

Zo schrijft hij aan de Korinthiërs in 2Kor.12:11:

"..... want ik ben in geen ding minder geweest dan de uitnemendste apostelen, hoewel ik niets ben".

In 1Tim.12-16 werkt hij dit als het ware uit:

"1Tim.1:12-16: 12 En ik dank Hem, Die mij bekrachtigd heeft, namelijk Christus Jezus, onzen Heere, dat Hij mij getrouw geacht heeft, mij in de bediening gesteld hebbende; 13 Die te voren een gods lasteraar was, en een vervolger, en een verdrukker; maar mij is barmhartigheid geschied, dewijl ik het ontwetende gedaan heb in mijn ongelovigheid. 14 Doch de genade onzes Heeren is zeer overvloedig geweest, met geloof en liefde, die er is in Christus Jezus. 15 Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben. 16 Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven".

HOOFDSTUK 7

DE DRAAGWIJDTE VAN PAULUS ZIJN BEDIENING.

HET GOEDE NIEUWS VOOR ALLE VOLKEREN.

(1)-" Matt.28:19: Gaat dan henen, onderwijst (Letterlijk: maak discipelen van) AL DE VOLKEN...". (vergelijk Luk.24:47).

(2)-"Markus 16:15: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.

(3)"Matth.24:14: En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen.

(4)-"Rom.16:25-26: 25 Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar mijn Evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest; 26 Maar nu geopenbaard is, en door de profetische Schriften, naar het bevel des eeuwigen Gods, tot gehoorzaamheid des geloofs, onder al de heidenen bekend is gemaakt".

(5)-"Kol.1:5b-6: 5b het Woord der waarheid, namelijk des Evangelies; 6 Hetwelk tot u gekomen is, gelijk ook in de gehele wereld, en het brengt vruchten voort, gelijk ook onder u,....".

(6)-"Kol.1:23:van de hope des Evangelies, dat gij gehoord hebt, hetwelk gepredikt is onder al de creature, die onder den hemel is; van hetwelk ik Paulus een dienaar geworden ben".

De bovenstaande passages uit de Schrift verdienen de meest kritische aandacht, speciaal waar zij met elkaar gerelateerd zijn. De lezer zal opmerken dat we ze in drie delen hebben gesplitst; de bovenste hebben te maken met de bediening van de twaalf apostelen, de onderste met de bediening van Apostel Paulus, en die tussen (2) en (4) staat verklaart dat als alle volkeren bereikt zijn met "het evangelie van het koninkrijk", dat dan "het einde" zal komen. Een bedachtzame beschouwing van deze passages doet twee vragen rijzen waarvan de antwoorden nadruk leggen op het uitzonderlijk karakter van Paulus zijn apostelschap en boodschap. Zij luiden:

- (1) Was de bediening van Paulus een voortzetting van die van de twaalfen? en
- (2) Bereikte Paulus met de boodschap van genade werkelijk de hele wereld?

(1)-WAS PAULUS ZIJN BEDIENING EEN VOORTZETTING VAN DIE VAN DE TWAALVEN?

Als dat zo was, waarom is dan "het einde" niet gekomen? Want Matt.24:14 zegt duidelijk dat als "het evangelie van het koninkrijk" "allen volken" bereikt zal hebben, dat "dan het einde zal komen."

Nu weten wij dat de twaalfen niet "alle volken" met hen evangelie van het koninkrijk bereikt hebben. Inderdaad werden zij, in het grote Jeruzalem-convent, ontheven van hun oorspronkelijke opdracht, en was Paulus nu de apostel voor de heidenen (zie Gal.2:2-9). Als dan Paulus hun bediening voortzette, en alle volken zou hebben bereikt met hun evangelie, zou "het einde" zijn gekomen.

Welk "einde" werd bedoeld in Matt.24:14? Een blik op de context zal openbaren dat onze Heer daar verwees naar het einde van de Verdrukking, en daarop volgend, de aardse vestiging van het koninkrijk van de Messias.

Jawel, maar Paulus zijn bediening was geen voortzetting van die van de Twaalfen. Het zijne was niet "het evangelie van het koninkrijk", maar "de prediking van het kruis", niet de verkondiging van profetische beloften, maar de bekendmaking van de "verborgenheid...geheim gehouden sinds de grondlegging van de wereld, maar nu bekend gemaakt" aan en door hem.

Het geprofeteerde programma, met het "evangelie van het koninkrijk" werd, zoals we gezien hebben, onderbroken door "de bedeling der genade Gods". Als die bedeling tot een einde gekomen is, zal God Zijn handelen met Israël weer opnemen, en "dit evangelie van het koninkrijk" zal dan opnieuw worden verkondigd, culminerend in "het einde" van de Grote Verdrukking en de wederkomst van Christus, om te regeren op aarde.

Zo was Paulus zijn bediening dus geen voortzetting van die van de Twaalfen, maar was juist onderscheiden en apart van de hunne; en dat brengt ons naar de tweede vraag:

(2)-BEREIKTE PAULUS DE GEHELE WERELD MET ZIJN BOODSCHAP VAN GENADE?

Beschouwing van het derde deel van boven aangehaalde Schriftgedeelten toont aan dat hij dat deed. Rom.16:25-26 zegt, dat, hoewel het was: "verborgen gehouden sinds de grondlegging

der wereld", het vervolgens is: "onder al de heidenen bekend gemaakt, tot gehoorzaamheid van het geloof." Kol.1:6 zegt aan de Kolossenzen: "*namelijk des Evangelies; Hetwelk tot u gekomen is, gelijk ook in de gehele wereld,...*".

en Kol.1:23 zegt: "*....hetwelk gepredikt is onder al de creature, die onder den hemel is...*".

Als de lezer tegenwerpt, dat "het evangelie der genade Gods" in werkelijkheid "de hele wereld" of "al de heidenen" niet kon bereiken, antwoorden wij dat met "de gehele wereld", zonder twijfel bedoeld wordt, de hele toen bekende wereld, en dat met "de hele schepping", uiteraard de schepping, voor zover bekend, bedoeld was. Maar de termen "alle volken", "de hele wereld" en "de hele schepping", genoemd in de zogenaamde "grote opdracht" bedoelen precies hetzelfde, ook in het Grieks, als die drie termen gebruikt worden in verband met Paulus zijn bediening.

Omdat de twaalfen bij de uitvoering van hun opdracht nooit verder zijn gegaan dan hun eigen volk, staat er van Paulus geschreven dat gedurende zijn verblijf in Efeze:

"Hand.19:10:..... allen, die in Azie woonden, het Woord van den Heere Jezus hoorden, beiden Joden en Grieken".

Aan de Romeinen schrijft hij:

"Rom.15:19:zodat ik, van Jeruzalem af, en rondom, tot Illyrikum toe, het Evangelie van Christus vervuld heb".

en noemt plannen om naar Spanje te gaan (Hand.15:24), plannen die wel kunnen zijn uitgevoerd tussen zijn beide gevangenschappen. Ook van zijn helpers wordt verteld:

"Hand.17:6:.....Dezen, die de wereld in roer hebben gesteld, zijn ook hier gekomen".

DE VERBAZINGWEKKENDE ENERGIE WAARMEE PAULUS PREDIKTE.

We beginnen iets van de strekking van Paulus zijn bediening te begrijpen als we in de Heilige Schrift bijvoorbeeld lezen hoe in het Pisidische Antiochië "bijna de hele stad" samenkwam om het Woord van God te horen, hoewel de ongelovige Joden vervolging verwekten tegen Paulus en Barnabas, en ze uit hun gebied wierpen:

"Hand.13:49-50: 49 En het Woord des Heeren werd door het gehele land uitgebreid.50 Maar de Joden maakten op de godsdienstige en eerlijke vrouwen, en de voornaamsten van de stad, en verwekten vervolging tegen Paulus en Barnabas, en wierpen ze uit hun landpalen".

En ook, hoe in Ikonium, waar hij daarna het evangelie verkondigde, en: "de menigte der stad werd verdeeld" en hoe de apostelen, vanwege het gevaar om te worden gestenigd, vluchtten naar Lystre en Derbe....om daar het evangelie verkondigden" (Hand.14:4-7). Te Lystre werd Paulus werkelijk gestenigd en buiten de stad gesleept, en bleef voor dood liggen (Hand.14:19).

"Hand.14:4-7: 4 En de menigte der stad werd verdeeld, en sommigen waren met de Joden, en sommigen met de apostelen. 5 En als er een oploop geschiedde, beiden van heidenen en van

Joden, met hun oversten, om hun smaadheid aan te doen, en hen te stenigen, 6 Zijn zij, alles overlegd hebbende, gevluht naar de steden van Lykaonie, namelijk Lystre en Derbe, en het omliggende land; 7 En verkondigden aldaar het Evangelie”.

“Hand.14:19: Maar daarover kwamen Joden van Antiochie en Ikonium, en overreedden de scharen, en stenigden Paulus, en sleepten hem buiten de stad, menende, dat hij dood was.

En toen gingen zij, na het evangelie in Derbe gepredikt te hebben en velen onderwezen te hebben, direct terug naar de steden waar zij hun levens geriskeerd en vervolging hadden geleden.

“Hand.14:22: Versterkende de zielen der discipelen, en vermanende, dat zij zouden blijven in het geloof,.....”.

En we zouden door kunnen gaan en hun strijd vermelden, te Jeruzalem, voor de vrijstelling van de Wet voor de heidenen, de "koude douche" die hij kreeg te Athene, de verschrikkelijke tegenstand en vervolging te Korinthe, het grote oproer in Efeze, waar hij zegt:

"2Kor.1:8: Want wij willen niet, broeders, dat gij onwetende zijt van onze verdrukking, die ons in Azie overkomen is, dat wij uitnemend zeer bezwaard zijn geweest boven onze macht, alzo dat wij zeer in twijfel waren, ook van het leven”.

We zouden de bijzonderheden van zijn kwellingen, vervolgingen en gevaren in Caesarea kunnen behandelen, en de hele weg naar Rome, waar hij tenslotte door Nero werd onthoofd. En dan hebben we nog niet eens de lange lijst genoemd van zijn lijden en vervolgingen die we vinden in 2Kor.11:23-29. Het is verbijsterend dat in die tijd, ongeveer 60 na Christus, Paulus reeds zoveel te lijden kreeg. Maar dit alles toont de verbazingwekkende energie die hij, door God's genade, besteedde aan het bekend maken van "het evangelie der genade Gods”.

GODDELIJKE BEKRACHTIGING

Maar hoe kon één man, als wij Paulus zijn weloverwogen pogingen om het evangelie in "de buitengebieden" te brengen erkennen, zoveel bereiken? Wat was de bron van de energie die hem van de ene plaats naar de andere bracht; die hem dwong steeds verder te gaan met zijn verkondiging van "het evangelie der genade Gods", zelfs zonder zich de zo nodige rust te gunnen? Hoe kon hij het volhouden om de geselslagen en gevangenissen te doorstaan, de stenigingen en schipbreuken, de lange reizen met gevaren van elke soort? Hoe kon hij doorgaan met het verdragen van alle moeilijkheden, verdriet, nachtwaken, honger, dorst, koude, naaktheid? En al deze dingen die nog werden toegevoegd aan "zijn zorg voor de gemeenten" die hij reeds had geleden ten tijde dat hij de tweede brief aan de Korinthiërs schreef (zie 2Kor.11:23-28). Inderdaad schrijft hij aan hen in zijn eerste brief:

"1Kor.4:11: Tot op deze tegenwoordige ure lijden wij honger, en lijden wij dorst, en zijn naakt, en worden met vuisten geslagen, en hebben geen vaste woonplaats”.

Hoe kon de apostel dit alles doorstaan? Het antwoord op deze vraag wordt gegeven in zijn eigen geïnspireerde brieven. Het antwoord is dat hij goddelijk bekrachtigd was, zoals de volgende passages aangeven:

"Rom.15:18: Want ik zou niet durven iets zeggen, hetwelk Christus door mij niet gewrocht heeft, tot gehoorzaamheid der heidenen, met woorden en werken".

"1Kor.15:10: Doch door de genade Gods ben ik, dat ik ben; en Zijn genade, die aan mij bewezen is, is niet ijdel geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods, Die met mij is".

"Gal.2:8: (Want Die in Petrus krachtelijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis, Die wrocht ook krachtelijk in mij onder de heidenen)".

"Kol.1:29: Waartoe ik ook arbeide, strijdende naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht".

"2Tim.4:16-17: 16 In mijn eerste verantwoording is niemand bij mij geweest, maar zij hebben mij allen verlaten. Het worde hun niet toegerekend. 17 Maar de Heere heeft mij bijgestaan, en heeft mij bekrachtigd; opdat men door mij ten volle zou verzekerd zijn van de prediking, en alle heidenen dezelve zouden horen. En ik ben uit den muil des leeuws verlost.

Alleen hierdoor kon de apostel schrijven:

"Tit.2:11: Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen.

Helaas, wat is dit licht sindsdien uitgedoofd! Hoe onzorgvuldig zijn mensen met de oneindige genade van God omgegaan! En dit begon reeds gedurende de dagen van de apostel Paulus. Aan de wispelturige Galaten moest hij schrijven:

"Gal.1:6: Ik verwonder mij, dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie".

En aan Timotheus, moest hij schrijven:

"2Tim.1:15: Gij weet dit, dat allen, die in Azie zijn, zich van mij afgewend hebben;".

Zij hadden zich niet afgekeerd van God, maar van Paulus en de gezonde boodschap van genade. Het is duidelijk dat, bij alles wat de apostel te zeggen had over de komende dwaling, en wat Timotheus daartegen moest doen, de opstand tegen zijn door God gegeven boodschap reeds was begonnen.

HOOFDSTUK 8

OPSTAND TEGEN PAULUS' GEZAG - PAULUS EN DE KERKVADERS

Irenaeus is één van de eerste "Kerkvaders" wiens geschriften wij nog bezitten. Hij leefde in de tweede eeuw na Christus en kende Polycarpus, de bekende martelaar en discipel van de Apostel Johannes.

Irenaeus is wellicht het meest bekend door zijn geschriften tegen de dwalingen van zijn dagen, en toch was hij zelf niet vrij van dwaalleer en probeerde soms te weerleggen wat geen dwaalleer was, maar waarheid.

Een ernstige dwaling waaraan hij vasthield, en die de kerk van Rome overgenomen heeft ter ondersteuning van haar aanspraken is, dat de Kerk het uiteindelijk hof van oordeel is voor wat betreft vragen omtrent de waarheid, en dat redding alleen door haar wordt verkregen. Verwijzend naar getuigenissen van andere Kerkvaders, zei hij in dit verband:

"Omdat wij zulke bewijzen ervoor hebben, is het niet nodig om de waarheid, die zo gemakkelijk vanuit de Kerk kan worden verkregen, bij anderen te zoeken, sinds de apostel, als een rijk man (zijn geld in deposito gevend) bij de bank, alle dingen betreffende de waarheid, rijkelijk in haar handen heeft gelegd, zodat iedereen die wil, water des levens uit haar kan putten."

“Veronderstel dat er onder ons een dispuut rijst over een belangrijke kwestie, zouden we dan niet onze toevlucht nemen tot de oudste kerken waarmee de apostel voortdurend contact onderhield, en van hen leren wat zeker en duidelijk is met betrekking tot de onderhavige kwestie?"

Voor Rooms Katholieken schijnt Irenaeus zijn argument duidelijk, maar het feit is, dat "de oudste kerken waarmee Paulus voortdurend contact onderhield" zelf in dwaling gevallen waren, en dat zelfs alreeds in de dagen van de apostel zelf, jaren voordat Irenaeus werd geboren!

HOOFDSTUK 9

Mr.X, DE 12 APOSTELEN, EN PAULUS - DE "FOUTEN" VAN PETRUS EN PAULUS

In het begin van de zestiger jaren ging één van bekendste Bijbeluitleggers van Amerika in een serie brochures en radioboodschappen hevig in tegen de waarheid van Paulus zijn onderscheiden apostelschap. Zijn redeneringen over het onderwerp stonden echter haaks op veel Schriftpassages, zodat zij veel discussie en tegenstand veroorzaakten.

De boodschappen van deze goede Mr.X, over "De Fouten van Petrus en Paulus", herinnerde deze schrijver aan iets dat H.L.Hastings, de grote verdediger van het geloof van meer dan een eeuw geleden, zei: "Je moet vijftig cent entree betalen om Bob Ingersoll's lezing te horen over de fouten van Mozes. Het zou vijf honderd dollars waard zijn, om Mozes' lezing te horen over de fouten van Bob Ingersoll!"

Niet dat we Mr.X in dezelfde categorie willen plaatsen als Bob Ingersoll. In geen geval, want deze leraar des Woords was een militant Fundamentalist, alleen hij was - al strijdend - verwarrend over de goddelijk aangewezen posities van de twaalven en van Paulus. We stellen ons voor om dat, aan de hand van de Schriften, te bewijzen, want hoewel Mr.X thans bij Christus is, zijn geschriften zijn onder ons, en deze willen we beantwoorden, net als we dat reeds in 1964 deden, maar nu liever in de verleden tijd, dan in de tegenwoordige tijd. Teneinde het persoonlijke element te bewaren, zullen we hem gewoon "Mr.X" noemen.

Omdat Mr.X meestal de argumenten naar voren bracht van hen, die ontkennen dat Paulus zijn apostelschap en boodschap apart en onderscheiden was van die van de twaalven, stelt deze procedure ons in staat, een vollediger antwoord te geven.

Mr.X geloofde dat God Paulus zag als één van de twaalf apostelen, en dat hij werkte onder dezelfde opdracht als zij. In zijn besluit om dit standpunt te handhaven, deed hij zowel Paulus als Petrus onrecht door hen te beschuldigen van grove fouten, terwijl de fout bij hemzelf lag.

Mr.X EN DE APOSTEL PAULUS

In de eerder genoemde tijd publiceerde Mr.X enkele van zijn radioboodschappen in een brochure genaamd: "De blunders van Paulus", waarin hij Paulus "een verschrikkelijke fout" ten laste legde, die zijn "bedieningsreizen" tot "een ontijdig einde" bracht. Hij beschuldigde de apostel van een koppige rebellie tegen God, toen hij zijn laatste reis naar Jeruzalem maakte. Mr.X schreef: "Paulus betaalde duur voor zijn ongehoorzaamheid". Maar waarschijnlijk de meest roekeloze tenlastelegging tegen Paulus, wordt gevonden in zijn commentaar op Hand.21:13:

"Maar Paulus antwoordde: Wat doet gij, dat gij weent, en mijn hart week maakt? Want ik ben bereid niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven te Jeruzalem voor den Naam van den Heere Jezus".

Zoals we weten, gaan de voorgaande teksten, vóór Hand.21:13, over de profetie van Agabus, dat Paulus in Jeruzalem zal worden gebonden en overgeleverd aan de heidenen. Op het horen van deze profetie, smeekten zijn vrienden hem, onder tranen, niet op te trekken naar Jeruzalem.

Geeft dit antwoord niet een raak getuigenis van de bewogenheid van het hart van de apostel en van zijn bereidheid om voor Christus te lijden? De smekingen onder tranen, van zijn broeders, braken zijn hart maar toch voelde hij zich "gebonden in de Geest" om naar Jeruzalem te gaan en getuigenis af te leggen voor Christus.

Maar zie hoe Mr.X. deze passage interpreteert. Hij zegt: "De weekhartige Paulus, die kon huilen en wenen voor zijn bekeerlingen, is nu zo hard als een bikkel, en ongevoelig voor het tedere wenen van zijn liefste vrienden".

Wij ontkennen niet dat Paulus menselijk was, en ook fouten kon maken en deed. Hij was zelf de eerste om dit ook te erkennen. Maar wie van ons is half zo teerhartig geweest, of half zo trouw als hij was in zijn bediening voor de Heer? Wij voelen het eerder zo, dat het Mr.X was die zijn hart verhardde en zijn ogen sloot voor de grote Paulinische openbaring, met haar "één Lichaam" en "één doop".

Maar in zijn vastbesloten oppositie tegen deze grote waarheid uit de Schrift, bracht hij zowel Paulus, als de twaalf apostelen in diskrediet.

MR.X EN DE TWAALF APOSTELEN

In zijn boekdeel No.1 van zijn "Studies in Handelingen" had Mr.X harde dingen te zeggen over Petrus en de elfen met betrekking tot de aanwijzing van Matthias, die de plaats van Judas onder de twaalf moest innemen. We halen aan:

Pag.12: "...heftige, ongeduldige Petrus had weer één van zijn wilde ideeën...Hij stelt voor dat zij de Heer een handje helpen door een twaalfde apostel aan te wijzen in de plaats van Judas."

Pag.13: "Petrus was compleet in de war."

Pag.14: "...zij werden gedwongen om de dubieuze "kans" methode toe te passen" (In voorgaande radiotoespraken had hij de apostelen beschreven als "gokkers" om Judas zijn opvolger te kiezen, alsof zij gokten op de uitkomst). En hij vervolgde, "Maar het was alles tevergeefs. Dit was niet de keuze van God, maar die van mensen".

Pag.16: "...deze grote fout van Petrus om de aanstelling van Matthias te bewerkstelligen".

Pag.16,17: "...Petrus zijn fout veroorzaakte Paulus later zo veel verdriet."

Pag. 15: "De elfen...wilden hun fout niet toegeven".

Tot versterking van zijn beweringen voerde Mr.X een erg vreemde stelling aan: Vanuit Hand.1:26 stelde hij dat Matthias "werd gerekend (geteld) onder de elfen, maar NIET MET DE TWAALVEN" (P.15, met door hemzelf aangegeven accentuering). Maar hij voegde tussen haakjes het woord "geteld" toe, om de indruk te vestigen dat Matthias werd geteld als één van de elfen, niet van de twaalven! Wat een verdraaien van een overigens duidelijke passage! Het is zo klaar als de dag dat de elfen een twaalfde apostel aanstelden, niet een elfde. Zij brachten het aantal van elf weer terug tot twaalf. Op Pinksteren stond Petrus op "met de elfen" en zoals we op de lagere school geleerd hebben, één man toegevoegd aan elf, maakt twaalf mannen. Hand.1:26 vermeldt dat Matthias werd gekozen "tot de elfen".

"Hand.1:26: En zij wierpen hun loten; en het lot viel op Matthias, en hij werd met gemene toestemming tot de elf apostelen gekozen".

In het licht van het Woord van God is de zaak van Mr.X tegen Petrus en de elfen een meesterstuk van verward denken, een blinde afwijzing om datgene aan te nemen wat God zo duidelijk over dit onderwerp heeft gezegd. Laat ons Bereërs zijn, en onderzoeken.

DE FEITEN IN DE ZAAK

God's keuze voor de plaats van Judas, zei Mr.X, was Paulus, en de apostelen en discipelen handelden in het vlees bij de aanstelling van Matthias. Maar het verslag wat de Schrift geeft, wijst duidelijk aan dat:

1-Van de elf apostelen en de discipelen, na de hemelvaart van Christus, wordt gezegd: "*Deze allen waren eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken....*". (Hand.1:14).

2-Het was "*in dezelve dagen*" van voortdurend ernstig gebed, dat Petrus opstond om zich te richten tot de discipelen. (Hand.1:15).

3-Petrus zijn toehoorders eraan herinnerde, dat "de Heilige Geest, bij monde van David" had gezegd betreffende Judas: "...Zijn woonstede worde woest..", en: *Een ander neme zijn opziensambt*" (Hand.1:16,20; vergelijk Ps.109:8).

4-Onze Heer had beloofd dat de apostelen, als een lichaam van twaalf mannen, zouden zitten op twaalf tronen in Zijn koninkrijk. (Matth.19:28).

5-De vestiging van het koninkrijk zou weldra worden aangeboden, en dat er twaalf mannen klaar moesten staan om plaats te nemen op de twaalf tronen, met Christus (Hand.3:19-21).

6-Aan de apostelen officieel gezag was gegeven om te handelen tijdens Christus zijn afwezigheid (Matt.18:18-19).

7-Alle kandidaten, voor de plaats van Judas, mannen moesten zijn die "*al den tijd*" in het gevolg van Christus en de twaalven waren geweest gedurende Christus zijn bediening op aarde, van de eerste dag van Zijn bediening, tot de laatste (Hand.1:21,22). Dit werd gebaseerd op de woorden van de belofte van onze Heer: "*gij, die Mij gevolgd zijt*" (Matt.19:28) en "*gij zijt degenen, die met Mij steeds gebleven zijt*" Luk.22:28,29).

8-Zelfs de twee die aldus gekwalificeerd waren werden in gebed tot de Heer geleid. (Hand.1:24).

9-De eindbeslissing werd, door het lot te werpen, volkomen aan de Heer gelaten, (Hand.1:24).

10-"*en het lot viel op Matthias... hij werd met gemene toestemming tot de elf apostelen gekozen. ... En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest*" (Hand.1:26; 2:4).

WAARHEID GEWELD AANGEDAAN

Onze broeder veroordeelde de elven voor hun aanwijzing van Matthias op basis van de instructies van onze Heer, in Hand.1:4, om te "*verwachten de belofte des Vaders*": de komst van de Heilige Geest. Zijn interpretatie van dit bevel echter wordt uitgedrukt in de volgende uitspraken, ook uit Brochure Nr.1 van zijn Studies in Handelingen (Iedere accentuering is de zijne): "De apostelen moesten in Jeruzalem "blijven", en NIETS DOEN, dan WACHTEN op de belofte van de Heilige Geest" (P.5).

"...zij moesten WACHTEN. Zij mochten zich niet roeren (P.5).

"...de discipelen moesten op de Heilige Geest WACHTEN, om hen instructies te geven voor het uitvoeren van het programma voor de Gemeente" (P.12).

"Jezus zei, WACHT op de Heilige Geest om u te leiden" (P.17).

In het licht van het Bijbels verslag was Mr.X hier ver verwijderd van de basis. Onze Heer zei niet tot de discipelen om "niets te doen dan te wachten", zelfs hun gezamenlijke gebeden zouden dan ongehoorzaamheid geweest zijn. Ook heeft Hij hen niet verteld dat zij "moesten wachten tot de Heilige Geest hen instructies zou geven", nog minder "om hen instructies te geven voor het uitvoeren van het programma voor de Gemeente". Dit alles werd door onze broeder aan het verslag toegevoegd. Om te onderzoeken wat deze passage te zeggen heeft, keren we terug naar Hand.1:4:

"Hand.1:4: En als Hij met hen vergaderd was, beval Hij hun, dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten de belofte des Vaders,"

Dit stemt overeen met het verslag in Luk.24:49:

“Lukas 24:49:..... maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte”.

Dit is duidelijk genoeg. De elven moesten wachten op de komst van de Heilige Geest voordat zij uit Jeruzalem vertrokken. Dit is heel wat anders dan wachten en niets doen, dat is een gedachte die door Mr.X in deze passage is ingevoegd vanwege zijn besluit om Paulus één van de twaalven te maken, en aan het unieke karakter van zijn apostelschap af te doen.

GEHOORZAAM AAN DE SCHRIFTEN

Om de aanwijzing, van de opvolger van Judas, één van de "wilde ideeën" van Petrus te noemen schijnt deze schrijver erger toe dan een blunder, speciaal in het licht van het feit dat Mr.X zelf toegeeft dat de Schriften tevoren hadden verklaard dat een ander, Judas zijn "opziensambt" zou nemen (Hand.1:20; vergelijk Ps.109:8).

Maar om Petrus te belasten als "heftig" en "ongeduldig" en met het "bewerkstelligen van de aanstelling van Matthias", is nog erger, het is laster voegen bij belediging.

In het hele verslag van de aanstelling van Matthias is er niet de minste aanwijzing van ongeduld van de zijde van Petrus of van iets "bewerkstelligen". Onze Heer, met Zijn hemelvaart in zicht, had Petrus aangewezen als het hoofd van de apostelen en de Messiaanse Gemeente (Matt.16:19; vergelijk Matt.18:18,19). Het was dus terecht dat hij de leiding had genomen in deze zaak.

EEN IN GEBED GEHULDE HANDELING

Op bladzijde 14 van zijn boekje stelde Mr.X: "Zij hadden hierover moeten bidden VOORDAT zij hun keuze bekend maakten" (accentuering door Mr.X). Reeds in eerdere mededelingen wekte hij de indruk dat de elven, handelend in het vlees, eigenlijk twee mannen kozen en toen God vroegen om hetgeen zij gedaan hadden, te bevestigen. Maar niets is minder waar.

Zoals we reeds gezien hebben in Hand.1:13-14, waren de discipelen, sedert de hemelvaart van onze Heer, ".....eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken" en het was "in dezelve dagen", dat Petrus opstond om de zaak van de opvolging van Judas aan de orde te stellen. Verder is het, in het licht van de strikte vereisten voor een plaats onder de twaalven zeer twijfelachtig dat er meer dan twee voor in aanmerking zouden zijn geweest, want degene die gekozen zou worden:

“Hand.1:21-22: 21 Het is dan nodig, dat van de mannen, die met ons omgegaan hebben al den tijd, in welken de Heere Jezus onder ons in gegaan en uitgegaan is, 22 Beginnende van den doop van Johannes, tot den dag toe, in welken Hij van ons opgenomen is, een derzelve met ons getuige worde van Zijn opstanding”.

Dus moest elke kandidaat de Heer en Zijn apostelen gevolgd zijn al de tijd vanaf de eerste dag van Zijn bediening tot de laatste. Hoe velen, dunkt u, konden daaraan voldoen?

Maar zelfs nadat het aantal verkleind was tot twee mannen, steunden de apostelen "niet op eigen verstand", maar baden opnieuw, en smeekten de Heer:

"Hand.1:24:..... wijs van deze twee een aan, dien Gij uitverkoren hebt"

En om zich geheel te bewaren voor eigenwillig handelen in deze zaak wierpen zij het lot, de uitkomst in gebed aan de Heer overlatende.

Hoe onjuist dan van Mr.X om aan de ene kant beschuldigingen van eigen wil te uiten, en aan de andere kant van gelukspel, en dat tegenover mannen die, overeenkomstig het verslag, alle maatregelen namen tegen het doen van hun eigen wil en onder gebed het lot wierpen om er zeker van te zijn dat de keuze van God zou zijn.

HET WERPEN VAN HET LOT

Telkens weer heeft Mr.X minachtend gesproken over de apostelen, die gokkend het lot wierpen, en de zaak aan het geluk overlieten. Wat hij niet zei, is, dat het in zo'n geval Schriftuurlijk en passend was om het lot te werpen.

Vele eeuwen tevoren had God gezegd dat het land Kanaän door het lot zou moeten worden verdeeld (Num.26:55), en het boek Jozua beschrijft hoe dat geschiedde. Het was een bekende Oud Testamentische methode om zeker te zijn van Gods wil in zulk soort zaken, en het was verre van het hedendaagse gokken waarmee mensen hun "geluk" beproeven. Spr.16:33 stelt duidelijk:

"Spr.16:33: Het lot wordt in den schoot geworpen; maar het gehele beleid daarvan is van den HEERE".

Hier moeten we ons ernstig afvragen: Wie zou, bij het open en eerlijk lezen van het verslag aangaande de aanwijzing van Matthias, deze gebeurtenis associëren met "gokken" of een "kansspel? Wij kunnen ons niet voorstellen dat gokkers bidden dat de Heer Zijn weg zal vinden, voordat zij hun loten werpen. Maar klaarblijkelijk las Mr.X dit verslag niet open en eerlijk. Hij nam voortdurend zijn standpunt in tegen het uitgesproken apostelschap van Paulus. Hij moest, dat voelde hij, Paulus maken tot één van de twaalven, die werkten onder de zogenaamde "grote opdracht" en, jammer genoeg, bracht dit met zich mee het in diskrediet brengen van zowel Paulus als de apostelen der besnijdenis.

In het licht van Mr.X zijn valse beschuldigingen tegen Paulus en de twaalven, is het niet vreemd dat hij in het openbaar valse beschuldigingen deed tegen hen die Paulus zijn boodschap van de "verborgenheid" voorstaan.

WAAROM PAULUS NIET ÉÉN VAN DE TWAALVEN GEWEEST KAN ZIJN

Mr.X gaf toe - met welk gezag? - dat "Paulus, overal waar hij heenging, zijn positie als één van de twaalven, moest verdedigen" en zichzelf moest verdedigen tegen de tenlastelegging dat Matthias de ware apostel was". Hij verklaarde dat "Petrus zijn ongeduld de oorzaak was van de fout, die Paulus later zoveel verdriet bezorgde". Hij bracht geen enkele ondersteuning vanuit de Schrift te berde om dat te bewijzen, maar als er één ding zeker is, met inachtneming

van de Schrift, dan is dat het feit, dat Paulus NIET één van de twaalven kon zijn. Hij was, in geen enkel geval, verkiesbaar voor deze positie. Enkele redenen hiervoor zijn de volgende:

1. Paulus werd niet eerder gered, dan enige tijd na Pinksteren, dus kon hij niet zijn aangewezen als de opvolger van Judas in de tijd vóór Pinksteren en het aanbod van het koninkrijk (zie Hand.2:14).

2. Als zijn aanstelling, als apostel onder de twaalven, zou zijn uitgesteld, zou hij niettemin niet verkiesbaar zijn geweest. Hij was Christus helemaal "niet gevolgd" vanaf het begin, nog minder was hij met Hem en Zijn apostelen "in en uit gegaan" vanaf de eerste dag van Zijn bediening tot de laatste (zie Matt.19:28; Hand.1:20; 1Cor.15:8).

3. Matthias "*hij werd met gemene toestemming tot de elf apostelen gekozen...En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest*" (Hand.1:26; 2:4). Dit is al bewijs genoeg dat Matthias, niet Paulus, God's keuze was voor de plaats van Judas. Indien de apostelen buiten de wil van God waren geweest bij de aanwijzing van Matthias, zouden we er zeker van zijn, dat niemand van hen met de Geest vervuld zou zijn geweest, en als Matthias de verkeerde man voor deze belangrijke plaats was geweest, zou hij zeker niet met de Geest zijn vervuld. Maar het Bijbels verslag verklaart, in tegenstelling met de verwarde redeneringen van Mr.X, dat "zij allen vervuld werden met de Heilige Geest".

4. Paulus werd opgewekt voor een speciale bediening, onderscheiden en apart van die van de twaalven (Zie Hand.20-24; Gal.1:11,12,17-19; 2:2,7-9; Rom.11:13; 15:15,16; Eph.3:1-3).

5. Paulus verwijst steeds naar de twaalven als een aparte groep apostelen, zoals in 1Kor.15:5-8, waar hij verklaart:

"1Kor.15:5-8: 5 En dat Hij is van Cefas gezien, daarna van de twaalven. 6 Daarna is Hij gezien van meer dan vijfhonderd broeders op eenmaal, van welken het meren deel nog over is, en sommigen ook zijn ontslapen. 7 Daarna is Hij gezien van Jakobus, daarna van al de apostelen. 8 En ten laatste van allen is Hij ook van mij, als van een ontijdig geborene, gezien. (Christus) werd gezien...door de twaalven...En het allerlaatst is Hij ook door mij, als een ontijdig geborene, gezien".

Bovendien is deze geïnspireerde verwijzing, naar de twaalf apostelen tussen opstanding en hemelvaart van Christus, een verder bewijs dat God Matthias beschouwde als één van de twaalven, zelfs vóór zijn officiële aanwijzing in Hand.1. Klaarblijkelijk was hij samen met de apostelen toen de opgestane Christus aan hen verscheen (Hand.1:20-23).

Paulus kan dan ook niet rechtmatig beschouwd worden als één **van** de twaalven. Evenmin kan hij worden beschouwd als één **met** de twaalven, zoals zovelen hem zien. Als elf apostelen te weinig geweest zouden zijn voor de twaalf toegewezen tronen, evenzo zouden dertien teveel geweest zijn. God had klaarblijkelijk een zeer speciale reden om Paulus later op te roepen.

VERWARRING ERGER GEWORDEN

Mr.X zei, met verwijzing naar de dagen vóór Pinksteren: "Zij wisten nog niet af van de Gemeente. Dat was nog een verborgenheid, niet eerder geopenbaard dan nadat de Heilige Geest kwam" en "de discipelen moesten WACHTEN op de Heilige Geest om hen instructies

te geven voor het uitdragen van het programma voor de Gemeente", met accentuering door Mr.X. Dit is inderdaad vreemd, want als zij onderwezen moesten worden omtrent de Gemeente, het Lichaam van Christus, op Pinksteren, hoe kan het dan, dat zij begonnen met het koninkrijk aan te bieden, na Pinksteren? (Hand.2:29-31; 3:19-21). Was het niet vanwege Israël's afwijzing van het koninkrijk dat God begon met het formeren van "het Lichaam van Christus", met de hemelse positie en de roeping?

Mr.X. verklaarde: "Hoe blij mogen wij zijn dat de discipelen op die plaats waren, waar zij de Heilige Geest konden ontvangen!" Maar, zo vragen wij ons af, wat is het verschil als zij niet de onderwijzing van de Geest ontvingen omtrent het Lichaam, en in plaats daarvan het koninkrijk proclameerden?

En als deze apostelen der besnijdenis de verborgenheid van het Lichaam van Christus, de Gemeente van vandaag, moesten leren op Pinksteren, hoe kon Paulus dan later verklaren:

"Ef.3:1-2: 1 Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt. 2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid...."

"Ef.3:8-9: 8 Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus, 9 En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus;

"Rom.16:25: Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar mijn Evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest;

Indien, zoals Mr.X. toegeeft, de heidenen op Pinksteren niet werden aangesproken, hoe konden dan de twaalf apostelen de waarheid hebben kunnen verkondigen van het "samengestelde lichaam", bestaande uit Joodse en Heidense gelovigen, gedoopt in één lichaam? (1Cor.12:13).

Nu leerde Mr.X. dat: "Pinksteren eens voor altijd voor de Gemeente was" en dat toen, en later nooit meer, gelovigen werden gedoopt in het Lichaam van Christus. In deze brochure Nr.2 over Handelingen, verklaart hij: "Deze uitstorting van de Geest op Pinksteren is de ENE DOOP uit Eph.4". (accentuering van hem).

Is het dan niet vreemd, dat in hetzelfde boekje, in een passage waarin hij 1Kor.12:13 citeert, hij de woorden "hetzij Joden, hetzij Grieken" weglaat, want bij Pinksteren, waarvan hij zegt dat de doop in één lichaam "eens voor altijd" plaats vond, waren heidenen niet opgenomen (Zie Hand.2:5,14,22,36), zoals wel in 1Kor.12:13.

En verder nog, als de Heilige Geest op Pinksteren aan de twaalfen de verborgenheid van het Lichaam van Christus en de bedeling van der genade Gods had geopenbaard, hoe kon dan Petrus zijn bekeringsgezinde toehoorders bevelen:

"Hand.2:38: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden;"

Het antwoord is, dat de verborgenheid niet werd geopenbaard op Pinksteren, en dat de twaalven werkten onder de koninkrijksopdracht, die luidde:

"Mark.16:16: Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden;"

Maar de verwarring wordt nog erger als Mr.X vasthoudt dat Paulus één van de twaalven was, niettemin erkennende dat aan de twaalven in het koninkrijk, twaalf tronen beloofd werden, en zij op Pinksteren een koninkrijks boodschap predikten! Hoe ongehoord, om Paulus, de apostel der heidenen, te laten regeren met de twaalven over de twaalf stammen van Israel! En het heeft geen zin er verder op in te gaan, want in dit verband schreef Mr.X: "In de Gemeente zijn geen apostelen. Deze behoren tot het koninkrijk".

Deze laatste stelling is bijna ongelooflijk van iemand die reeds lang vertrouwd is met passages als de volgende:

"1Kor.12:28: En God heeft er sommigen in de Gemeente gesteld, ten eerste apostelen,"

"Ef.4:11-12: 11 En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen.....tot opbouwning des lichaams van Christus"

Toch zegt Mr.X: "In de Gemeente zijn er geen apostelen. Deze behoren tot het Koninkrijk." God zegt: Hij stelde ten eerste * apostelen in de Gemeente. Wie heeft gelijk, God of Mr.X?

Het is zeker dat onze broeder weet dat Paulus zich telkens tot de lokale gemeenten richt als "een apostel van Jezus Christus". Maar zulke verwarringen zijn gebruikelijk bij degenen die opstaan tegen enig gedeelte van het Woord van God, vervolgens proberen ze dit dan weg te verklaren.

Stellingen zoals bovenstaande kunnen slechts worden toegerekend aan de blinde beslissing van Mr.X om Paulus tot één van de twaalf koninkrijk-apostelen te maken en aldus het bijzondere karakter van zijn apostelschap te verdoezelen, zoals dat ook vaak het geval is in de gemeenten van onze dagen. Het lijkt wel of hij eenvoudigweg zijn ogen sloot, zelfs voor de duidelijkste Schriftplaatsen die deze theorie tegenspraken.

Nogmaals, als onze broeder stelde dat "de discipelen moesten WACHTEN op de Heilige Geest om hen instructies te geven teneinde het programma voor de Gemeente uit te dragen", waarom betreurde hij dan "de tegenwoordige snelle verbreiding van de Pinksterbeweging", waarnaar hij verwijst? Eén van de voornaamste resultaten van de komst van de Heilige Geest was de gave van het spreken in tongen en andere wondertekenen.

* Onder dezen waren Paulus, Barnabas (Hand.14:4,14), Silas en Timotheus (1Thess.1:1; 2:6); de laatste drie klaarblijkelijk in tweede zin, als "gezondenen" van Christus.

Als nu de Heilige Geest gekomen is, op Pinksteren, om instructies te geven voor het uitdragen van het programma voor de Gemeente van deze bedeling, waar Mr.X het voor hield, wat is er dan verkeerd met de Pinksterbeweging of met de doop voor de vergeving van zonde? Zou onze broeder niet meer consequent geweest zijn als hij zich had verbonden met de Pinksterbeweging (die de Pinkstertekenen trachten te herstellen) of met de Campbelllieten, de

zogenaamde "Kerk van Christus", (die staan op waterdoop tot redding)? Maar dan zouden deze twee kerkgenootschappen ook verdeeld zijn - omdat geen van hen Paulus zijn bijzondere apostelschap en bediening erkennen!

Onder verwijzing naar de bediening van de apostelen onder de opdracht van onze Heer in Matt.10:5-7, schreef onze broeder: "Maar dit aanbod van het Koninkrijk werd niet geaccepteerd en daarom, in plaats van te zitten op de Troon van David, werd Hij door het volk afgewezen en naar het kruis gezonden..."

Maar waar vinden we ook maar één enkel aanbod van het koninkrijk vóór het kruis of een heenwijzing dat vanwege Israël's verwerping van het koninkrijk, onze Heer "ten gevolge daarvan naar het kruis ging? Hoe kon Hij de vestiging van het koninkrijk aanbieden voordat Hij naar het kruis ging? Er zijn reeksen teksten in de Schrift die bewijzen dat Christus zijn koninkrijks Heerlijkheid zou "volgen" op Zijn lijden (Luk.24:26; 1Petr.1:11; etc.). Dit is de reden waarom we zelfs niet één aanbod vinden van het koninkrijk tot Pinksteren.

Mr.X ontkende niet dat in de eerste hoofdstukken van het boek Handelingen de twaalfen "nog de boodschap van het Koninkrijk predikten", maar let op zijn verklaring hiervan:

"De onstuimige, ongeduldige Petrus," zei hij, kon niet wachten op de Geest om hem te leiden, omdat "hij nog dacht over het stichten van het Koninkrijk..." "Dit was uitgesteld geworden"* zei hij, "maar Petrus kon met dat idee niet leven".

Aldus, volgens Mr.X, proclameerden Petrus en de elfen het koninkrijk in de kracht van het vlees - een koninkrijk dat reeds was uitgesteld! Wij kijken naar Hand.2:4 en zeggen, wat een verwarring! Dit alles overtuigt ons temeer, dat de Gemeente van vandaag, het Lichaam van Christus, haar historisch begin pas later kreeg, met de opwekking van Paulus, die andere apostel.

Als onze opposanten dit maar wilden inzien, want het is inderdaad zo eenvoudig. Maar Satan haat deze waarheid, en hij die "het verstand van hen die niet geloven, verblindt", doet ook zijn best om diegenen te verwarren, die in Christus geloven.

Wat lezen we hierover nu werkelijk in de zogenaamde "Grote Opdracht" en het verslag van Pinksteren? Lezen we één woord over "het evangelie der genade Gods", of de redding van de heidenen door Israël's val, of over het samengevoegde Lichaam, de Gemeente van vandaag? Geen woord. We lezen eerder over bekering en doop tot vergeving van zonden, over wonderlijke tekenen en over Christus als Koning (Zie Matt.28:18-20; Mark.16:15-18; Luk.24:47; Hand.1-3).

Eerst met Paulus leren we van redding uit genade, door geloof, "zonder de werken der wet" (Rom.3:12-28), of van redding van de heidenen door de val van Israël (Rom.11:11), of van "de Gemeente, welke is Zijn (Christus') Lichaam" (Eph.1:22,23). De twaalf apostelen vertegenwoordigden aldus Israël, met haar twaalf stammen, terwijl Paulus het Ene Lichaam vertegenwoordigde.

Het vraagt niet veel onderzoek om te leren dat het Messiaanse koninkrijk in Oud Testamentische tijden werd geprofeteerd, en verkondigd als zijnde "nabij gekomen" gedurende de aardse bediening van onze Heer, en aangeboden toen de Heilige Geest kwam op Pinksteren.

Hoe kan dan de Gemeente, het Lichaam van Christus, begonnen zijn op Pinksteren, als het eerste aanbod van het koninkrijk niet eerder werd gedaan dan in Hand.3? Mr.X zei dat Petrus "het idee niet kon accepteren", dat het koninkrijk reeds vóór Pinksteren was uitgesteld. Eigenlijk had Petrus gelijk en was Mr.X verkeerd.

* Hoe kon het koninkrijk uitgesteld zijn vóór Pinksteren, als op Pinksteren Petrus verklaarde dat Christus was opgewekt uit de dood, "om te zitten op de troon van David" (Hand.2:29-32), en kort daarna Zijn terugkeer aankondigde om te regeren (Hand.3:19-21)?

Het koninkrijk was niet uitgesteld, en zou niet worden uitgesteld, dan nadat het gebed van onze Heer aan het kruis (Luk.23:34) zou worden verhoord en aan Israël een tweede kans werd gegeven, op Pinksteren, om zich als volk te bekeren.

“Luk 23:34: En Jezus zeide: Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doe....”

Dit is de reden waarom de Geest-ervulde Petrus zei:

“Hand.2:38: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden;.....”

En beloofde, dat, als zij zich als volk zouden beteren en bekeren, het volgende zou geschieden:

“Hand.3:19-20: opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, 20 En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is;

Het was Mr.X die de inhoud van de Schrift, namelijk het getuigenis van het specifieke karakter van Paulus zijn plaats als "de apostel der Heidenen" en van de tegenwoordige bedeling van God's genade (Ef.3:1-3), niet kon of niet wilde accepteren.

Voor sommige van onze lezers zal dit wellicht een onbeduidende zaak schijnen. In werkelijkheid is het van doorslaggevend en vitaal belang.

Mr.X hield, vreemd genoeg, vast aan de brieven van Paulus bij het verkondigen van redding uit genade en door het geloof. Maar hij beweerde ook dat we dienen te werken onder de zogenaamde "Grote Opdracht" en dat de aanwijzingen voor het programma voor de Gemeente van vandaag gegeven werden door de Heilige Geest op Pinksteren. Maar tot welke conclusie kan een verstandig, ongered, mens komen als hij de verschillende weergaven van de "grote opdracht" leest, en de geschiedenis van Pinksteren? Hij mag wel concluderen: Mr.X zegt dat redding alleen is uit genade en door geloof, maar de "grote opdracht" zegt: *"Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden"* (Markus 16:16). En Petrus, werkend onder de "grote opdracht" zei: *"Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden"* (Hand.2:38).. En hoe zouden Mr.X of zijn volgelingen de Zevende Dag Adventisten kunnen antwoorden in het licht van Matt.28:20, of de Pinkstermensen in het licht van Mark.16:17-18, of de Campbellieten in het licht van Mark.16:16 en Hand.2:38, of andere onzuivere groepen, in het licht van andere gedeelten van de "grote opdracht"; de grote opdracht is een boodschap die er eens was, maar in de huidige bedeling niet van kracht is?

De verwarring van Mr.X in deze zaken is inderdaad diepgaand, maar is ook typerend voor de verwarring die bestaat in de rijen van allen die het bijzondere karakter van Paulus zijn apostelschap en bediening ontkennen en blijven praten over het: "gehoorzamen aan de grote opdracht".

In het geval van onze broeder zijn we bang dat de blindheid opzettelijk was, want hij belasterde en miskende hen in het openbaar, die staan voor de grote Paulinische openbaring, hij beschuldigde hen onterecht van dwaalleer. Terwijl hij schreef over "Paulus zijn vasthoudendheid om zijn eigen weg te gaan" was hij het juist die zijn eigen weg ging in deze zaak. Misschien had hij één van zijn uitspraken over Paulus op zichzelf kunnen toepassen: "Hoe verschrikkelijk is de zonde der ongehoorzaamheid! Hoe dit een mens verblindt en zijn verstand en oordeel verdraait!".

God weet dat wij nimmer ook de minste wrok tegen deze man van God in ons hart hebben toegelaten, een man die zo werd gebruikt om velen met het Woord te bereiken, zij het ook soms niet recht gesneden. Wij hebben het bovenstaande alleen gepubliceerd opdat onze lezers duidelijk mogen zien wat een verwarring er ontstaat door ontkenning van de belangrijke Bijbelse waarheid dat Paulus onze apostel is en de apostel van de huidige bedeling der genade Gods. Het onszelf plaatsen onder de boodschap die gegeven werd aan de twaalven betekent werken onder de verkeerde opdracht.

Welk een geestelijke kracht zou de Gemeente kunnen uitoefenen als zij Christus zou kennen zoals Hij door Paulus wordt verkondigd in zijn boodschap van genade! Veel verwarring zou worden opgelost, veel verdeeldheid zou verdwijnen! Welk een verfrissende geestelijke opwekking zou dat met zich meebrengen! Dat is het wat de Gemeente, en onze arme wereld, vandaag de dag nodig heeft. Hoe lang zullen de fundamentalistische leiders God's waarheid weerstaan? Hoe lang zullen zij doorgaan met het werken onder de verkeerde opdracht; een opdracht die geen van hen, ten volle, of getrouw, kan uitvoeren?

HOOFDSTUK 10

BEROEMDE PAULUS ZICH? ZIJN VERDEDIGING VAN ZIJN APOSTELSCHAP

In het eerste hoofdstuk van dit boek behandelden we de vraag: Besteden we niet teveel aandacht aan Paulus? Laat ons in dit hoofdstuk de volgende vraag beschouwen: Vond Paulus zichzelf niet te belangrijk?

De meeste mensen denken dat Paulus, in meer of mindere mate, dezelfde opdracht had als Petrus, Jakobus, Johannes en de rest van de apostelen van de Heer. Zij voelen, terecht, dat de twaalven en Paulus, allen door Christus Zelf aangestelde apostelen waren, uitgezonden om van Hem te getuigen. Zoals we gezien hebben, beschouwen sommigen Paulus als één van de twaalven, dus als de keuze van God voor de opvolging van Judas.

Maar hier komt Paulus en ontkent het meeste hiervan. Inderdaad komt het persoonlijk element in zijn brieven sterk naar voren. Hij verwijst met name naar zichzelf, zo'n dertig keer in deze weinige brieven, en door het persoonlijk voornaamwoord enige honderden malen.

Hier is Paulus, en spreekt telkens van "mijn evangelie". In Rom.2:16 zegt hij:

"In den dag wanneer God de verborgene dingen der mensen zal oordelen door Jezus Christus, naar mijn Evangelie".

In Rom.16:25 begint hij een zegening met de woorden: "...Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar mijn Evangelie..." En in 2Tim.2:8 zegt hij, " *Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit den zede Davids, naar mijn Evangelie*".

En hier komt Paulus met een verwijzing naar "*het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is*" (Gal.1:11) en "*.. het Evangelie....., dat ik predik*" (Gal.2:2). En zulke uitdrukkingen vindt men door al zijn brieven heen.

Hij gaat inderdaad nog verder dan dit, want hij is de enige van al de apostelen, die de woorden spreekt: "*zijt mijn navolgers*". Tweemaal bemoedigt hij de Korinthiërs: "*Weest mijn navolgers*" (resp. 1Kor.4:16 en 11:1), en tot de Filippensen zegt hij:

"Fil.3:17: Weest mede mijn navolgers, broeders, en merkt op degenen, die alzo wandelen, gelijk gij ons tot een voorbeeld hebt.

Met dit soort uitdrukkingen raakt men vertrouwd in Paulus zijn brieven.

Maar ook dit is niet alles, want in 2Kor.11:5 verklaart hij:

"Want ik acht, dat ik nergens minder in ben geweest dan de uitnemendste apostelen".

Had Paulus het recht om zijn eigen bediening zo aan te bevelen en te onderscheiden van die van de twaalven? Het is zeker dat degenen die beweren dat Paulus en de twaalven allen dezelfde boodschap brachten hiervoor nimmer een afdoende verklaring hebben gegeven.

Maar als we de brief aan de Galaten bekijken, komen Paulus zijn overtuigingen, en de leer van de Heilige Geest betreffende het unieke van zijn plaats, nog meer naar voren. Hier wijdt hij bijna twee hoofdstukken aan de verdediging van zijn apostelschap, dat klaarblijkelijk in twijfel getrokken werd. In deze twee hoofdstukken schijnt het wel of hij de apostelen in Jeruzalem geringschat en zijn eigen apostelschap verhoogt. In het elfde en twaalfde vers van het eerste hoofdstuk verzekert hij de Galaten dat hij zijn boodschap niet van de twaalven of uit enige menselijke bron heeft ontvangen, maar door directe openbaring van de verheerlijkte Heer Zelf.

Inderdaad verklaart hij in Gal.2:2-5: *En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik onder de heidenen...*" en vervolgt, dat, toen ze in Jeruzalem waren Titus niet werd genoodzaakt zicht te laren besnijden. Ook zegt Paulus dat hij (en Barnabas) "...geen uur zijn geweken", opdat zijn "evangelie der genade Gods" ongebroken door zou gaan onder de heidense gelovigen te Antiochië. In Gal.2:6 verwijst hij naar Jakobus, Petrus en Johannes (in deze volgorde) als "...van degenen, die geacht waren, wat te zijn" en vervolgt in hetzelfde vers:

"...(zij) hebben mij niets toegebracht".

"Gal.2:6-9: 6 En van degenen, die geacht waren, wat te zijn, hoedanigen zij eertijds waren, verschilt mij niet; God neemt den persoon des mensen niet aan; want die geacht waren, hebben mij niets toegebracht. 7 Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie

der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis; 8 (Want Die in Petrus krachtelijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis, Die wrocht ook krachtelijk in mij onder de heidenen); 9 En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan; Maar daarentegen, toen zij zagen, dat aan mij het Evangelie van de onbesnedenen toevertrouwd was, zoals aan Petrus dat van de besnijdenis”.

Let op wat hier gebeurde. De twaalf apostelen, die oorspronkelijk tot "de gehele wereld" en tot "alle volkeren" waren gezonden, stemmen er in toe dat hun eigen bediening voortaan alleen gericht zal zijn op de besnijdenis! Aan Paulus was het Evangelie der voorhuid toebetrouwd. Paulus zegt tegen de Romeinen, niet uit trots, maar door de inspiratie van de Heilige Geest:

"Rom.11:13:voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk”.

En hij toonde deze autoriteit in Antiochië, waar Petrus zich niet aan de afspraak hield die, onder de leiding van de Heilige Geest, gemaakt was op het convent te Jeruzalem. Lees zijn woorden in Gal.2:11,14:

"Gal.2:11: En toen Petrus te Antiochie gekomen was, wederstond ik hem in het aangezicht, omdat hij te bestraffen was”.

"Gal.2:14: Maar als ik zag, dat zij niet recht wandelden naar de waarheid van het Evangelie, zeide ik tot Petrus in aller tegenwoordigheid: Indien gij, die een Jood zijt, naar heidense wijze leeft, en niet naar Joodse wijze, waarom noodzaakt gij de heidenen naar de Joodse wijze te leven?

En dit werd gepubliceerd in een brief aan "de gemeenten van Galatië". Hier zouden we bijna Paulus een halt willen toeroepen, en hem zeggen: "Ben jij je plaats vergeten? Realiseer je dat je een publiek schandaal veroorzaakt betreffende de leider van de twaalf apostelen? Zou je niet overwegen dat hij reeds een apostel was vóór jou, en dat jij nog maar pas tot deze positie bent aangewezen? Ben je vergeten dat de Heer Zelf aan Petrus de sleutels van het koninkrijk gaf en dat duizenden zielen gered zijn geworden door zijn bediening?" Dit moet moeilijk te verstaan zijn, als we niet op de hoogte zijn van "de verborgenheid".

Maar zelfs is dit nog niet alles. Eén van Paulus zijn sterkste argumenten in verband hiermee wordt gevonden in Gal.1:8, waar hij zegt:

"Gal.1:8: Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”.

En hij meent streng te moeten zijn, want in het volgende vers herhaalt hij de klemtoon:

"Gal.1:9: Gelijk wij te voren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt”.

Zo spreekt Paulus een vloek uit over een ieder die tot deze heidenen een ander evangelie zou verkondigen dan het evangelie hij tot hen gepredikte. Wanneer dit wordt beschouwd in het

licht van Gal.2:7, wordt de ernst van deze vloek gezien, want "het evangelie van de besnijdenis" was zeker niet hetzelfde als "het evangelie van de voorhuid".

Hoe zullen wij dit alles uitleggen?

Veronderstel eens dat ik, de auteur van dit boek, zou beginnen met te spreken over "mijn evangelie"! Zou u mij niet terecht aanspreken wegens verheffen van mezelf boven andere dienaars van Christus en het prediken van een ander evangelie? U zou inderdaad gelijk hebben als u zou zeggen: "Als dit uw evangelie is, wens ik het niet te horen".

En stel dat ik tot mijn toehoorders zou zeggen: "Broeders, wordt mijn navolgers"! Zoudt u dan niet uitroepen: "Wat een verschrikkelijke verwandheid!"

ONTOEREIKENDE VERKLARINGEN

In het proberen om deze uitspraken van Paulus te verklaren zijn er die deze uitspraken weg zouden willen verklaren! Zij zijn het er over eens dat zijn term "mijn evangelie" eenvoudig betekent dat hij ook het evangelie predikte, en ontkennen dat zijn boodschap zich onderscheidt van die van de twaalven. Zij zeggen dat, wanneer hij anderen vertelde om hem te volgen, hij alleen bedoelde dat zij zijn hoofddoel in het leven zouden volgen. Zij beweren dat, toen hij naar Jeruzalem opging om zijn evangelie te delen met de twaalven, dit alleen was dat Paulus er zeker van zou zijn dat zij allen hetzelfde predikten. Maar dit alles is in tegenstelling met de duidelijke betekenis van zijn woorden.

Er zijn er die beweren dat Paulus kon zeggen "Wordt mijne navolgers" omdat hij het ware leven leidde, maar ook deze verklaring is zeker niet toereikend. Als de meest ernstige, godvrezende christen vandaag zou beginnen te zeggen: "Broeders, weest mijne navolgers en merk op hen die zo wandelen zoals gij ons tot voorbeeld hebt", zouden wij ons dan niet direct realiseren dat hij alle nederigheid en geestelijkheid verloren heeft. Is er enig mens zo betrouwbaar dat men hem in alles kan volgen? Had Paulus geen moeite met zijn oude natuur? (Zie Rom.7:18,21-24).

Hoe zullen we dan Paulus zijn schijnbare eigenroem verklaren, zijn vasthouden aan zijn onderscheiden bediening en boodschap, zijn schijnbare geringschatting van de andere apostelen om zijn eigen apostelschap te verheffen, zijn stelling dat zij hem, in het convent, niets hadden toe te brengen, maar hij eerder hen, zijn weigering om ruimte te geven aan de Hebreeuwse leiders, zelfs niet voor een uur, zijn openbare berisping van Petrus, zijn roep aan anderen om hem te volgen, zijn vloek op ieder die een ander evangelie zou durven te verkondigen dan dat hij tot hen gepredikt had? Hoe zullen wij dit alles verklaren? Het antwoord op deze kwestie, van de nadruk van Paulus op zijn eigen bediening, is de sleutel tot de gehele boodschap van genade.

DE HEERLIJKHEID VAN GOD'S GENADE

Wij moeten niet vergeten, dat dezelfde die in 2Kor.11:5 zegt:

"Want ik acht, dat ik nergens minder in ben geweest dan de uitnemendste apostelen."

ook zegt in 1Kor.15:9-10:

"9 Want ik ben de minste van de apostelen, die niet waardig ben een apostel genaamd te worden, daarom dat ik de Gemeente Gods vervolgd heb. 10 Doch door de genade Gods ben ik, dat ik ben;"

Het is in het laatste gedeelte van dit vers dat wij de oplossing vinden tot het hele probleem: *"door de genade Gods ben ik, dat ik ben"*.

In onmiddellijk verband met het "roemen" van Paulus hebben we zijn erkenning dat hijzelf niets is. In een andere passage noemt hij zichzelf "minder dan de minste van alle heiligen", maar in elk geval verheerlijkt hij God's genade voor hetgeen hij nu is.

Het heerlijke feit was dat God Saulus nam, de schuldige leider van de opstand tegen Christus, en hem tot de heraut en het levend voorbeeld van Zijn oneindige genade maakte. Als Paulus zijn eigen apostelschap verdedigt en verheft, doet hij dat niet voor de glorie van Paulus, maar voor de glorie van God, niet om zichzelf te verheffen, maar om de genade van God te verhogen. Voortdurend verbindt hij zijn apostelschap met de rijkdommen van Gods genade. Let aandachtig op de volgende voorbeelden hiervan:

"Rom.1:5: (Door Welken wij hebben ontvangen genade en het apostelschap,....."

"Rom.12:3: Want door de genade, die mij gegeven is,....."

"Rom.15:15-16: 15 Maar ik heb u eensdeels te stoutelijker geschreven, broeders, u als wederom dit indachtig makende, om de genade, die mij van God gegeven is; 16 Opdat ik een dienaar van Jezus Christus zij onder de heidenen,....."

"1Kor.15:9-10: 9 Want ik ben de minste van de apostelen, die niet waardig ben een apostel genaamd te worden, daarom dat ik de Gemeente Gods vervolgd heb. 10 Doch door de genade Gods ben ik, dat ik ben; en Zijn genade, die aan mij bewezen is, is niet ijdel geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods, Die met mij is".

"Gal.1:15-16: 15 Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, 16 Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelve door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen,....."

"Gal.2:9: En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan".

"Ef.3:8: Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus".

Ongetwijfeld is de merkwaardigste passage waarin Paulus zijn apostelschap verbindt met de genade van God is 1Tim.1:12-16:

"12 En ik dank Hem, Die mij bekrachtigd heeft, namelijk Christus Jezus, onzen Heere, dat Hij mij getrouw geacht heeft, mij in de bediening gesteld hebbende; 13 Die te voren een gods lasteraar was, en een vervolger, en een verdrukker; maar mij is barmhartigheid geschied,

dewijl ik het ontwetende gedaan heb in mijn ongelovigheid. 14 Doch de genade onzes Heeren is zeer overvloedig geweest, met geloof en liefde, die er is in Christus Jezus. 15 Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben. 16 Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwig en levend”.

We moeten niet vergeten Paulus zijn vorige positie te beschouwen als we zijn latere rol in God's programma bestuderen. We kunnen Paulus alleen begrijpen wanneer we eerst Saulus gezien hebben. In de zojuist aangehaalde passage verwondert hij zich erover, dat God hem in de bediening geplaatst heeft, hem, die tevoren "een godslasteraar, en een vervolger, en verdrukker" was geweest, en rekent zich zijn huidige positie slechts toe door te beseffen dat: "de genade van God zeer overvloedig is geweest".

Als Paulus zich hier de "voornaamste" noemt, bedoelt hij niet dat hij de ergste van de zondaars was, maar Paulus was, in de huidige bedeling, de "eerste" die zalig werd tot voorbeeld voor anderen.

De King James Bible vertaalt het aldus:

“1Tim.1:15: This is a faithful saying, and worthy of all acceptance, that Christ Jesus came into the world to save sinners; of whom I am **chief**”.

“CHIEF” wordt ook vertaald met “eerste”.

Laat ons het beeld eens historisch beschouwen. God had de goddeloze heidense volkeren opgegeven en had voor Zichzelf één volk gekozen, het Hebreeuwse volk, en nu, zie, dat volk staat tegen Hem op! En wie is de leider van de opstand? Het boek Handelingen beantwoordt dit, onmogelijk mis te verstaan. Het was niet de hogepriester, of het Sanhedrin. Het was Saulus van Tarsen die het initiatief nam in de vervolging die woedde tegen Christus.

“Hand.8:3: En Saulus verwoestte de Gemeente, gaande in de huizen; en trekkende mannen en vrouwen, leverde hen over in de gevangenis”.

“Hand.9:1-2: 1 En Saulus, blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren, ging tot de hogepriester, 2 En begeerde brieven van hem naar Damaskus, aan de synagogen, opdat, zo hij enigen, die van dien weg waren, vond, hij dezelve, beiden mannen en vrouwen, zou gebonden brengen naar Jeruzalem”.

En dit zijn nog maar twee plaatsen van de lange lijst van de Schriften die de intensiteit aangeven van Saulus zijn vijandschap tegen Christus en Zijn discipelen.

Er bestaat een neiging om Saulus te excuseren, omdat hij zegt: "Ik heb het onwetend gedaan, in ongelooft". Het is waar dat juist de felheid van zijn haat tegen Christus, het barmhartig hart van God bewoog om hem te redden, maar we moeten niet denken dat zijn onwetendheid te excuseren viel. Hij moest en had kunnen weten dat Jezus de Christus was, en juist in deze passage benadrukt de Heilige Geest, door Paulus zelf, de ontzettende rijkdommen van God's genade aan Saulus, de zondaar.

Zeker was het overvloedige genade die van deze man bezit nam, hem redde, en hem in de bediening stelde, en het was omdat Paulus zijn apostelschap de hoogste demonstratie van God's oneindige genade voor zondaars was, dat hij dit zo hevig verdedigde.

In deze zelfde passage zegt hij:

"1Tim.1:16: Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven".

De verworpen Heer toonde in Paulus, vooraf-schaduwend, alle lankmoedigheid. Paulus was het voorbeeld voor hen die voortaan in Christus zouden geloven tot eeuwig leven. Hij was zelfs het voorbeeld voor het volk Israel, dat ook moest leren dat "er geen onderscheid" is (Rom.3:22,23).

"Rom.3:22: Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid. 23 Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods".

Vele eeuwen geleden heeft de Kerk, in haar geheel, het zicht verloren op de bijzondere positie die Paulus inneemt in God's programma. Zij hebben hem "één van de twaalf apostelen" gemaakt, en daarbij heeft men niet gezien dat de twaalven, met betrekking tot het evangelie van het koninkrijk, gezonden waren tot opwekking van Israel en, als Israël hun Messias had aangenomen, tot de hele wereld. Echter heeft het Israël, als volk, hun Messias niet aangenomen. Paulus werd echter tot de hele wereld gezonden vanwege de verwerping van Christus, de val van Israel, en de genade van God.

Als gevolg daarvan, hebben menigten van gelovigen, zelfs in onze dagen, geen uitlegging voor Paulus zijn schijnbare eigenroem en zijn volstrekt onwetend voor wat betreft God's boodschap en programma voor vandaag de dag. Denk eens aan de verwarring die nog steeds bestaat betreffende de tekenen der tijden, het werk van de Heilige Geest, waterdoop en de terugkeer van Christus, alles zo nodeloos, als we zien op wat de Schrift duidelijk zeggen met betrekking tot het bijzondere karakter van Paulus zijn apostelschap en zijn boodschap. In het licht van de Schrift is het moeilijk voor ons te begrijpen hoe vooraanstaande fundamentalisten en leraars der Bijbelse bedelingen door kunnen gaan met te beweren dat er geen grondig verschil bestaat tussen de boodschap van Paulus en de boodschap van de twaalven.

Betwifel voor een ogenblik het bijzondere karakter van Paulus zijn bediening,, of plaats hem in dezelfde categorie met de twaalven, dan bezoedelt u de heerlijkheid van God's wonderbare genade en verdoezelt Zijn eeuwige bedoeling in Christus. Dit is de reden waarom Paulus het "waarmerk van zijn aanstelling" als het ware op tafel werpt, met de verklaring:

"Gal.1:11-12: 11ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens. 12 Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus".

Daarom zegt hij, door goddelijke inspiratie:

"Rom.11:13:voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk".

Laten wij er dan acht op geven en niet verwaarlozen wat God zo nadrukkelijk "bepaalt", of te verkleinen wat Hij verheft, zodat we Hem zouden grieven en Zijn zegeningen zouden verzaken. Laat ons liever van harte Zijn Woord ontvangen en de kracht ervaren die Paulus ervoer in zijn bediening voor Christus.

HOOFDSTUK 11

HET BEGIN VAN DE BEDIENING VAN PAULUS - EEN KWESTIE VAN BEDELINGEN

Enige aspecten, van het begin van de bediening van Paulus, hebben vele ernstige en ijverige Bijbelstudenten bezig gehouden.

Zij zien heel duidelijk waar zijn bediening toe leidt. Zij verblijden zich in zijn zuivere boodschap van genade. Zij begrijpen ten volle dat waterdoop en de Pinkstertekenen geen plaats meer hebben in het Lichaam van Christus, net zo min als besnijdenis en wet, maar zij staan verbaasd, om niet te zeggen enigszins teleurgesteld, te ontdekken dat besnijdenis, doop en wondertekens, allen door Paulus zijn toegepast gedurende het begin van zijn bediening.

EEN FOUTIEVE UITLEG

Dit probleem heeft ertoe geleid dat sommigen veronderstellen dat de verborgenheid niet eerder aan Paulus werd geopenbaard dan tot zijn gevangenschap in Rome, en dat het Lichaam van Christus, de Gemeente van de tegenwoordige bedeling, eerst begon, historisch gezien, na Hand.28:28 toen Paulus aan de Joodse leiders te Rome verklaarde:

"Rom.28:28: Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen".

Maar zo'n conclusie maakt het probleem alleen maar moeilijker, want we lezen van de verborgenheid en van het Lichaam van Christus ook reeds in Paulus eerdere brieven, geschreven vóór Hand.28, zowel als in die, die daarna geschreven zijn. Inderdaad heeft dit feit ertoe geleid, dat degenen die het Lichaam dateren vanaf Hand.28, tot de conclusie kwamen dat er twee lichamen moeten zijn, - dat "het lichaam van Christus", waarvan Paulus spreekt in Romeinen en 1Corinthiërs, verschilt van "het lichaam van Christus", waarnaar hij in zijn latere brieven verwijst.

Zij zijn, zo te zeggen, tot deze conclusie gedreven, want zo'n uitleg is, om het nog maar zacht uit te drukken, geforceerd en ongewoon. Een verkeerde aanname voert vast en zeker tot verkeerde conclusies. Het staat vast, dat de "twee lichamen" theorie tot vele onschriftuurlijke conclusies heeft geleid.

Een voorman van deze gedachten school heeft vastgesteld, dat "aangezien Paulus zijn bediening in de eerste plaats, in de tijd van Handelingen, tot de Joden was gericht, zijn brieven dat ook moeten zijn."

Deze ongerijmde stelling wordt in geen enkel opzicht ondersteund door de Schrift. Het is een dwaalleer.

PAULUS ZIJN BEDIENING IN HANDELINGEN

In Hand.22:18,21 wijst Paulus erop, hoe, na zijn bekering en bij zijn eerste terugkeer naar Jeruzalem, de Heer zich aan hem had geopenbaard en hem gezegd dat zijn getuigenis daar niet zou worden geaccepteerd, en dat hij naar de heidenen moest gaan:

"Hand.22:18: En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen".

"Hand.22:21: En Hij zeide tot mij: Ga heen; want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden".

En de geschiedenis van zijn bediening van toen aan, is in volkomen in harmonie hiermee. *"Hand.13:46-47: 46 Maar Paulus en Barnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoot, en uzelf des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, **wij keren ons tot de heidenen.** 47 **Want also heeft ons de Heere geboden**, zeggende: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij zoudt zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde".*

"Hand.15:3: Zij dan, van de Gemeente uitgeleid zijnde, reisden door Fenicie en Samarie, verhalende de bekering der heidenen;

"Hand.18:6:en van nu voortaan zal ik tot de heidenen heengaan".

"Hand.21:18-19: 18 En den volgenden dag ging Paulus met ons in tot Jakobus; en al de ouderlingen waren daar gekomen. 19 En als hij hen gegroet had, verhaalde hij van stuk tot stuk, wat God onder de heidenen door zijn dienst gedaan had".

PAULUS ZIJN EERSTE BRIEVEN

Als we Paulus zijn eerste brieven vergelijken met het latere gedeelte van het boek Handelingen (de periode waarin zij werden geschreven) blijft het beeld onveranderd.

Aan de Romeinen schreef hij:

"Rom.11:13: Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk".

Aan de Corinthiërs:

"1Kor.12:2: Gij weet, dat gij heidenen waart, tot de stomme afgoden heengetrokken.....".

Aan de Galaten:

"Gal.1:15-16: 15 Maar wanneer het Gode behaagd heeft,16 Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelve door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen.....".

"Gal.4:8: Maar toen, als gij God niet kendet, diendet gij degenen, die van nature geen goden zijn".

Aan de Thessalonicenzen:

"1Thess.2:14: Want gij, broeders, zijt navolgers geworden der Gemeenten Gods, die in Judea zijn, in Christus Jezus; dewijl ook gij hetzelfde geleden hebt van uw eigen medeburgers, gelijk als zij van de Joden".

Al deze aanhalingen uit Handelingen en de eerste brieven van Paulus bewijzen overtuigend dat zijn vroege bediening in de eerste plaats tot de heidenen was, en niet "in de eerste plaats tot de Joden". Het is waar, dat hij, gedurende die tijd, in stad na stad, eerst naar de Joden ging, maar dat is een heel andere zaak. En hierin ligt de oplossing van het probleem van Paulus zijn vroege bediening.

DE OPLOSSING

Toen Paulus eerst naar de Joden ging was dat niet omdat het scheen dat Israël Christus en Zijn koninkrijk nog zou accepteren, maar eenvoudigweg om het feit dat Israël geen excuus zou hebben voor God voor het afwijzen van de Messias.

Paulus bevestigde de boodschap van Petrus, en redetwistte overal hevig met de Joden, dat "Jezus de Christus is". En wondertekenen begeleidden de bevestiging van dit evangelie, - grotere wonderen zelfs dan Petrus zelf had gewrocht. Maar, niet zoals Petrus, bood Paulus nooit het koninkrijk aan Israël aan. Zijn bediening onder hen was niet om het volk tot Christus te bekeren, maar om enkelen van hen te redden, degenen die zouden geloven dat redding wordt ontvangen uit genade en door het geloof, en de rest zonder excuus achter te laten. Alzo besloot God Israël in ongeloof en gebruikte Paulus in die tijd machtig om genade te verkondigen aan de heidenen.

Waarlijk, Paulus, die pas kort geleden de leider van de vervolging van Christus was geweest, was eerst in de veronderstelling dat zijn getuigenis het getij voor Israël zou doen keren, maar God wist beter. Hij wist dat de crisis in Israël's geschiedenis had geleid tot de steniging van de met de Heilige Geest vervulde Stefanus. Trachten hen te overreden zou nutteloos zijn. Redding zou nu tot de heidenen worden gezonden, niet door Israël, maar ondanks Israël, en Paulus zelf werd voor dit doel uitgekozen.

Deze gebeurtenis, in de vroege christelijke ervaring van Paulus, dient te worden gezien in het licht van drie belangrijke Schriftplaatsen:

"Rom.11:15: Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld,.....".

"Rom.11:32: Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn".

"Ef.2:16: En opdat Hij die beiden met God in een lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende".

De volheid van de Gemeente wordt pas onthuld in de latere brieven, waar Paulus bidt dat gelovigen wijsheid worde gegeven en geestelijk verstand om het te begrijpen. Maar de verzoening van gelovige Joden en heidenen met God in één Lichaam, en de zegen voor de

heidenen door de val van Israël, begon vast en zeker vóór het einde van het boek Handelingen.

PETRUS, PAULUS EN ISRAËL

Eén feit moet zelfs voor de oppervlakkige lezer duidelijk zijn. De bediening van Petrus had zeer beslist met Israël's acceptatie van de Messias te maken (Hand.1:6; 2:30,38,39; 3:17-26), maar de bediening van Paulus had te maken met Israël's afwijzing van de Messias. In feite was Paulus door God opgewekt met het oog op de verwerping, van Christus, door het volk Israël. God's genadig antwoord op de steniging van Stefanus en de bittere vervolging in Hand.8:1-3, was de redding van Saulus, de leider van de vervolging en de leider van de opstand. Weergaloze genade, speciaal als we bedenken dat het geprofeteerde antwoord was - en is - en zal zijn, de toorn van God, en de onderwerping van de vijanden van onze Heer (Ps.2:5; 110:1).

Overeenkomstig de profetie zouden de heidenen worden gezegend door de opwekking van Israël (Jes.60:1-3) maar nu, hoewel Israel de Messias en de heerlijkheid van Zijn regering had afgewezen, schrijft Paulus aan de heidenen:

"Rom.15:13: De God nu der hoop vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven, opdat gij overvloedig moogt zijn in de hoop, door de kracht des Heiligen Geestes".

"Rom.15:15: Maar ik heb u eensdeels te stoutelijker geschreven, broeders, u als wederom dit indachtig makende, om de genade, die mij van God gegeven is".

"Rom.15:16: Opdat ik een dienaar van Jezus Christus zij onder de heidenen, het Evangelie van God bedienende, opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door den Heiligen Geest".

Zegening was nu tot de heidenen gekomen, niet door Israël's opwekking, maar door haar val:

"Rom.11:11: Zo zeg ik dan: Hebben zij gestruikeld, opdat zij vallen zouden? Dat zij verre; maar door hun val is de zaligheid den heidenen geworden, om hen tot jaloesheid te verwekken".

"Rom.11:7: Wat dan? Hetgeen Israel zoekt, dat heeft het niet verkregen; maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden".

"Rom.11:25: Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend zij (opdat gij niet wijs zijt, bij uzelfen), dat de verharding voor een deel over Israel gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn".

"Israel heeft het niet verkregen," en "Verharding is voor een deel over Israel gekomen". Dit zal de aandachtige lezer er zeker van overtuigen dat Paulus begreep dat God het volk had opgegeven, en dat reeds een verharding over hen was gekomen.

Daarom spreekt hij reeds bij het begin van zijn brief aan de Romeinen over zijn verantwoordelijkheid om naar de heidenen te gaan. Zie de nadruk in de volgende passage:

"Rom.1:13-16: 13opdat ik ook onder u enige vrucht zou hebben, gelijk als ook onder de andere heidenen. 14 Beiden Grieken en Barbaren, beiden wijzen en onwijzen ben ik een schuldenaar. 15 Alzo hetgeen in mij is, dat is volvaardig, om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen. 16 Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek".

Het evangelie was eerst tot de Joden gezonden, maar nu, door Paulus, werd het naar de heidenen gezonden, en Paulus was klaar, met al wat in hem was, het evangelie ook te Rome aan hen te prediken.

Rom.1:16, beschouwd in het licht van de context, is in geen enkel opzicht in tegenstelling met de rest van de brief. Maar zij die deze passage gebruiken om te leren dat Joden vandaag voorrang hebben missen een van de grondbeginselen van het boek Romeinen.

"Rom.3:22-23: 22 Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid. 23 Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;

Het motief voor evangelisatie onder de Joden is ons niet gegeven in Rom.1:16, maar in:

"Rom.11:30-33: :30 Wantelijkerwijs ook gijlieden eertijds Gode ongehoorzaam geweest zijt, maar nu barmhartigheid verkregen hebt door dezer ongehoorzaamheid; 31 Alzo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geweest, opdat ook zij door uw barmhartigheid zouden barmhartigheid verkrijgen. 2 Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn. 33 O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!

PAULUS EN HET GEHEIMENIS

De kwestie van Paulus zijn vroege bediening is belangrijk voor het begrip van de verborgenheid. Er zijn velen, die de samenstellende delen van de verborgenheid zien, maar niet slagen in het samenstellen ervan. Resultaat? Zij houden een puzzel over, in plaats van een beeld.

Zij slagen er niet in de strekking, de voortgang, de ontwikkeling, in het onthullen van God's wonderbaar plan, te zien. Zij zien niet, hoe God, toen het scheen dat het profetisch doel had gefaald en de heidenen verschoond zouden blijven van zegening wegens Israël's ongeloof, Hij Zijn geheime, eeuwige bedoeling, onthulde, hetgeen eveneens duidelijk maakte hoe ten slotte het profetisch doel zou worden vervuld; en hoe iedere zondaar tenslotte gered kon worden.

Maar deze geheime, eeuwige bedoeling, werd niet in één openbaring aan Paulus onthuld, maar geleidelijk door meerdere zie:

"Hand.22:17-18: 17 En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was, en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was. 18 En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen".

“Hand.26:16: Maar richt u op, en sta op uw voeten; want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen”.

“2Kor.12:1: Te roemen is mij waarlijk niet oorbaar; want ik zal komen tot gezichten en openbaringen des Heeren.

“2Kor.12:7: En opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen”.

Ongetwijfeld ontving en verbreidde de Apostel een groot stuk waarheid geleidelijk, anders zouden zijn uitdrukking "mijn evangelie", en onze uitdrukking "de bijzondere bediening van Paulus", verkeerde benamingen zijn.

Het oude programma ging geleidelijk voorbij toen het nieuwe ingang vond. Er was een ontwikkeling in de aan Paulus geschonken openbaringen. God wekte Paulus op voor één groot doel, om één grootse boodschap te brengen (Ef.3:1-3; Hand.20:24), hoewel zijn boodschap de boodschap van Petrus en de elven, betreffende Christus, bevestigde en geenszins tegensprak.

Er was een tijd, dat de auteur de verborgenheid zag als een bijzonder punt in Paulus zijn prediking, maar nu, God zij dank, ziet hij het als één grote, geweldige boodschap, die te bevatten, is onuitsprekelijk kostbaar.

Wij zouden onze "twee lichamen" broeders willen vragen om het volgende voorstel te overwegen:

Wij stemmen er mee in dat vóór Paulus, God een geopenbaard, profetisch doel had. Wij geven ook toe dat Hij door Paulus Zijn geheim bekend maakte. Had God nog een doel, een soort buffer, tussen deze twee? Wat was Paulus zijn boodschap gedurende zijn vroege bediening? Was het, het evangelie van het koninkrijk? Zeer zeker niet. Was het, het evangelie van de besnijdenis? Gal.2:7 bewijst dat het dat niet was. Wat was het dan wel? Het was "het evangelie van de onbesnedenen", "het evangelie van God's genade" en deze kunnen niet los gezien worden van de verborgenheid.

Het is zeker ongegrond om te argumenteren, dat Paulus "een speciale, tijdelijke bediening" had gedurende zijn Handelingen periode, want het was aan het einde van de Handelingen-periode dat hij zei:

"Hand.20:24: Maar ik acht op geen ding, noch houde mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en den dienst, welken ik, van den Heere Jezus ontvangen heb, om te betuigen het Evangelie der genade Gods”.

Wat we zullen moeten erkennen is dat het de oude gang van zaken was onder welke hij werd gered en waarvan hij daarna werd losgemaakt, en dat God de nieuwe gang van zaken geleidelijk openbaarde. Daardoor was het goed en passend voor Paulus om zekere zaken vóór Hand.28 te doen, die na die tijd, tegengesteld aan de wil van God zouden zijn geweest.

Het is eveneens ongegrond om vol te houden dat Paulus de openbaring van de verborgenheid ontving in zijn gevangenschap te Rome. Wij hebben geen verslag van zo'n openbaring. En te beweren dat zo'n veronderstelde openbaring de andere openbaringen achterhaalde, is niet alleen ongegrond, maar is in regelrechte tegenspraak met de Schrift, want in Ef.6:20 en Kol.4:3 stelt hij duidelijk dat hij in de gevangenis is VANWEGE het geheimenis, teweten voor de verkondiging ervan.

Er was geprofeteerd dat God de volkeren zou zegenen door Israël. Het was een verborgenheid (tot de openbaring aan Paulus), dat God de volkeren zou zegenen door Israël's val, en dat, door het volk terzijde te stellen, Hij gelovige Joden en Heidenen zou verzoenen met Zichzelf in één lichaam door het kruis. Dit is het ware hart van de verborgenheid.

Maar nu geopenbaard is, en door de profetische Schriften

Wij moeten niet te ver afdwalen van het doel van dit boek door nog verder te gaan met het bespreken van de gebeurtenissen in het boek Handelingen, en passages uit Paulus zijn brieven, die aangeven dat Paulus zijn eerdere bediening in de eerste plaats tot de heidenen was, maar er is één passage die toch nog dient te worden onderzocht, omdat zij blijkbaar meer is gebruikt, dan welke ook, door onze "twee lichamen"-broeders. Deze passage is Hand.26:22, waar de apostel, staande voor Agrippa, verklaart:

"Hand.26:22: Dan, hulp van God verkregen hebbende, sta ik tot op dezen dag, betuigende beiden klein en groot; niets zeggende buiten hetgeen de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zoude".

Deze passage is, naar hun inzicht, voldoende bewijs dat tot het einde van Handelingen, Paulus niets had gezegd wat de profeten ook al niet hadden voorspeld, daarmee zijn bediening beperkend tot de verkondiging van God's profetisch doel. Zo laten zij eigenlijk Paulus "het evangelie van de besnijdenis" prediken, waarvan hij duidelijk zegt dat dit niet aan hem werd opgedragen.

Maar dit is pas het begin van hun inconsequenties, want om te leren vanuit Hand.26:22 dat Paulus tot dusver niets geleerd had wat de profeten niet reeds tevoren hadden voorspeld, is pertinent tegengesteld aan de weergave.

Hadden de profeten de redding van de heidenen door de val van Israel voorspeld? Hadden zij "het evangelie van God's genade" voorspeld, waarin noch besnijdenis, noch de wet, enig aandeel zou hebben? Hadden zij ook maar één heenwijzing gegeven dat Joden en heidenen zouden worden gedoopt door de Geest in één lichaam? Hadden zij iets gezegd, of zelfs geweten, over de opname van de Gemeente? En toch wordt dit, en nog meer, gevonden in de Handelingen en in Paulus zijn vroege brieven.

De moeilijkheid is, dat onze broeders Hand.26:22 hebben gescheiden van haar context, want de overige aanhaling verklaart duidelijk waarnaar de apostel verwijst:

"Hand.26:23: Namelijk dat de Christus lijden moest, en dat Hij, de Eerste uit de opstanding der doden zijnde, een licht zou verkondigen dezen volke, en den heidenen.

De Joden hadden zich tegen Paulus gekeerd wegens zijn gaan tot de heidenen, en hier protesteert hij, dat dit niets anders is, dan wat de profeten en Mozes gezegd hebben dat komen zou. De Joden hadden geen reden om te klagen, want het was duidelijk geprofeteerd dat Christus de dood zou ondergaan en daarna weer opstaan om het licht te verkondigen, niet alleen aan Israël, maar ook aan de heidenen.

Er zijn dus connecties tussen profetie en de verborgenheid verkondigd door Paulus, maar er zijn ook onderscheidingen, want de reden waarom God nu de heidenen zegende, was niet dezelfde als hetgeen was voorzien in de profetie. Dit komt naar voren, bij voorbeeld, in Hand.13:46, waar de apostel verklaart:

"Hand.13:46: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoot, en uzelfen des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen.

Aldus ging de zegening nu tot de heidenen, zoals God van den beginne van plan was. God echter zegende hen niet door Israël's opwekking (zoals in de profetie), maar door haar val (zoals in de verborgenheid).

Samengevat, hoe ging de redding tot de heidenen? Door Israël? Nee, ondanks Israël (Hand 13:46). Als resultaat van Israël's verrijzenis? Nee, als resultaat van haar val (Rom.11:11). Door de kracht van de getroonde Christus? Nee, door de genade van de verworpen Christus (1Tim.1:13-16). Door de bediening van Petrus en de elven? Nee, door de bediening van Paulus (Rom.11:13; 15:16). Onder de "grote opdracht"? Nee, onder een veel grotere opdracht (2Kor.5:16-21).

HOOFDSTUK 12

PAULUS ZIJN BEDIENING IN GEVANGENSCHAP - NEDERLAAG OF OVERWINNING?

De gevangenschap van Paulus te Rome heeft de Gemeente verrijkt met de meest kostbare van zijn brieven die ons tot het hoogtepunt van geestelijke waarheid voeren, zoals bijvoorbeeld Efeziërs, de brief die ons zo veel te zeggen heeft over het Lichaam, Kolossenzen, die zo het Hoofd verheerlijkt, en Filippenzen, waar we zien het Hoofd, werkend door het Lichaam.

Met dit in gedachten zullen we thans beschouwen of Paulus goed of verkeerd deed bij zijn laatste reis naar Jeruzalem de reis die uitliep op zijn gevangenschap in Rome.

Bij ons onderzoek van dit onderwerp werden we verbaasd over twee dingen: (1) de bijzondere schaarste aan uitvoerige geschriften over een onderwerp dat zo uitgesproken betekenisvol is, en (2) het feit dat de korte opmerkingen, in de meeste commentaren op Handelingen, zo eenzijdig zijn, waarbij aan de argumenten over en weer, naar het inzicht van de schrijver, wordt voorbijgegaan.

Daarom zetten wij de voornaamste argumenten aan beide zijden op een rij, om te zien hoe zij tot overeenstemming kunnen worden gebracht.

DE REDENEN VOOR PAULUS OM DITMAAL NAAR JERUZALEM TE GAAN

1. Paulus zijn plannen werden niet gemaakt "naar het vlees" (2Kor.1:15-17).

2. Later, als hij voor het Sanhedrin staat, en nog weer later, in een brief aan Timotheus, verklaarde de apostel dat hij van zijn jeugd af aan God gediend had met een rein geweten (Hand.23:1; 2Tim.1:3).

3. Hij verklaarde zijn besluit om verder te reizen naar Jeruzalem zo, dat hij zijn loop en bediening "met vreugde" zou mogen beëindigen (Hand.20:24).

4. Toen zijn vrienden hem niet van zijn bedoeling konden weerhouden, zeiden ze: "*De wil des Heeren geschiede*" (Hand.21:14).

5. Nadat Paulus Jeruzalem had bereikt, bemoedigde de Heer hem eerder, dan hem te berispen, en zei: "*Hand.23:11:Heb goeden moed, Paulus, want gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt also moet gij ook te Rome getuigen*".

6. Kort voor zijn dood, schreef Paulus: "*2Tim.4:7: Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geeindigd, ik heb het geloof behouden*".

Wat hij niet gezegd zou kunnen hebben, zoals wordt beweerd, als hij buiten de wil van God zou zijn geweest, door deze reis naar Jeruzalem te maken.

Maar deze argumenten zijn niet zo beslissend als zij op het eerste gezicht lijken.

Wat betreft punt 1, de apostel verwees niet in 2Kor.1:15-17 naar al zijn plannen, of zijn bedoelingen, nog minder naar zijn doel om Jeruzalem voor de laatste keer te bezoeken. Eerder verwees hij naar zijn eerder plan om de Korinthiërs te bezoeken (2Kor.1:15). Het was met het oog op de verandering in dit plan, dat hij protesteerde: "*2Kor.1:17: Als ik dan dit voorgenomen heb, heb ik ook lichtvaardigheid gebruikt? Of neem ik het naar het vlees voor.....*".

Wat betreft punt 2 is het duidelijk, uit zijn eigen getuigenis, dat hij verre van volmaakt was, en dat zijn aanspraak, van zijn jeugd af voor God te hebben geleefd met een zuiver geweten, niet op alle details van zijn leven sloeg, maar op zijn aangenomen koers, waarin hij eerst Christus had tegengestaan, daarna zich tot Hem bekeerde, en Hem diende. Inderdaad is het feit dat hij zelfs Christus vervolgde met een zuiver geweten (Hand.26:9), het bewijs is dat het mogelijk is om verkeerd te doen met een zuiver, maar niettemin krom geweten.

Punt 4 zullen we even laten liggen, maar laten we eerst punten 5 en 6 beschouwen.

Niemand zal willen ontkennen dat Paulus zijn motieven, om ditmaal naar Jeruzalem te gaan, hoogstaand waren. Hij voelde zich ten diepste aan zijn volksgenoten verschuldigd, en riskeerde zelfs zijn leven door te gaan, om hen genade te verkondigen. Is het dan vreemd dat God hem moest bemoedigen na zijn stand voor het Sanhedrin? Zouden wij niet verwachten dat God dit zou doen? Zie, hoe Hij de moedeloze Elia, na zijn vrijmoedig handelen op de Karmel, bemoedigde (1Kon.19:5-8). God's bemoediging van Paulus, in dit geval, bewijst dat hij in God's wil was door ditmaal naar Jeruzalem te gaan.

De woorden van berusting, "*De wil des Heeren geschiede*" (onder punt 4), verwijzen naar God's toegestane wil, niet naar Zijn directe wil. Zij werden gesproken toen de apostel "zich niet liet afraden".

Ten slotte punt 6: Dat kon Paulus zeggen: "*Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden*". Wie van ons heeft ook maar voor de helft zo goed gedaan?

DE REDENEN TEGEN HET GAAN VAN PAULUS NAAR JERUZALEM

Deze zijn, op hun beurt, te zien als volgt:

1. Lange tijd hiervoor, had de Heer Paulus bevolen om Jeruzalem te verlaten en verklaarde: "*Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen*" (Hand.22:18).

2. Er bestaat geen verslag waarin Paulus, zoals hij hoopte, ooit een gelegenheid had om in Jeruzalem "*het evangelie der genade Gods*" te betuigen.

3. Er is geen verslag van dat de Heer Jezus of de Heilige Geest, Paulus opdroeg om dit bezoek aan Jeruzalem te brengen. Als hij opdracht had gekregen om te gaan, zou het zeker zijn vastgelegd, speciaal met het oog op alle waarschuwingen en smekingen tegen zijn gaan.

4. Terwijl hij onderweg was, ontving hij verschillende waarschuwingen van de Geest, wat hem zou overkomen als hij naar Jeruzalem zou gaan (Hand.20:23; 21:10,11), en het wordt apart vermeld, dat de discipelen te Tyrus: "*En de discipelen gevonden hebbende, bleven wij daar zeven dagen; dewelke tot Paulus zeiden door den Geest, dat hij niet zou opgaan naar Jeruzalem*". (Hand.21:4).

5. Hij werd van Jeruzalem naar Rome gebracht als "de gevangene van Jezus Christus voor (de) heidenen" (Ef.3:1). Hij was ook een gevangene voor Christus, maar in dit verband was hij de gevangene van Christus ter wille van de heidenen.

We moeten bekennen dat we nauwelijks enkele commentatoren gevonden hebben die de eenvoudige betekenis van deze zin hebben begrepen, "*de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt*" Hij zegt hier niet dat hij een gevangene voor Christus was (hoewel dit ook waar was). Hij zegt niet dat hij een gevangene van de Joden of van de Romeinen was. Hij zegt dat hij was, "*de gevangene VAN Jezus Christus, voor u die heidenen zijt*", teweten, Jezus Christus hield hem in het gevang ter wille van de heidenen, niet als een straf, maar omdat zijn hart bleef trekken naar zijn volksgenoten naar het vlees, tot diegenen voor wier afvalligheid hij zichzelf zo zeer verantwoordelijk hield.

DE GEEST VAN PAULUS EN DE HEILIGE GEEST

De vraag in hoeverre de Heilige Geest en Paulus zijn eigen geest in deze periode bedoeld werden is moeilijk te beantwoorden.

Vijf maal wordt in het verslag het woord geest (Gr., pneuma) gebruikt, en wij geloven, dat het in elk geval duidelijk is dat het of Paulus zijn geest is of dat de Heilige Geest er bij betrokken is.

In Hand.19:21 lezen we dat *"En als deze dingen volbracht waren, nam Paulus voor in den Geest, Macedonie en Achaje doorgedaan hebbende, naar Jeruzalem te reizen, zeggende: Nadat ik aldaar zal geweest zijn, moet ik ook Rome zien"*. Paulus zich voor nam in de geest naar Jeruzalem te reizen." Nu wordt de uitdrukking "in de geest" dikwijls gebruikt bij 's mensen eigen geest * en als er geen punt geweest was om te bewijzen, zou waarschijnlijk niemand ooit gevraagd hebben naar de gewone uitleg, waarom Paulus besloot in zijn geest om naar Jeruzalem te gaan.

Merk wel op dat het Paulus was, die de bedoeling had om naar Israël te gaan. Zou het niet de zaken wat uitrekken door uit te leggen dat dit betekent dat de Heilige Geest hem leidde, of hem aanwijzingen gaf om te gaan?

Het kan natuurlijk niet worden ontkend dat de uitdrukking "in de geest" aangeeft, dat het het meest verheven deel van Paulus zijn wezen was dat hem bewoog om te gaan. **

In Hand.20:22 zegt de apostel Paulus van zichzelf: "En nu ziet, gebonden door de Geest (Staten vertaling), reis ik naar Jeruzalem", hij voelde zichzelf gebonden om te gaan. Dat hier zijn eigen geest bedoeld wordt, is duidelijk uit het feit, dat hij dan doorgaat met te zeggen dat "de Heilige Geest (Gr.de Geest, de Heilige) van stad tot stad betuigt, dat hem banden en verdrukkingen wachten (Vers 23).

Opmerking: De King James Version, en metterdaad de meeste vertalingen, geven het woord "geest" met een kleine letter "g" in zowel Hand. 19:21 en Hand.20:22, als de natuurlijke betekenis van het origineel, en dit wordt bevestigd door het feit dat overtuigend de Heilige Geest wordt bedoeld in alle drie waarschuwingen en vermaningen, om niet naar Jeruzalem te gaan.

Wij hebben hierboven gezien dat Paulus zelf verklaart dat "de Heilige Geest" hem had gewaarschuwd voor de gevolgen als hij ditmaal naar Jeruzalem zou gaan.

* Zie Hand.18:5,25; 1Cor.5:3; 2Cor.2:12, die allen, net als 19:21, in het origineel het onderhavige begrip bevatten.

** Maar ook de geest van de gelovige kan dwalen, zoals 1Thess.5:23 duidelijk laat zien.

En aan deze verklaring moeten wij toevoegen Hand.21:4, waar de discipelen te Tyrus "tot Paulus zeiden door de Geest, dat hij niet op zou gaan naar Jeruzalem" en Hand.21:10,11, waar "Agabus...Paulus zijn gordel nam, en zijn eigen handen en voeten bond, en zei:

"Hand.21:10-11: 10 En als wij daar vele dagen gebleven waren, kwam er een zeker profeet af van Judea, met name Agabus; 11 En hij kwam tot ons, en nam den gordel van Paulus, en zichzelf handen en voeten gebonden hebbende, zeide: Dit zegt de Heilige Geest: Den man, wiens deze gordel is, zullen de Joden also te Jeruzalem binden, en overleveren in de handen der heidenen".

Hier gebruikt de K.J.V. en de meeste andere vertalingen de hoofdletter "G", en terecht, want in deze twee passages zijn de verwijzingen duidelijk naar de Heilige Geest.

Het is dus geen kwestie dat Lukas en de andere begeleiders van Paulus, zowel als "*die van die plaats waren*", de profetie van Agabus zagen als een waarschuwing van God voor wat Paulus zou overkomen als hij vasthield aan zijn voornemen om naar Jeruzalem te gaan, want zij allen smeekten hem, onder tranen, "niet op te gaan naar Jeruzalem" en het was eerst toen "*hij zich niet liet afraden*" dat zij zeiden, "*De wil des Heeren geschiede*" (Hand.21:12-14).

"Hand.21:12-14: 12 Als wij nu dit hoorden, baden beiden wij en die van die plaats waren, dat hij niet zou opgaan naar Jeruzalem. 13 Maar Paulus antwoordde: Wat doet gij, dat gij weent, en mijn hart week maakt? Want ik ben bereid niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven te Jeruzalem voor den Naam van den Heere Jezus. 14 En als hij zich niet liet afraden, hielden wij ons tevreden, zeggende: De wil des Heeren geschiede".

DE OPLOSSING

In het licht dan van de voornoemde Schriftplaatsen, die spreken over de kwestie van God's wil, in het deze keer al of niet gaan van Paulus naar Jeruzalem, zijn we in een gunstiger positie om de oplossing van dit probleem te vinden.

Allereerst, er is geen aanwijzing in het verslag dat Paulus in de leidende wil van God was, bij het ondernemen van deze laatste reis naar Jeruzalem, niettemin is ook duidelijk dat hij niet bewust buiten de wil van God was bij het gaan; inderdaad voelde hij zich gebonden door het meest verheven deel van zijn karakter, om te gaan.

Paulus had drie vaste redenen om naar Jeruzalem te gaan ditmaal: (1) "ten dienste van de heiligen" (Rom.15:25). (2) "om te aanbidden" (Hand.20:16;24:11) en (3) "om te betuigen het evangelie der genade Gods" (Hand.20:24). De eerste twee waren om betere relaties tussen Joodse gelovigen en de heidengemeenten te bevorderen en zowel gelovigen als ongelovigen te Jeruzalem te verzekeren, dat hij de Wet van Mozes niet verachtte. De derde reden echter was de belangrijkste.

Wij overzien de hele scene als volgt:

Bij zijn eerste bezoek aan Jeruzalem, na zijn bekering, had de Heer hem duidelijk bevolen:

"Hand.22:18: En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen".

Bij die keer had Paulus zelfs de kwestie met de Heer besproken. Deze mensen, zo redeneerde hij, wisten hoe hij hen had geleid bij de vervolging tegen Christus; hoe hij, in iedere synagoge degenen die geloofden in Christus, gevangen had genomen en geslagen, en had ingestemd en geholpen bij het stenigen van Stefanus. Zij zouden zeker naar hem horen, en zijn getuigenis zou hen wel doen bekeren van vijandschap tot geloof in Christus. Maar de Heer wist beter, en antwoordde uiteindelijk:

"Hand.22:21:Ga heen; want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden".

En toch, hoewel tot de heidenen gezonden met Heerlijk nieuws, bleef het hart van de apostel slaan voor zijn geliefd volk dat hij had aangevoerd in hun opstand tegen Christus. Hij schrijft hierover met grote bewogenheid. In Rom.9:1-3 schrijft hij over "zijn grote droefheid en onophoudelijke smart" over hun toestand, en zweert plechtig voor God dat hij, indien mogelijk, zou wensen zelf verbannen te zijn, voor hen. En verder, in Rom.10:1 zegt hi:

"Rom.10:1: Broeders, de toegenegenheid mijns harten, en het gebed, dat ik tot God voor Israel doe, is tot hun zaligheid".

Niet alleen had Paulus medelijden met zijn koppige volksgenoten, hij voelde zich verantwoordelijk vanwege zijn aanvoering van hen nog maar enige jaren tevoren in hun weerstand tegen Christus. Ook voelde hij de verantwoordelijkheid tegenover de Heer vanwege het opwekken van al die haat tegen Hem.

Dat is de reden dat, ondanks het getuigenis van de Heilige Geest dat hem in elke stad banden en verdrukkingen wachtte als hij naar Jeruzalem zou gaan, hij zich toch "gebonden in de geest" voelde om te gaan. Hij voelde dat hij inderdaad moest gaan om zijn toegewezen loop en bediening te volbrengen.

De verklaring van de discipelen te Tyrus is natuurlijk het sterkste argument van hen die het met elkaar eens zijn dat Paulus geheel verkeerd was door wel te gaan, en buiten de wil van God was. Deze discipelen hadden blijkbaar de gave van profetie.

"Hand.21:4:..... dewelke (deze discipelen) tot Paulus zeiden door den Geest, dat hij niet zou opgaan naar Jeruzalem".

Het dient te worden opgemerkt dat hier het Grieks voor "niet", niet is het Griekse 'ou', maar 'me'. Het is eerder subjectief dan objectief, eerder toegepast bij gedachten en gevoelens, dan bij feiten, zoals 'ou' doet. Omdat 'ou' een zaak direct en absoluut ontkent of verbiedt, doet "me" dat in geval van oordeel of verlangen. Zo betekent het Grieks hier niet een direct verbod, maar eerder een waarschuwing en een smeking.

Deze discipelen uit Tyrus waren niet zozeer gericht op het welzijn van Paulus; het was "door de Geest", dat zij zeiden dat hij niet zou opgaan naar Jeruzalem. Of Hand.21:4 verwijst naar een profetische verklaring, of naar hun smeekbeden gedurende het zevendaagse bezoek, is niet zeker.

De grootste test kwam klaarblijkelijk in Caesarea, toen de profeet Agabus, (bekend als een ware profeet uit Hand.11:27,28), in een dramatische en indrukwekkende waarschuwing Paulus zijn arrestatie en gevangenschap in Jeruzalem aankondigde waardoor zijn reisgezellen en zijn vrienden in Caesarea hem onder tranen verzochten, om niet bij zijn voornemen te blijven (Hand.21:10-12).

Te redeneren dat de genoemde gebeurtenissen alleen door de Heilige Geest bedoeld werden als een uitdaging aan Paulus om moed op te roepen om naar Jeruzalem te gaan is zeker in tegenstelling met dat wat deze passages eenvoudig zeggen. Maar de menselijke natuur is ingewikkeld, en het is duidelijk dat hij ze niet beschouwde als een veroordeling van zijn daad, maar eerder als een beproeving van zijn geloof (Hand.21:13; vergelijk Hand.20:24).

Omdat Paulus dus in dit geval niet goddelijk werd aangedreven om naar Jeruzalem te gaan, zoals hij dat wel was in een ander geval (Gal.2:2), en inderdaad gewaarschuwd was voor banden en moeiten als hij zou gaan, deed hij het toch vanuit een gevoel van geloof aan zijn Heer, en, wat zeer belangrijk is, God gebruikte het om Israël nogmaals een hartstochtelijke smeekbede over te brengen, door de lippen van iemand die gewaarschuwd was niet naar hen toe te gaan; aan wie was gezegd dat zij niet zouden luisteren; die nu geketend voor hen stond, als hij de geschiedenis van zijn bekering vertelt, opdat het wellicht tot hun bekering mocht leiden.

Hierna werd de apostel in ketenen naar Rome gevoerd om te worden "*de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt*" (Ef.3:1). Wij herhalen dat de passages die dit beschrijven niet zeggen dat hij een gevangene voor Christus was (hoewel dit ook waar is). Zij zeggen niet dat hij een gevangene van de Joden was, of van de Romeinen. Er staat dat hij was: "*de gevangene VAN Christus Jezus VOOR u, die heidenen zijt*". Eigenlijk hield Jezus Christus hem in de gevangenis voor de zaak der heidenen, natuurlijk niet als een straf, maar omdat zijn hart steeds werd getrokken naar zijn broeders naar het vlees, naar hen, voor wiens afvalligheid hij zichzelf zo zeer verantwoordelijk hield.

PAULUS ZIJN BEDIENING ALS GEVANGENE

Het is treffend te zien, dat het relaas van hier af aan geen enkele heenwijzing bevat naar enige weerstand van de zijde van Paulus, of enige bedenking tegen God's handelen met hem.

Integendeel, voor de Joodse menigte en het Sanhedrin, die beiden hem Interrumpeerden vanwege hun ergernis, behield hij zijn kalmte en gedroeg zich als een ware en grote man Gods.

De profetie van Agabus werd reeds vervuld, niet dat de Joden zelf Paulus bonden, maar, net als in het geval met de Heer, veroorzaakten zij, dat hij "met twee ketenen" werd gebonden (Hand.21:33). Het waren inderdaad de Joden die nu volhielden, niet alleen dat hij gevangen genomen zou worden, maar dat hij zou worden geëxecuteerd als een misdadiger die de dood verdient. "Meer dan veertig" van hen "verbonden zich met een eed", zwerende "dat zij niet zouden eten of drinken totdat zij Paulus zouden hebben gedood" (Hand.23:12,13). Dit resulteerde echter in zijn wegvoering naar Caesarea onder zware bewaking, om gehoord te worden door gouverneur Felix.

Maar de hogepriester Ananias verloor geen ogenblik tijd om de man te vervolgen die hem voor "gewitte wand" had gescholden, want het was slechts vijf dagen na Paulus zijn vertrek uit Jeruzalem, dat hij, en de Joodse oudsten, met een "voorspraak" genaamd Tertullus, de zeventig mijlen reisden naar Caesarea, om de apostel te veroordelen (Hand.24:1). Hun beschuldigingen leidden echter niet tot onmiddellijke veroordeling van Paulus. Hij werd zelfs, gedurende twee jaren, achtergelaten in Caesarea onder militaire bewaking (Hand.24:27).

Felix had gehoopt dat Paulus, die naar Jeruzalem gekomen was met een grote som gelds, hem misschien steekpenningen zou geven; "*...waarom hij hem ook dikwijls ontbood, en sprak met hem*" (Hand.24:26). Maar er kwamen geen steekpenningen, en het verslag gaat verder:

*"Hand.24:27: Maar als twee jaren vervuld waren, kreeg Felix Porcius Festus in zijn plaats; en Felix, * willende den Joden gunst bewijzen, liet Paulus gevangen.*

Maar ook Festus "wilde de Joden een gunst bewijzen" en stelde Paulus voor, terug naar Jeruzalem te gaan voor een verder verhoor. Dit is het moment waarop Paulus aanspraak maakt op zijn recht als Romeins burger en zich beroept op de Keizer (Hand.25:9-12).

* Let wel: Felix, niet Festus. Hij was klaarblijkelijk niet van plan om Lysias, de Romeinse overste te roepen, om getuigenis te geven, zoals hij had toegezegd (Hand.24:22).

Zo wordt Israël al verder en verder achtergesteld in Paulus zijn bediening, en komt hij steeds meer naar voren als "de apostel der heidenen".

Het was gedurende de weinige dagen dat Paulus wachtte om, voor de Keizer naar Rome te worden gevoerd, dat Koning Herodes Agrippa II, de meerdere van Festus, op het toneel verschijnt en de wens uit, om Paulus zelf te horen. Het is bij dit verhoor dat het genadevol, gezegend gedachtengoed van Paulus op zijn helderst voor de dag komt.

De openingswoorden van Festus, "Gij ziet dezen", verleent pathos aan de scene. Daar staat de grote apostel, klaarblijkelijk een man van allure in die tijd, en zeker iemand die eerder met ere diende te worden aangesproken, dan te worden beschuldigd van misdaden. Daar staat hij, een misdadiger in ketenen, voor al deze hoogwaardigheidsbekleders: Agrippa en Bernice, Festus, de gouverneur, de oversten, en voornamen van de stad, de Hogepriester, Tertullus, en de oudsten der Joden (Hand.25:23-24).

Uit het bovenstaande, en uit Paulus zijn woorden in Hand.26:29, schijnt het dat de zaal vol was met geïnteresseerde hoorders in het gevolg van de zojuist genoemde leidende figuren.

Tweemaal werd Paulus zijn verdediging onderbroken: eerst door Festus die, klaarblijkelijk zeer geagiteerd met "grote stem", zei: "*Gij raast, Paulus, de grote geleerdheid brengt u tot razernij!*" (Hand.26:24).

Hierop antwoordde Paulus hoffelijk: "*Ik raas niet, machtigste Festus, maar ik spreek woorden van waarheid en van een gezond verstand*". (Hand.26:25).

Hij begreep dat Festus waarschijnlijk probeerde zijn gevoelens van overtuiging met deze uitbarsting te bedekken. Onder onmiddellijke terug verwijzing naar de koning, verklaart hij aan Festus, dat Koning Agrippa alles van deze zaken weet; dat hij vrijuit voor hem kan spreken, en dat hij overtuigd is dat hem niets van deze dingen verborgen is, omdat zij "niet in een uithoek" zijn geschied.

De apostel wist dat Agrippa niet alleen bekend was met de Joodse religie, maar ook dat hij lange tijd politiek met Israël verbonden was geweest.

En nu doet hij iets dat meer past om Festus te overtuigen dan welk argument ook tot zijn eigen verdediging. Zich richtend tot Agrippa persoonlijk, vraagt hij: "*Geloof gij, o koning Agrippa, de profeten?*" en voegt er dan onmiddellijk aan toe: "*Ik weet dat gij ze gelooft*" (Hand.26:27). Geneigd om het antwoord op zijn vraag van Agrippa af te wachten, deed de apostel opnieuw wat verstandig en wijs was. Paulus, niet Agrippa, werd verhoord, en om de koning in verlegenheid te brengen zou hem alleen maar geërgerd hebben. Daarom beroept de apostel zich indirect, met de grootste takt, op Agrippa zelf, en gebruikt hem als zijn getuige, terwijl hij tegelijk de waarheid van zijn argument naar voren brengt. Dit was het wat de tweede interruptie teweeg bracht, door Agrippa, als hij tot Paulus zegt:

"Gij beweegt mij bijna een Christen te worden" (Hand.26:28).

Wat ook de mate van Agrippa's ernst in deze zaak moge zijn; of hij probeerde zijn diepste gevoelens te verbergen door schertsend te spreken, of dat hij inderdaad meende zijn ware overtuiging te uiten, Paulus was snel om uit deze situatie voordeel te trekken. De gevoelens van zijn hart openbarende, niet alleen voor Agrippa, maar voor Festus en allen die aanwezig waren, antwoordde hij, bewogen: "Hand.26:29:Ik wenste wel van God, dat, en bijna en geheellig, niet alleen gij, maar ook allen, die mij heden horen, zodanigen wierden, gelijk als ik ben, uitgenomen deze banden".

Klinken deze woorden als van iemand die ongelukkig was over God's handelen met hem? Welk een waarlijk groot dienaar van God was deze apostel! Hoe diep zijn ernst: "Ik wenste wel van God". Hoe ruimhartig: "niet alleen gij, maar ook allen die mij heden horen". Hoe onzelfzuchtig: Hij staat daar in de boeien, maar verlangt naar hun redding. Hoe glorieus triomferend: "Ik wenste wel dat gij - allen - werd zoals ik ben". Hoe krachtig is zijn bede: "Bijna" is niet genoeg. Het moet zijn "helemaal".

En de sterkste uiting van Christelijke hoffelijkheid en genade wordt gevonden in zijn woorden: "uitgenomen deze banden". Hij had veel geleden voor Christus, maar hij zei niet, "Ik wenste dat gij de zwaarte van deze boeien kon voelen". Hij wenste daarvan niets voor hen. Hij wenste slechts dat zij de vrede en de zekerheid en de vreugde zouden mogen ervaren, die zijn hart vervulde. Wij stellen ons voor, dat hij deze laatste zin ook toegevoegd heeft met een glinstering in zijn ogen, want deze gaf aan dat hij zuiver stond!

BEVESTIGING VAN ISRAEL'S VERWERPING VAN CHRISTUS

Bij aankomst in Rome:

"Hand.28:16:gaf de hoofdman de gevangenen over aan den overste des legers; maar aan Paulus werd toegelaten op zichzelf te wonen met den krijgsknecht, die hem bewaarde.

Zo verbleef hij

"Hand.28:30: En Paulus bleef twee gehele jaren in zijn eigen gehuurde woning (altijd bewaakt door een soldaat); en ontving allen, die tot hem kwamen".

Maar hijzelf nodigde het eerste gezelschap bezoekers uit. Door "de voornaamste der Joden" samen te roepen, zij kwamen een datum overeen om zijn situatie en boodschap uitvoeriger te bespreken. We lezen:

"Hand. 28:23 En als zij hem een dag gesteld hadden, kwamen er velen in zijn woonplaats; denwelken hij het Koninkrijk Gods uitlegde, en betuigde, en poogde hen te bewegen tot het geloof in Jezus, beide uit de wet van Mozes en de profeten, van des morgens vroeg tot den avond toe".

Het was in die tijd dat het voor Paulus duidelijk was dat Israël, en haar hoop op het koninkrijk, voor een tijd terzijde was gesteld. Hij had tot dan toe de hele weg van Jeruzalem naar Rome gereisd, steeds "eerst tot de Jood" gaande, maar niet met veel resultaat.

Het verdient aandacht dat in elk van de crisissituaties, waarin Paulus zich van de Joden tot de heidenen wendde, het duidelijk werd dat de Jood daar zelf schuld aan had omdat hij had geweigerd om de Messias aan te nemen.

In Jeruzalem was de Heer Zelf verschenen aan Paulus en gezegd:

"Hand.22:18:Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen".

Te Antiochië, in Pisidië, had de apostel gezegd tot de Joden, aangaande God's Woord tot hen:

"Hand.13:46:Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoot, en uzelfen des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen".

In Korinthe, nadat zij weerstonden en lasterden:

"Hand.18:6:Uw bloed zij op uw hoofd; ik ben rein; en van nu voortaan zal ik tot de heidenen heengaan".

En nu in Rome is het hetzelfde, alleen is zijn antwoord hier het strengst en beslissend.

"Hand.28:25-28: 25 En tegen elkander oneens zijnde, scheidden zij; als Paulus dit ene woord gezegd had, namelijk: Wel heeft de Heilige Geest gesproken door Jesaja, den profeet, tot onze vaders, 26 Zeggende: Ga heen tot dit volk, en zeg: Met het gehoor zult gij horen, en geenszins verstaan; en ziende zult gij zien, en geenszins bemerken. 27 Want het hart dezes volks is dik geworden, en met de oren hebben zij zwaarlijk gehoord, en hun ogen hebben zij toegedaan; opdat zij niet te eniger tijd met de ogen zouden zien, en met de oren horen, en met het hart verstaan, en zij zich bekeren, en Ik hen geneeze. 28 Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen".

Al lange tijd had God aan Paulus getoond dat het volk terzijde gesteld zou worden, maar nu, na al deze gebeurtenissen, en met geduld dat bijna uitgeput was door de lange strijd met vooroordeel en ongeloof, wat kon er nog verder worden gedaan?

Zijn eigen roeping als apostel, na de steniging van Stefanus, sprak van de invoeging van een nieuwe bedeling.

Onze Heer had twaalf apostelen die met Hem zouden regeren over de twaalf stammen van Israël.

Dan, zoals we gezien hebben, verklaarde hem de Heer nadrukkelijk, bij zijn terugkeer naar Jeruzalem, na zijn bekering: *"Zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen"* (Hand.22:18).

Later, had de apostel zelf aan de Thessalonicenzen, waar de Joodse tegenstand zo intens was, geschreven:

"1Thess.2:15-16: 15 Welke ook gedood hebben den Heere Jezus, en hun eigen profeten; en ons hebben vervolgd, en Gode niet behagen, en allen mensen tegen zijn; 16 En verhinderen

ons te spreken tot de heidenen, dat zij zalig mochten worden; opdat zij te allen tijd hun zonden vervullen zouden. En de toorn is over hen gekomen tot het einde”.

En hoe kon hij nu, met dit bovennatuurlijk getuigenis, met heel dit gebeuren van Israël's houding, vanaf Jeruzalem tot Rome, de kwestie een plaats geven in zijn eigen gedachten, temeer omdat zijn hart nog steeds uitging naar zijn opstandige volksgenoten. Nu zal hij, op uiterst besliste wijze, "de apostel der heidenen" zijn. Het was gemakkelijk geweest dit aan de Romeinen te schrijven, maar uiteindelijk moeilijker te accepteren, waar het het welzijn van zijn volksgenoten betrof.

Het is jammer dat sommigen, die lezen hoe de apostel in zijn gehuurde woning in Rome "het evangelie van het koninkrijk van God" uitlegde, dit vertaalden als betekenend dat hij het "evangelie" van het koninkrijk, of de aardse vestiging daarvan, verkondigde. Hoe verkeerd! Natuurlijk heeft hij hen verteld wat er van het koninkrijk was geworden. Hij zal hen uitgelegd hebben hoe de aardse vestiging van dit koninkrijk, aangekondigd door Johannes de Doper, Christus en de twaalven, naar de toekomst was verschoven. Hij zal hen verteld hebben hoe het volk Israël de Koning en Zijn koninkrijk had verworpen en hoe het koninkrijk nu in Christus in de hemel gevestigd is, want Hij is de rechtmatige Koning (Zie Kol.1:13).

DE GEVANGENIS-BRIEVEN

Later, in een cel in het paleis van Nero, had de apostel meer reden dan ooit, om zijn gevangenschap als God's genadige wil voor hem, en voor de heidenen, te aanvaarden. Aan de gelovigen in Filippi schrijft hij:

"Fil.1:12-13: En ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen aan mij is geschied, meer tot bevordering van het Evangelie gekomen is; 13 Alzo dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn in het ganse rechthuis, en aan alle anderen”.

Zo gelukkig is hij in de Heer, dat hij vol bemoediging voor de heiligen in Filippi is. Luister naar deze Romeinse gevangene:

"Fil.3:20-21: 20 Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus; 21 Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelven kan onderwerpen”.

"Fil.4:4: Verblijdt u in den Heere te allen tijd; wederom zeg ik: Verblijdt u”.

"Fil.4:6-7: 6 Weest in geen ding bezorgd; maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God; 7 En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus”.

Er staat een gelukkige gevangene voor u! Misschien wel het allermeest omdat hij weet waartoe hij zo opgesloten is.

Vijf keer noemt hij zich in deze brieven; "de gevangene van Jezus Christus", en in Ef.3:1-8 noemt hij zich "ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt" en gaat tot in detail om uit te leggen waarom.

Niet langer kon hij reizen van gemeente naar gemeente, of uitgaan om nieuwe te vestigen, maar zie naar de blijvende getuigenissen die hij uit deze gevangenis heeft gezonden. Ontmoedigd? Verre van dat! Deze bewoner van een wrede, smerige, Romeinse gevangenis, schrijft over "...en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus" (Ef.2:4-7). Hij breekt uit in een lofprijzing tot God:

"Ef.1:3: Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus".

Hij verklaart God's bedoeling:

"Ef.2:7: Opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuwen den uitnemenden rijkdom Zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus".

Hoe groot is de verzoenende kracht van Christus! Welk een verandering heeft deze teweeggebracht in deze mens, die eens "dreiging en moord tegen de discipelen van de Heer blies"! Nu ademt hij lofprijzingen en vreugde uit, zelfs wanneer hij in de gevangenis zit.

En wij, die iets te weten zijn gekomen van de "verborgenheid", waarvoor Paulus leefde en stierf om het bekend te maken, zullen voor altijd nieuwe kostbare schatten van zegen vinden in de geschriften van de "gevangene van Jezus Christus voor de heidenen."

HOOFDSTUK 13

PAULUS EN ZIJN VOORGANGERS - EEN STUDIE OVER DE BREDERE ASPEKTEN VAN ZIJN BOODSCHAP EN BEDIENING

Voor de onbevooroordeelde lezer van Gods Woord bestaat er een overtuigend bewijs dat het geheim van God's eeuwig doel en genade, het eerst door openbaring werd bekend gemaakt aan de Apostel Paulus, opdat hij het, op zijn beurt, zou bekend maken aan anderen.

Niet alleen verklaarde Paulus dit zelf door goddelijke inspiratie, maar zijn verklaringen worden volledig bevestigd door een vergelijking te maken van zijn boodschap en bediening met de boodschap en bedieningen van de twaalfen.

Maar vanwege bepaalde, in dit verband, te onderscheiden zaken, voelen we dat er te weinig aandacht is gegeven aan de bredere aspecten van zijn boodschap en bediening in vergelijking met die van zijn voorgangers. Deze grote, heerlijke waarheden die hij moest onthullen, waren het blijvend onderwerp van zijn verhandeling in zijn brieven, en zijn leven en gedrag kwamen volledig overeen met deze waarheden en met de bedeling die werd ingevoegd.

DE BEDELING VAN GENADE

Laat ons beginnen met de bedeling, of het bedelen (= uitdelen) van genade.

Ons wordt soms gevraagd; Hebben niet anderen vóór Paulus gesproken van genade?

Ja, vóór Paulus spraken anderen van genade, maar voordat we hierover te veel zouden zeggen, willen wij een paar basisgegevens beschouwen:

Het is niet alleen Paulus, maar het geïnspireerde Woord, dat verklaart dat "*de bedeling der genade Gods*" hem werd gegeven (Ef.3:2), en dat het zijn bediening was, om "*het evangelie der genade Gods*" (Hand.20:24) bekend te maken. DEZE AANSPRAAK WERD DOOR GEEN VAN ZIJN VOORGANGERS GEMAAKT, evenmin heeft één van hen zelfs maar de bedeling der genade Gods of het evangelie der genade Gods genoemd.

Voor de gelovige zou dit gegeven bepalend moeten zijn. Paulus was het uitverkoren vat, speciaal opgewekt om de boodschap en het programma van genade te verkondigen.

Maar voor hen die aarzelen om deze geïnspireerde verklaringen aan te nemen, hebben we nog een belangrijk gegeven in het feit dat GEEN ANDERE BIJBELSCHRIJVERS, ZELFS GEEN VAN HEN ALLEN, ZOVEEL HEEFT TE ZEGGEN OVER GENADE.

Het Hebreeuwse equivalent van Paulus zijn woord voor "genade", wordt slechts 68 malen in het gehele Oude Testament gevonden, (dat bijna twaalf maal zo groot is als Paulus zijn brieven, en dan niet altijd in verbinding met God's genade, en nimmer met "*de bedeling der genade*").

In de "Vier Evangeliën" (bijna tweemaal de grootte van Paulus zijn brieven) verschijnt het woord genade (Gr.: charis), met haar afleidingen, in het origineel slechts 13 maal voor, (veel minder dikwijls in de Engelse K.J.V.) en dan zelden in verband met de leer, nog minder in verband met bedeling.

In vergelijking zouden de brieven van Paulus slechts een twaalfde van het oude Testament, en de helft van de "Vier Evangeliën" beslaan. Het woord genade en haar afleidingen komt in de brieven van Paulus niet minder dan 144 keren voor, meer keren dan de hele rest van de Bijbel samen, meer dan tweemaal zo veel als het hele Oude Testament (12 malen zo groot), en ongeveer 11 malen zo dikwijls als in de "Vier Evangeliën" (tweemaal de grootte). Bovendien wordt in Paulus zijn brieven het woord genade bijna altijd in lerende zin gebruikt, in verbinding met "*de bedeling der genade Gods*".

Elke brief, ondertekend met de naam van Paulus, opent met een verkondiging van "*Genade zij u en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus*". In zijn brieven vinden we, dat wij worden: "*....om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade*" (Rom.3:24), dat "*en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest*" (Rom.5:20), "*de genade zou heersen*" (Rom.5:21). Daar lezen we dat wij zijn, "*niet onder de wet, maar onder de genade*" (Rom.6:14), dat "*En God is machtig alle genade te doen overvloedig zijn in u; opdat gij in alles te allen tijd, alle genoegzaamheid hebbende, tot alle goed werk overvloedig moogt zijn*" (2Kor.9:8), dat het God's bedoeling is: "*Opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuwen den uitnemenden rijkdom Zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus*" (Ef.2:7). En we zouden als maar door kunnen gaan met het aanvullen van het feit, dat "*de bedeling der genade Gods*" inderdaad aan Paulus werd toevertrouwd om deze aan ons bekend te maken.

Een onderzoek in het boek Handelingen openbaart een overeenkomstige gelijkheid. Daar wordt het woord genade, in het origineel, vier keren gevonden vóór de opwekking van Paulus, en twaalf malen daarna. Vóór de opwekking van Paulus wordt het niet eenmaal in verband

gebracht met de bedeling der genade of voor redding door genade, maar later in Handelingen, na zijn bekering, wordt het woord niet alleen meermalen gebruikt, maar onmiddellijk verschijnt het in verband met de bedeling der genade.

Toen Barnabas "*de genade Gods ziende*" bij het redden van heidenen in Syrisch Antiochië, werd hij: "*verblijd*" (Hand.11:23). Toen Joden en gelovige proselieten te Antiochië in Pisidië Paulus zijn bekendmaking van redding, door Christus zonder de wet, ontvingen, "vermaanden hij en Barnabas hen "*te blijven bij de genade Gods*" (Hand.13:38,39,43). In Iconium gaven Paulus en Barnabas vrijmoedig getuigenis van "*het Woord Zijner genade*" (Hand.14:3). Later bevestigde Petrus de boodschap van Paulus in het openbaar door zijn overtuiging: "*Maar wij geloven, door de genade van den Heere Jezus Christus, zalig te worden, op zulke wijze als ook zij*" (Hand.15:11). In Achaje heeft Apollos, "*veel toegebracht aan degenen, die geloofden door de genade*" (18:27). Op zijn weg naar Jeruzalem verklaarde Paulus zijn beslissing om zijn door Christus gegeven opdracht te vervullen, om "*te betuigen het Evangelie der genade Gods*" (Hand.20:24), en daarna beval hij de oudsten te Efeze aan "*den woorde Zijner genade*" (Hand.20:32).

DE PREDIKING VAN HET KRUIS

Laat ons vervolgens Paulus zijn presentatie van de dood van de Heer Jezus Christus beschouwen.

Het was weer door goddelijke openbaring dat de Apostel Paulus er aanspraak op maakte dat "de prediking van het kruis", de zijne was, teweten als goed nieuws, en dat het thema van zijn boodschap was: "Christus, den Gekruisigde" (1Kor.1:18,23). DEZE AANSPRAAK WERD DOOR GEEN VAN ZIJN VOORGANGERS GEMAAKT. Bovendien is deze aanspraak ook uitvoerig bevestigd, door een vergelijking van zijn geschriften met die van zijn voorgangers.

In de Oud Testamentische geschriften zijn de voorzeggingen van de dood van onze Heer, vanaf Gen.3:15, verborgen en ons wordt verteld dat, terwijl de profeten zelf "ijverig onderzochten", zij niet ontdekten, op "welke of wat voor tijd" of zelfs "wat" de Geest: "*beduidde en te voren getuigde, het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende*" (1Petr.1:10-12).

Het is hetzelfde met de Oud Testamentische types van de dood van de Heer. Wij kunnen nu hierop terugzien, en uitroepen "God had dit steeds in gedachten!", maar ons wordt niet verteld, door geen enkele instantie, of waar ook, dat zij in die dagen werden geïnformeerd, of ook begrepen, dat de dood van Christus werd voorgesteld.

Toen onze Heer op aarde verscheen begon Hij er zelfs niet aan, om Zijn apostelen te vertellen dat Hij moest lijden en sterven, dan vlak voor het einde van Zijn bediening (Matt.16:21; Mark.8:31; Luk.9:22), en dan lezen we: "*En Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, wees U genadig! dit zal U geenszins geschieden*" (Matt.16:22). Zo onwetend waren de eigen apostelen van onze Heer omtrent het geprofeteerde feit van Zijn dood (laat staan de betekenis hiervan), dat later, zelfs in de schaduw van het kruis zij nog steeds niet begrepen toen Hij hen opnieuw vertelde hoe Hij moest lijden en sterven en opstaan. "*En zij verstonden geen van deze dingen; en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet, hetgeen gezegd werd*" (Luk.18:34).

In feite hadden zij, zelfs met Pinksteren, toen de dood van Christus een historisch feit geworden was, de volle vervulling nog niet verstaan want het was voor hen verborgen.

In de eerste hoofdstukken van Handelingen vinden we de dood aan het kruis tot redding nog niet gepredikt. Er wordt meer over gesproken als een zaak van schaamte, die berouwd diende te worden. Petrus biedt zijn toehoorders niet Christus bloed tot vergeving van zonden aan. Hij beschuldigt hen van het kruisigen van Jezus en eist bekering en doop tot vergeving van zonden.

Maar met de opwekking van Paulus is alles veranderd. De kruisiging krijgt een nieuwe, wonderbare betekenis. Het kruis, het bloed, de dood van Christus worden zelfs het thema van zijn boodschap. Voortdurend spreekt hij ervan, niet in verborgen betekenissen, als goed nieuws, als datgene waarom God's eeuwige bedoeling draait, en waaruit alle zegeningen voortvloeien.

GEEN ANDERE BIJBELSCHRIJVER HEEFT ZOVEEL TE ZEGGEN OVER DE DOOD VAN CHRISTUS.

Door de inspiratie van de Geest vertelt ons de Apostel dat: *“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven”* (Rom.5:6).

“Rom.5:8: Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren”.

“Rom.5:10: Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven”.

Wij zijn gered door geloof in Zijn bloed (Rom.3:25).

Wij hebben verlossing door Zijn bloed (Ef.1:7).

Wij zijn gerechtvaardigd door Zijn bloed (Rom.5:9).

Wij zijn verzoend met God in het lichaam van Zijn vlees, door de dood (Kol.1:21,22).

Wij hebben vrede door het bloed van Zijn kruis (Kol.1:20).

Wij zijn nabij geworden door het bloed van Christus (Ef.2:13).

Wij zijn gedoopt in Zijn dood (Rom.6:3).

Wij zijn verbonden in één lichaam door het kruis (Ef.2:16).

Het verbond der Wet werd aan het kruis genageld (Kol.2:14). Door de dood heeft onze Heer te niet gedaan degene die het geweld van de dood had (Hebr.2:14).

“En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen, die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is. (2Cor.5:15). “Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij dat wij waken, hetzij dat wij slapen, te zamen met Hem leven zouden”

(Thess.5:10). *“Maar hun, die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, prediken wij Christus, de kracht Gods, en de wijsheid Gods”* (1Kor.1:23-24).

“Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus; door Welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld” (Gal.6:14).

“Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten, en dezen drinkbeker zult drinken, zo verkondigt den dood des Heeren, totdat Hij komt” (1Kor.11:26).

Ziende op het bovenstaande - en op nog veel meer - is het niet verwonderlijk dat de boodschap van Paulus genoemd wordt "de prediking van het kruis".

DE WANDEL VAN DE GELOVIGE

Met het oog op het brede onderwerp van het geestelijk leven en gedrag van de gelovige, het volgende: GEEN ANDERE BIJBELSCHRIJVER WIJDT ZO'N GROOT DEEL VAN ZIJN LERINGEN AAN HET ONDERWERP VAN DE WANDEL VAN DE GELOVIGE.

Mozes had veel te zeggen over het liefhebben van God en Zijn geboden gehoorzamen, maar het werd duidelijk dat de Mozaïsche Wet geen vruchten voortbracht, en daarom verklaarde God deze “oud” * en beloofde een nieuw verbond met Zijn volk te maken, waaronder Hij zo in hen zou werken, dat zij spontaan Zijn wil zouden doen (Jer.31:31-34; Ezech.36:26,27).

Op Pinksteren was er een voorsmaak van deze koninkrijks-zegen toen de Heilige Geest maakte dat de discipelen van Christus profeteerden, en ook maakte dat zij Zijn wil deden, overeenkomstig Zijn belofte.

* *“Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt; dat nu oud gemaakt is en verouderd, is nabij de verdwijning”* (Hebr.8:13).

Wij zien dan ook in de eerste hoofdstukken van Handelingen de apostelen geen zonden doen, noch fouten maken. Zij waren allen VERVULD met de Geest (Hand.2:4), volstrekt onder Zijn controle.

Zo toonde God dat het de enige weg is, waarin ook de Zijnen Hem volkomen gehoorzamen, wanneer Hij bezit neemt van hen en maakt dat zij Zijn wil doen.

Zoals wij echter weten, verwierp Israël de Koning en Zijn koninkrijk, en dit handelen van de Heilige Geest hield op. Vandaag neemt Hij zo niet langer bezit van mensen, zodat ze op bovennatuurlijke wijze profeteren en in tongen spreken, of Zijn wil doen.

Maar in God's genade werd Paulus opgewekt om te tonen hoe zelfs in "deze tegenwoordige boze tijd" wij geestelijke overwinning kunnen hebben uit genade door geloof, want omdat de Geest niet maakt dat wij automatisch God's wil doen, woont Hij in ons, altijd gereed om te helpen, en wat aldus wordt verstrekt door genade, mogen wij ons toeëigenen door geloof. Wat een uitdaging!

Dit is het waarom de Apostel Paulus zo veel te zeggen heeft over het werk van de Geest en over ons geestelijk leven en gedrag nu, in deze tijd van verwerping van Christus. Hierom

wordt de leer, in elk van zijn brieven aan de gemeenten, gevolgd door praktische aanvullingen voor ons gedrag in "deze tegenwoordige boze tijd".

We zouden veel kunnen citeren uit Paulus zijn geschriften om deze feiten te ondersteunen! Hier volgen slechts enkele toonbeelden:

"Rom.6:11-14: 11 Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere. 12 Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelven lichaams. 13 En stelt uwe leden niet der zonde tot wapenen der ongerechtigheid; maar stelt uzelfen Gode, als uit de doden levende geworden zijnde, en stelt uw leden Gode tot wapenen der gerechtigheid. 14 Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade".

"Rom.8:2: Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods".

"Rom.8:11-12: 11 En indien de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken, door Zijn Geest, Die in u woont. 12 Zo dan, broeders, wij zijn schuldenaars niet aan het vlees, om naar het vlees te leven".

"1Kor.6:19-20: 19 Of weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is van den Heiligen Geest, Die in u is, Dien gij van God hebt, en dat gij uws zelfs niet zijt? 20 Want gij zijt duur gekocht: zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn".

"Ef.4:1-3: 1 Zo bid ik u dan, ik, de gevangene in den Heere, dat gij wandelt waardiglijk der roeping, met welke gij geroepen zijt; 2 Met alle ootmoedigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, verdragende elkander in liefde; 3 U benaastigende te behouden de enigheid des Geestes door den band des vredes".

Hieraan zou nog veel meer toegevoegd kunnen worden om te laten zien dat niemand, vóór Paulus, de waarheden van de praktische heiliging van de gelovige, door het toeëigenen van de werking van de Heilige Geest in zijn leven, predikte zoals Paulus dat deed. Hoe heel dit groeiende getuigenis Paulus kenmerkt als degene die speciaal door God was onderwezen om de bijzondere waarheden voor de huidige bedeling bekend te maken!

Maar er is nog meer getuigenis van een andere aard.

EEDZWEREN VAN PAULUS

Hoe dikwijls spreekt Paulus met een eed!

"God is mijn getuige" (Rom.1:9).

"Ik zeg de waarheid in Christus; ik lieg niet" (Rom.9:1).

"Doch God is getrouw..." (2Kor.1:18).

"Doch ik aanroep God tot een Getuige over mijn ziel" (2Kor.1:23).

"De waarheid van Christus is in mij..." (2Kor.11:10).

" De God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die geprezen is in der eeuwigheid, weet, dat ik niet lieg" (2Kor.11:31).

"Hetgeen nu ik u schrijf, ziet, ik getuig voor God, dat ik niet lieg!" (Gal.1:20).

"Want God is mijn Getuige" (Fil.1:8).

"ik zeg de waarheid in Christus, ik lieg niet" (1Tim.2:7)

"Ik betuig voor God, en de Heer Jezus Christus"(1Tim.5:21)

"Ik beveel u voor God" (1Tim.6:13).

" Ik betuig voor God, en den Heere Jezus Christus" (2Tim.4:1).

Zoals Dean Howson het zegt: Wanneer hij (Paulus) plechtig een verklaring aflegt onder het besef van God's tegenwoordigheid, aarzelt hij niet om dit uit te drukken" (Hulseon Lectures for 1862, P.160, Een belangrijk commentaar op Matt.5:33-37).

Maar hebben ook niet anderen onder het besef van God's tegenwoordigheid gesproken? Inderdaad zegt Petrus, door de Geest: "*Indien iemand spreekt, die spreke als de woorden Gods*" (1Petr.4:11). Zelfs een oppervlakkig lezen van de Schriften zal openbaren dat **PAULUS GOD VEEL MEER TOT GETUIGE ROEPT DAN ENIG ANDER BIJBELSCHRIJVER** en meestal met betrekking tot zijn persoonlijke integriteit. Waarom is dat zo? Waarom was hij steeds genoodzaakt met een eed te spreken?

Het antwoord op deze vraag is opnieuw te vinden in het bijzondere karakter van de bediening van de Apostel als de openbaarder van de verborgenheid.

Johannes de Doper was niet genoodzaakt onder ede te spreken, want hij verkondigde het koninkrijk dat reeds door de Oud Testamentische profeten was aangekondigd. De vier evangelisten behoeften niet onder ede te spreken want zij spraken van de Heer als de geprofeteerde Messias. Petrus, op Pinksteren, kon aanwijzen: "*Maar dit is het, wat gesproken is door den profeet Joel*" (Hand.2:16); waarom zou het nodig zijn dat hij zou zweren de waarheid te spreken? Bovendien waren zowel hij, als zijn metgezellen, allen klaarblijkelijk onder de leiding van de Heilige Geest (Hand.2:4).

Maar met Paulus was het een andere zaak. Apart van de twaalven, die wijd en zijd bekend waren als de apostelen van Christus, was Paulus opgewekt om een wonderbaar geheim bekend te maken dat voor allen, die voorheen geweest waren, verborgen gehouden was. Terwijl het in genen dele in tegenspraak met profetie was, werd deze verborgenheid niet in de uitspraken of geschriften van enige voorganger van hem gevonden. Bovendien bracht de openbaring van "deze verborgenheid" een revolutionaire omkeer in boodschap en programma met zich mee, namelijk een nieuwe bedeling. Vandaar dat de Apostel telkens weer moest betuigen, dat hij schreef als in de tegenwoordigheid van God.

PAULUS ZIJN GEWETEN

Op dezelfde basis was Paulus zeer gevoelig voor het geweten en leerde anderen om ook zo te zijn. Inderdaad, weer HEEFT PAULUS MEER TE ZEGGEN OVER HET GEWETEN DAN ENIG ANDER BIJBELSCHRIJVER.

We hebben reeds gezien hoe hij in Rom.9:1 zwerft bij de naam van Christus dat hij niet liegt, maar hij vervolgt: "*mijn geweten mij mede getuigenis gevende door den Heiligen Geest*"

In Hand. 23:1 vinden we hem "met de ogen op de raad", zeggende: " En Paulus, de ogen op den raad houdende, zeide: "*Mannen broeders! ik heb met alle goed geweten voor God gewandeld tot op dezen dag*". (zie ook 2Tim.1:3).

Hij was gewetensvol geweest (hoewel eigenlijk verkeerd) in zijn vervolging van Christus (Hand.26:9) en omdat het duidelijk is dat hij niet werd gered door gehoorzaamheid aan zijn geweten, kwam deze karaktertrek temeer uit na zijn wedergeboorte en verlichting door de Heilige Geest.

Tot Felix kon hij zeggen: "*En hierin oefen ik mijzelf, om altijd een onergerlijk geweten te hebben bij God en de mensen*" (Hand.24:16).

En hij bewees dit aan Felix zelf toen hij weigerde toe te geven aan de verleiding om de vrijheid te zoeken door hem steekpenningen te geven (Hand. 24:26).

Aan de Korinthiërs kon hij schrijven: "*Want onze roem is deze, namelijk de getuigenis van ons geweten, dat wij in eenvoudigheid en oprechtheid Gods, niet in vleselijke wijsheid, maar in de genade Gods, in de wereld verkeerd hebben, en allermest bij ulieden*" (2Kor.1:12).

En dit is het beeld van vele dergelijke Schriftpassages.

Verder spreekt hij de gewetens van anderen aan: "*...niet wandelende in arglistigheid, noch het Woord Gods vervalsende, maar door openbaring der waarheid onszelven aangenaam makende bij alle gewetens der mensen, in de tegenwoordigheid Gods*" (2Kor.4:2).

Timotheus werd bemoedigd om het geloof te bewaren "*en een goed geweten*" (1Tim.1:19), en werd eraan herinnerd dat de diakenen: "*Houdende de verborgenheid des geloofs in een rein geweten*" (1Tim.3:9).

Sprekend over de verhoudingen van gelovigen onder elkaar smeekt de apostel hen bedacht te zijn niet alleen op hun eigen maar ook op de gewetens van anderen (1Kor.8:7-12; 10:25-29).

Het is van belang op te merken dat de Apostel zowel gewetensvolheid toonde, speciaal vermanende waar sprake was van financiële zaken. Niet alleen bemoedigde hij anderen om "*Bezorgt hetgeen eerlijk is voor alle mensen*" (Rom.12:17), maar hijzelf deed dit ook. Met het oog op de grote bijdragen, die door de heidengemeenten werden gegeven voor de heiligen in Jeruzalem, schreef hij aan de Korinthiërs dat hij, samen met Titus (gezonden om hun collectes in te zamelen), nog een broeder meezond die goed bekend stond bij alle gemeenten en door hen was aangewezen om met hem de gave naar Jeruzalem te brengen; "*20 Dit verhoedende, dat ons niemand moge lasteren in dezen overvloed, die van ons wordt bediend; 21 Als die*

bezorgen, hetgeen eerlijk is, niet alleen voor den Heere, maar ook voor de mensen"
(2Kor.8:20,21).

Inderdaad had hij reeds aan hen geschreven: "*3 En wanneer ik daar zal gekomen zijn, zal ik hen, die gij zult bekwaam achten door brieven, zenden, om uw gave naar Jeruzalem over te dragen. 4 En indien het der moeite waardig mocht zijn, dat ik ook zelf reizen zou, zo zullen zij met mij reizen"* (1Kor.16:3,4).

Wijst dit alles er niet op dat het programma van het koninkrijk onderbroken was geworden en dat de bedeling van de genade ingevoegd was?

Dit soort waarschuwingen en vermaningen zouden overbodig zijn geweest en ook collectes, als het Pinksterprogramma ononderbroken was doorgegaan, want toen:

"Hand.4:32-34: En de menigte van degenen, die geloofden, was een hart en een ziel; en niemand zeide, dat iets van hetgeen hij had, zijn eigen ware, maar alle dingen waren hun gemeen. 33 En de apostelen gaven met grote kracht getuigenis van de opstanding van den Heere Jezus; en er was grote genade over hen allen. 34 Want er was ook niemand onder hen, die gebrek had;"

Onder zulke, door de Geest gecontroleerde condities, was het overbodig om iemand te waarschuwen, het geweten van de ander in acht te nemen. Zij leefden allen voor elkaar. Ook was het niet nodig hen te vermanen hun eigen geweten in acht te nemen. Zij hadden allen de gave van de Heilige Geest ontvangen. Inderdaad werden twee, die zich bij het gezelschap trachten te voegen, op een wijze waarbij het geweten niet in acht werd genomen, dood neergeworpen (Hand.5:1-11). Het zou op dezelfde wijze overbodig zijn geweest om Petrus en zijn broeders te vermanen de waarheid in een zuiver geweten te bewaren want, vervuld met de Geest, spraken zij "*zoals de Geest hun gaf uit te spreken"*.

Maar de bovennatuurlijke manifestaties van Pinksteren zijn voorbij gegaan, en we leven nu onder de bedeling der genade Gods. Het is dan ook zeer toepasselijk dat onze Apostel zoveel te zeggen heeft over geweten, daarmee ons steeds aansporend om altijd persoonlijke integriteit te bewaren, en de nodige consideratie te tonen voor het geestelijk welzijn van anderen, aldus de vruchten van genade tonend.

HET LIJDEN VAN PAULUS

Laat ons tenslotte nog een aspect beschouwen waarin Paulus wordt onderscheiden van al zijn voorgangers: zijn lijden.

Erkend wordt dat geen menselijk lijden ook maar te vergelijken is met het lijden van onze Heer en Heiland Jezus Christus. Hij droeg het oordeel dat een wereld in de hel zou doen verzinken. Maar onder sterfelijke mensen, in de dienst van God, heeft niemand meer geleden dan Paulus. Voor zover het getuigenis betreft, LEED PAULUS MEER DAN ÉÉN VAN ZIJN VOORGANGERS.

We hebben tenminste één geïnspireerde kennisgeving hiervan in het getuigenis van de woorden van onze Heer aangaande Saulus: "*.....Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet om Mijn Naam"* (Hand.9:16).

Maar nogmaals, dit feit wordt uitvoeriger bevestigd door een vergelijking van het getuigenis van Paulus zijn lijden met dat van zijn voorgangers.

Hoe kunnen we beginnen met op te sommen waar Paulus doorheen moest, vanaf zijn ontsnapping over de muur van Damaskus (Hand.9:23-25), tot die uren van wachten in de Romeinse gevangenis op zijn terechtstelling als misdadiger (2Tim.4:6)? Laat het voldoende zijn te zeggen, dat ook ten tijde dat hij twee van zijn eerdere brieven, die aan de Korinthiërs, geschreven had, hij anderen reeds had overtroffen in de vervolgingen en het lijden dat hij gedragen had voor Christus. Schrijvend aan de Korinthiërs, zegt hij van zichzelf en zijn metgezellen:

"1Kor.4:9-13: 9 Want ik acht, dat God ons, die de laatste apostelen zijn, ten toon heeft gesteld als tot den dood verwezen; want wij zijn een schouwspel geworden der wereld, en den engelen, en den mensen. 10 Wij zijn dwazen om Christus' wil, maar gij zijt wijzen in Christus; wij zijn zwakken, maar gij sterken; gij zijt heerlijken, maar wij verachten. 11 Tot op deze tegenwoordige ure lijden wij honger, en lijden wij dorst, en zijn naakt, en worden met vuisten geslagen, en hebben geen vaste woonplaats; 12 En arbeiden, werkende met onze eigen handen; wij worden gescholden, en wij zegenen; wij worden vervolgd, en wij verdragen; 13 Wij worden gelasterd, en wij bidden; wij zijn geworden als uitvaagsels der wereld en aller afschrapsel tot nu toe".

Dat dit "wij" meestal op hem zelf slaat is duidelijk uit de lange, gedetailleerde lijst die ons wordt gegeven in de volgende brief (2Kor.11:23-33) over al het lijden dat hij persoonlijk tot die tijd te verduren had. Deze lijst wordt meestal te vlug gelezen. Een weinig stilstaande bij de details: de geselingen, de slagen, de steniging, de schipbreuken, de vermoeiende reizen, de gevaren van overstromingen, rovers, Joden, heidenen, de gevaren in de stad, in de woestijn, op zee, tussen valse broeders, de uitputting, de pijn, het vele waken, de honger, de koude, de naaktheid, en dan, "de zorg voor alle gemeenten" - een weinig stilstaan bij elk van deze bepaalde details in zijn leven van vervolging en lijden, zal spoedig verklaren waarom hij uitriep:

"2Kor.11:23-29: 23 23 Zijn zij dienaars van Christus? (ik spreek onwijs zijnde) ik ben boven hen; in arbeid overvloediger, in slagen uitnemender, in gevangenissen overvloediger, in doods gevaar menigmaal. 24 Van de Joden heb ik veertig slagen min een, vijfmaal ontvangen. 25 Driemaal ben ik met roeden gegeseld geweest, eens ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een gansen nacht en dag heb ik in de diepte doorgebracht. 26 In het reizen menigmaal in gevaren van rivieren, in gevaren van moordenaars, in gevaren van mijn geslacht, in gevaren van de heidenen, in gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren op de zee, in gevaren onder de valse broeders; 27 In arbeid en moeite, in waken menigmaal, in honger en dorst, in vasten menigmaal, in koude en naaktheid. 28 Zonder de dingen, die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de zorg van al de Gemeenten. 29 Wie is er zwak, dat ik niet zwak ben? Wie wordt er geergerd, dat ik niet brande".

Dit zicht is uiteraard eenzijdig, maar om de lichtende zijde van het lijden van de Apostel aan te tonen, moeten we eerst weten waarom hij dit alles leed.

Wij moeten bedenken dat hij Israël en de wereld geleid had in de opstand tegen de Zoon van God. Als de vurige leider van deze opstand had hij "de gemeente verwoest", haar "uitermate vervolgd" (Gal.1:13), totdat zijn handen dropen van het bloed van de martelaren.

Hierin toonde hij slechts de houding van de wereld ten opzichte van Christus, maar toen de wereld rijp was voor het voorzegde oordeel, de tijd van God's wraak, kwam God genadig tussenbeide, Saulus van Tarsen reddend in plaats van oordelend, en hem uitzond om verzoening aan te bieden aan Zijn vijanden uit genade door geloof.

Uit de aard der zaak zou Saulus nu, als ambassadeur van genade, onder vijandige vreemden, hetzelfde leed hebben moeten dragen wat hij anderen had toegebracht. Dit gedurig leed echter was eigenlijk "het lijden van Christus", het blijvend gevolg van de vijandschap van de wereld tegen God en Zijn Christus. Dit verklaart een anderszins moeilijke passage in zijn brief aan de Colossenzen:

"Kol.1:24: Die mij nu verblijde in mijn lijden voor u, en vervulle in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente".

Zulk leed is zoet! Het valt niet te verwonderen dat de apostel daarin vreugde had, daar het hem in de innigste gemeenschap met de verworpen Christus Zelf bracht. Ook verwondert het niet, dat het zijn grootste verlangen was:

"Fil.3:10: Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende".

Zo staat Paulus, ook in zijn lijden, daar als de apostel van God's genade, verkoren om de liefde van de verworpen Christus bekend te maken aan een verdoemde wereld.

Alleen als we dit Schriftuurlijke onderscheid, tussen Paulus en zijn voorgangers, erkennen, zullen we in staat zijn het evangelie van God's genade met klaarheid en kracht bekend te maken, en de enige manier waarop we arbeiders kunnen worden die Hij erkennen kan:

"2Tim.2:15: Benaarstig u, om uzelfen Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt".

HOOFDSTUK 14

HET VERLATEN VAN DE BOODSCHAP VAN PAULUS, HET RESULTAAT VAN ONGEHOORZAAMHEID

De Gemeente, zelfs de ware Gemeente van gelovigen in Christus, is ongetwijfeld vandaag groter dan zij ooit geweest is. Toch is ze zwak en ziek, verward en verdeeld.

Velen gevoelen dat de oorzaken van de zwakke geestelijke stand zijn: falen in het afgescheiden van de wereld leven, gebrek aan gebed, onverschilligheid t.o.v. de verlorenen, etc. Dit zijn echter de gevolgen, niet de oorzaken. De oorzaak is het afwijken door de Gemeente van God's boodschap en programma voor onze dagen, zoals geopenbaard door de geschriften van de Apostel Paulus. Daar ligt de wortel van de moeilijkheid, hoewel weinigen tot nu toe dit erkennen of bekennen.

Bij Israël was het verlaten van de wet van Mozes dat hen steeds in moeilijkheden bracht, bij ons is het, het verlaten van de Paulinische waarheid.

Want, weet dit zeker, zo zeker als de bedeling van de Wet aan Mozes werd toevertrouwd, zo zeker werd de bedeling van genade, toevertrouwd aan Paulus (Eph.3:1-3), en zij die terug, of afgefallen zijn, vanaf de dagen van Paulus tot op de onze, hebben dit gedaan, niet zo zeer door in "t algemeen van het Woord van God vandaan te gaan, dan wel door verlaten van het door Paulus gegeven Woord van God.

Bij de afsluiting van zijn leven drong Mozes er bij het volk Israël op aan om niet de rijkdommen van Kanaän als geschonken te beschouwen. Hij waarschuwde hen inderdaad dat als zij dit deden zij spoedig zouden "omkomen in het land" waarnaar zij op weg waren om het te gaan bezitten, en dat zij zouden worden verstrooid onder de heidenen.

Op dezelfde wijze waarschuwt Paulus ook, dat zij de zegeningen zouden missen die voor hen bedoeld waren, als zij van de waarheid en het programma wat hun bekend gemaakt was, zouden afwijken. Er waren reeds sommigen die begonnen waren met het verlaten en het verlies van de zegen was duidelijk geworden. De Galaten zijn een treffend voorbeeld hiervan en ze zijn een les voor ons.

Hoe hadden zij zich verheugd toen Paulus voor 't eerst tot hen kwam met "de prediking van het kruis" en "het evangelie der genade Gods"! Toen zij hem hoorden prediken, en de moeilijkheid bemerkten die hij ervoer met zijn ogen, zei de één tot de ander: "Ik zou wel wensen dat ik hem mijn ogen kon geven! Dan zou ik met vreugde zonder doen. Hij heeft zijn gezicht zo zeer nodig, en denk eens aan de vreugde en de zegen die hij ons gebracht heeft!"

Spoedig echter na zijn vertrek werden zij ingepalmd door de Judaïsten, die "ijverig zochten hen te winnen" en hen van Paulus en zijn boodschap af te trekken (Gal.4:17). En nu moest Paulus hen schrijven:

"Gal.1:6: Ik verwonder mij, dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie".

"Gal.3:1: O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde?"

"Gal.4:15: Welke was dan uw gelukachting? Want ik geef u getuigenis, dat gij, zo het mogelijk ware, uw ogen zoudt uitgegraven, en mij gegeven hebben".

Het was gedaan met de zegen! Zij die zich zo hadden verheugd over de door Paulus verkondigde rijkdommen van God's genade waren nu teruggekeerd tot Mozes en de Wet.

In de brieven van Paulus vinden we **zowel** de geneigdheid bij de gelovigen om het pad van de zegen te verlaten, **als** de diagnose van God over de bijzondere oorzaak van de narigheid. In ieder geval is de oorzaak: weerstand tegen het door God aan Paulus geschonken gezag, en het verlaten van zijn door God gegeven boodschap en programma.

WIJ HADDEN MOETEN LUISTEREN

Het was in een situatie van grote wanhoop, dat Paulus door God werd gebruikt om hoop en zekerheid aan te bieden aan mensen in groot gevaar, door een verklaring die ons tegelijkertijd

een waardevolle les en bedeling leert. Dit vond plaats gedurende een hevige storm op zee, die de apostel overkwam op zijn weg naar Rome.

"En nadat men lange tijd zonder eten geweest was", zowel passagiers als bemanning, "stond Paulus op in het midden van hen" om zich te richten tot allen aan boord. Terwijl zij, ongetwijfeld hadden geroepen (behalve Paulus en zijn metgezellen) tot hun heidense goden om hulp (evenals in Jona 1:5), was Paulus in gemeenschap geweest met God, en had verdere zekerheid ontvangen over zijn veilige aankomst te Rome - ook voor zijn reisgenoten.

"Hand.27:21:O mannen, men behoorde mij wel gehoor gegeven te hebben, en van Kreta niet afgevaaren te zijn, en dezen hinder en deze schade verhoed te hebben".

Het was niet echt Paulus om op die manier om de kapitein en zijn bemanning, de eigenaar van het schip, en Julias, de Hoofdman, in tegenwoordigheid van allen in verlegenheid te brengen, maar de dringende omstandigheden riepen om zulke maatregelen, opdat zij nu op zijn woorden acht zouden slaan.

Hoe vergelijkbaar is de situatie met de Gemeente vandaag! Het is omdat gelovigen, en speciaal hun geestelijke leidslieden, Paulus en zijn van God gekregen instructies hebben veronachtzaamd evenals de Godsmannen die gestreefd hebben om deze bekend te maken, dat de Gemeente "heen en weer geslingerd" wordt en zoveel schade en verlies geleden heeft. En temeer, als de bedeling van genade schijnt af te lopen, is het Paulus die roept: "Jullie hadden naar mij moeten luisteren! *

* Let ook eens op de analogie met Eutychus, die in slaap viel onder de prediking van Paulus, uit het raam viel vanaf "de derde verdieping", en door bemiddeling van Paulus weer herstelde (Hand.20:9-12).

En nu bemoedigt de apostel zijn toehoorders om moed te houden, hen verzekerend dat niemand van hen zijn leven zal verliezen, alleen het schip. Dit kan zeker gezegd worden van de huidige Gemeente. Er zal geen verlies van leven zijn, niet één van haar ware gelovigen zal verloren zijn, ofschoon de belijdende Gemeente, "het schip", de organisatie, een trieste mislukking zal ondergaan.

Maar hoe had Paulus deze zekerheid ontvangen? Hoor het hem vertellen als hij daar in de woedende storm staat:

*cf. 1Kon.17:1: "Zo waarachtig als de Heere, de God van Israel leeft, voor Wiens aangezicht ik sta".

Weer is er een treffende analogie, zowel geestelijk als wat betreft bedeling. In de huidige bedeling zijn allen die met Paulus zee kiezen, en alleen zij, gered en veilig. Foutieve leraars mogen wet en genade, profetie en de verborgenheid, het koninkrijk en het Lichaam vermengen, hun toehoorders worden echter alleen gered, als zij Paulus zijn openbaring horen en ontvangen voor wat betreft het volbrachte werk van Christus, en redding is uit genade, door het geloof. Al mogen ook lezers, door verkeerde gevolgtrekking, deze waarheden inlezen in passages die dit duidelijk niet leren, het feit blijft echter, dat zij gered zijn door deze waarheden, en wel door de openbaring, aan Paulus toevertrouwd. Het staat vast dat zij niet gered zijn door het brengen van offers, zoals Abel (Gen.4:4,5), of door pogingen om de Wet

te onderhouden (Ex.19:5), of door bekering en waterdoop (Mark.1:4; Hand.2:38), maar alleen door "de prediking van het kruis", en "het evangelie der genade Gods".

Deze scene in Handelingen besluit met een zeer merkwaardige demonstratie van geloof; een man staande op een door storm gebeukt schip, roepend boven het geweld van een woedende zee tot meer dan twee honderd zeventig uitgehongerde, uitgeputte mensen:

"Hand.27:25: Daarom zijt goedsmoeds, mannen, want ik geloof Gode, dat het alzo zijn zal, gelijkewijs het mij gezegd is".

LAAT ONS NU LUISTEREN EN GEHOORZAMEN

Paulus zijn woorden in Fil.1:27 spreken tot de Gemeente van onze dagen zowel als tot de Gemeente van zijn dagen:

"Fil.1:27: Alleenlijk wandelt waardiglijk het Evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig ben, ik van uw zaken moge horen, dat gij staat in een geest, met een gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof des Evangelies".

Maar wat bedoelt de apostel met "het geloof des Evangelies"? Wat was het waarvoor zij samen moesten staan en vechten? Was het de boodschap die Christus en Zijn apostelen op aarde gepredikt hadden? Nee, het was "het geloof, dat geopenbaard zou worden" (Gal.3:23). Het "één geloof" uit Ef.4:5, de onderscheiden boodschap, aan Paulus toevertrouwd, "het evangelie der genade Gods" (Hand.20:24), "de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid" (Rom.16:25).

De waarheden waar de Filippenzen voor moesten staan en samen voor vechten waren dezelfde waarheden die Paulus aan Timotheüs beval, om "vast te houden" en "anderen toe te vertrouwen", de bijzondere waarheden, aan en door Paulus zelf geopenbaard:

"2Tim.1:13: Houd het voorbeeld der gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in geloof en liefde, die in Christus Jezus is".

"2Tim.2:2: En hetgeen gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, betrouw dat aan getrouwe mensen, welke bekwaam zullen zijn om ook anderen te leren".

God helpe ons om deze kostbare waarheden "vast te houden", en om "vast te staan in één geest, eensgezind samen te streven" om deze bekend te maken, zodat de wereld weer moge horen de heerlijke, door Paulus geopenbaarde boodschap, de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid (het geheimenis)" (Rom.16:25).

ONS GEBED:

Dat God dit boek moge gebruiken om licht en zegen te brengen aan de lezer.

"Psalm 119:130: De opening van Uw woorden geeft licht...".